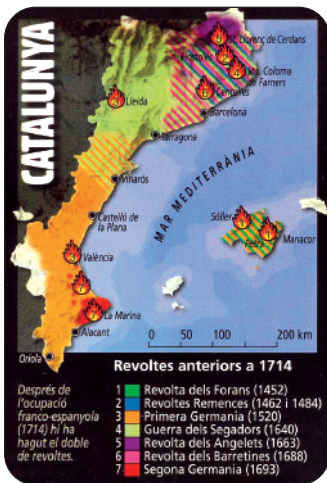

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 617

15 DE DESEMBRE DEL 2007

PREU: 2 €

S A P O B L A

En Jaume París i el seu fill Pep regenten la Ferreria J. París al carrer Comerç,50 de sa Pobla. Són especialistes en adobar maquinària agrícola. Tel. 971 541 866

En Joan Serra és l'amo de l'estanc n. 1 al carrer del Comerç,12 de sa Pobla. Sa mare, na Joana Bou el va obrir fa 40 anys.

Fa un any que na Francisca Cifre ha obert la rentaduria Higien Sec a la plaça del Mercat,11 de sa Pobla. Serveixen als hotels, restaurants, particulars. Tel. 971 541 378

Fa un mes que en Jordi Cifre ha obert la immobiliària Vilanord al carrer del Mercat,30 de sa Pobla. Tel. 871 998 130

Sabrina, erotisme a l'engròs

Han passat els anys i ha arribat el moment de perdonar. Sabrina Salerno era un tros de carn, sense cap aptitud com a cantant i molt poca com a actriu. Les cançons d'aquesta genovesa nascuda el 1968 eren horribles, un símbol de la música escombraries destinada a les pistes de ball a finals dels 80, però que amb el temps encara ha acabat esdevenint més potable que la major part de la porqueria que es factura actualment amb cantants melòdics esperpèntics com els què genera el subconcurso televisiu OT. Però a part de totes aquestes mancances Sabrina va saber convertir-se en un sím-

bol sexual, en tota una icona del sexe en un moment en què la seva sortida de pit en un programa de TV o la seva aparició a les pàgines d'Interviú eren celebrats com un esdeveniment social. Potser a aquella època anàvem més calents que ara. Depèn de l'edat que tinguéssim aleshores o tinguem ara. El què si sabem segur és que com a cantant no tenia cap gràcia, com a actriu era terrible, però com a tros de carn, en comprem tots els quilos que calgui. Bravo Sabrina. Veieu com varem aprendre a reconèixer les seves glàndules mamàries.

Autotècnica Sant Joan, S.L.

Kubota
Concessionari Oficial

Tractors
Maquinària agrícola
Jardineria

Tel. 971 52 60 67 - Fax 971 52 62 81 - SANT JOAN (Mallorca)

La fi de les trames ultres?

(es pregunten, innocentment, els antifeixistes, o “qui té fam, somia truites”)

L'assassinat del jove **Carlos Palomino** al metro de Madrid ha desencadenat un important rebombori mediàtic i polític al voltant de l'extrema dreta espanyola i la seua impunitat flagrant. Des de l'any 1995 s'han produït fins a **76 crims ultres**. Es planteja així la il·legalització dels grups feixistes. **Acció Antifeixista de València**, col·lectiu d'informació i anàlisi sobre l'extrema dreta al País Valencià, repassa els esdeveniments en aquest moment clau.

Acció Antifeixista de València

Tres dies després de l'assassinat per part d'un soldat de l'exèrcit espanyol simpatitzant de **Democracia Nacional**, un ciutadà siríà nacionalitzat libanès de 46 anys era **apunyalat** en un bar de l'Avinguda Blasco Ibáñez al crit de “moro de mierda, vete a tu país”. Una de les ganivetades li perforà un pulmó i es quedà a 3 cm del cor. Un jove d'origen marroquí també fou brutalment **agredit** a una localitat de Toledo. El rebombori mediàtic no ha aturat ni uns dies la violència de l'ultradreta. La pròpia actuació dels principals dirigents feixistes ha estat acompanyada d'una xulèria i una impunitat flagrants. Ha estat el cas de **José Luís Corral**, dirigent d'un grupuscle ultra de caràcter ultraconservador, que ha qualificat l'assassí del jove antifeixista madrileny d'“heroi”. Les greus declaracions d'aquest subjecte constitueixen un clar delictes tipificat pel Codi Penal. Des de Democracia Nacional, el partit presidit per **Manuel Canduela** Serrano, la **reacció** ha estat la justificació permanent de l'assassinat per part de les seues bases i una resposta davant dels mitjans de comunicació ideal de cara a la seua possible il·legalització.

L'historial de Canduela

El propi **Canduela** és un bon exemple, molt conegut al País Valencià. A principis dels 90, l'actual president de DN era el líder d'**Acción Radical (AR)**, un dels grups més violents de les darreres dècades. Els seguidors de Canduela van deixar algunes morts i desenes de ferits greus, entre immi-

grants, homosexuals, indigents o esquerrans. Els condemnats per l'assassinat de **Guillem Agulló** participaven sovint als actes d'AR., el **grup que liderava Canduela** i que en els seus inicis va estar molt lligat a **José Luís Roberto** (finalment acabarien enfrontats amb atacs d'AR inclosos contra el bar nazi Lily Marleen que Roberto va obri l'any 1989 en un cèntric carrer valencià). Canduela és processat i condemnat per associació il·lícita en el ‘**Cas AR**’, junt a altres perillous skinheads. Fins i tot el **delegat del govern** d'aleshores reconeixia el perill que suposava el grup ultraviolent. La premsa es feia ressó de les visites de diversos membres d'AR als campaments d'entrenament militar a Bòsnia amb croates pronazis. Però arribat l'any 1995 i amb la justícia damunt pel cas AR, Canduela abandona la seua més que lamentable faceta musical (el grup ‘**División 250**’ del qual era cantant feia una constant apologia del nazisme i del racisme: en diversos vídeos de YouTube es pot observar Canduela en plena acció davant centenars de camarades skinheads), es deixa creixer els cabells i s'integra al partit DN, creat per antics dirigents de CEDADE, Juntas Españolas i altres residus del neofeixisme espanyol dels anys 80 més violent. Des de fa quatre anys Canduela, un subjecte sense cap tipus de formació laboral, política o cultural, es fa amb la direcció del partit i protagonitza tot tipus d'incidents. En dues ocasions ha estat **Canduela jutjat** per racisme o apologia a la discriminació com dirigent de DN.

Il·legalitzar Alianza Nacional

L'assassinat de Carlos a Madrid culminava tota una trajectòria. I malgrat les explicacions del **Ministeri de l'Interior**, segons les quals les forces de seguretat de l'Estat controlen els grups feixistes, no s'ha evitat un nou assassinat. Un altre partit clarament il·legalitzable segons l'actual Llei de Partits és **Alianza Nacional**. Només unes hores després de l'assassinat de Carlos a Madrid la web d'AN penjava un **text** que justificava en gran mesura l'assassinat, arribant a l'apologia i

avisant de les conseqüències que es podrien reproduir en un futur no molt llunyà. Aquesta setmana el partit ha tingut cert protagonisme arran de la visita del **líder del Ku Klux Klan** nordamericà, **David Duke**, condemnat per la justícia del seu país. La **pressió popular** al País Valencià ha aconseguit que cap hotel cedira el seu espai per un acte d'aquest tipus. Si a aquestes actituds bel·ligerants unim el fet que els dirigents d'AN romanen actualment empresonats per haver intentat atemptar amb explosius contra ciutadans bascs a Madrid (és a dir per delictes relacionats amb el terrorisme), la possible il·legalització d'AN hauria de ser ràpida. Els seus més que visibles membres estan implicats en l'**Operació Pànzer**. Cobren un especial protagonisme en aquest dispositiu policial l'empresari veí de Xiva i líder del grupuscle a València, Juan Manuel Soria i l'**assassí de Guillem Agulló, Pedro Cuevas**.

Contractes públics per a l'imperi empresarial ultra

Des d'**Acció Antifeixista de València** venim presentant **documentació i informació** en aquest sentit. A més a més, des del passat mes de Maig **tots els partits polítics valencians**, excepte el **Partit Popular**, a més d'associacions culturals, socials i sindicals, venen demanant la il·legalització de grups com DN, AN o España 2000, la fi de la impunitat al nostre país i el retall dels contractes públics amb l'empresa de **José Luís Roberto**. Aquest darrer punt resulta especialment rellevant donat que el **Grupo Levantina** és la principal empresa del petit imperi del líder ultradretà, la qual, junt als negocis en la patronal de la prostitució, finança les **trames ultres**, segons han denunciat partits polítics com ara el PSPV durant una roda de premsa els dies previs a les eleccions del 27-M. A més a més, el País Valencià s'ha convertit en un dels principals centres operatius de l'extrema dreta a l'Estat espanyol. Així diverses entitats, partits polítics i moviments socials han patit agressions, pallisses i, inclús atemptats amb pistoles (Ca Revolta) i artefactes explosius (una **desena** en la seua valenciana

de la CEAR i un **atemptat** a la seu del Bloc de la ciutat). Però les vinculacions de l'ultradreta al finançament econòmic desmesurat no es queden en el petit imperi empresarial de **Roberto**. És el cas de **Rafael López Diéguez** (estretament vinculat a la **família Piñar**: està casat amb una filla del notari) que, paralelament a la seua activitat de dirigent de **Alternativa Española**, treballa en la consultoria Suala Capital Partners, SL, fundada per **Patricia Botín**, heretera del BSCH. (El Confidencial)

L'historial de Roberto

Roberto ha intentat mantindre's al marge del temporal causat per l'assassinat de **Carlos** a Madrid. Però els seus antecedents el delaten. A ningú se li escapen els fets protagonitzats per les bases del líder d'Espanya 2000: **agressions, processos judicials, amenaces**, etc. Ni les seues connexions en àmbits tan selectes com ara la policia i la **prostitució**. El seu espectacular historial hauria de ser de vital interès per als polítics que el Minsitre de l'Interior assegura tindre investigant. Cal tenir en compte la situació actual d'enfrontament obert entre **Canduela** i **Roberto**, dos dels principals líders del moviment ultra espanyol, ambdós valencians. L'enfrontament és frontal i a través d'Internet s'expressa en forma de guerra de blogs: el **sector canduelista** es mofa del líder vinculat a la prostitució i el **sector pro Roberto** treue els draps bruts de l'ex líder skin.

El PP, per la il·legalització

Les propostes a favor de la il·legalització dels grups feixistes espanyols ha vingut d'àmbits extremadament novedosos. El **Partit Popular**, en boca del

seu portaveu, Eduardo Zaplana, va demanar al govern la il·legalització d'aquests grupuscles. Segurament haguera estat molt útil que l'aleshores president de la Generalitat Valenciana no haguera començat a atorgar contractes milionaris a Roberto (contractes que sumen gairebé 6 milions d'euros entre 1998 i 2004). Per una altra banda els altres partits polítics, com ara IU o ERC, han continuat tenint una actitud molt crítica vers la impunitat ultra. A tot açò s'afegeix la demanda per part del **Movimiento Contra la Intolerancia** al govern i a la fiscalia per agilitzar la il·legalització dels partits feixistes i l'aplicació de la Legislació Antiterrorista. La **intervenció d'Emilio Olabarria**, diputat del **Partit Nacionalista Basc**, al Congrés ha estat demolidora. **Segons el diputat des de l'any 1995 s'han produït fins a 76 crims ultres**, comparant l'esgarrifosa xifra amb la de les víctimes d'ETA. El propi MCI inclou en el seu **informe RAXEN** anual detallades ressenyes de la violència ultra i de les xarxes i organitzacions legals. L'informe destaca per l'espai que ocupa el País Valencià en matèria d'agressions i d'activitat feixista. No per casualitat, molts dels líders ultres espanyols provenen del PV.

Moment clau

Es presenta, doncs, un moment clau per aturar la impunitat de l'ultradreta espanyola. L'objectiu principal ha de ser eliminar la brutal violència feixista que des de l'any 1995 fins avui dia s'ha cobrat 76 víctimes. Tants anys d'impunitat a l'Estat espanyol poden passar factura ara als principals capos de les trames de l'extrema dreta. I la trama comença per València.

BERNAT JOAN I MARÍ

Dissabte 1 de desembre va tenir lloc a Barcelona una altra manifestació extraordinària. Les fonts que donaven la xifra més baixa (delegació del govern –espanyol–, com no podia ser d'altra manera) deien que hi havia dos-cents mil manifestants. L'organització (la Plataforma pel Dret a Decidir) deia que s'hi concentraren set-centes mil persones. En qualsevol cas, si agafam la xifra més baixa (per tal de no ferir la susceptibilitat de ningú), es tracta d'una de les manifestacions més grosses que hi ha hagut durant l'any 2007 a tot el territori de la Unió Europea (si no la més grossa de totes). L'any passat, concretament el 18 de febrer, Barcelona també havia batut tots els rècords en una extraordinària manifestació de caire sobiranista. Aquesta vegada la queixa era per les infraestructures, però el sobiranisme planava dalt tota la

manifestació. El crit més sentit, durant tot el recorregut: independència. Això va fer dir a alguns mitjans de comunicació espanyols que la manifestació no havia estat per unes infraestructures dignes, sinó, directament, per la independència. Deu ser perquè la majoria de catalans del Principat consideren que amb la independència s'aconseguirien millors trens, millors ports, millors aeroports.

Segons els últims sondeigs d'opinió, fins i tot els que són contraris a la independència dels Països Catalans consideren, en un percentatge molt significatiu, que les coses anirien millor en una Catalunya independent que no en una depenent d'Espanya. I molts autodefinits com a espanyols abans que catalans troben que els seus fills viuran millor en una Catalunya independent. Dit d'una altra manera: una part de la població de Catalunya que se sent espanyola votaria per la independència, en un referèndum d'autodeterminació, per garantir un futur millor per als seus fills. Crec, per tant, que l'independen-

tisme, al Principat, s'està assentant sobre unes bases molt sòlides. Es tracta d'un independentisme poc identitari i molt social, que veu en la independència la via perquè la gent visqui millor, perquè els fills puguin prosperar més, perquè el benestar de tothom s'afianci i prosperi.

Entre els no independentistes –d'això també n'estic ben convençut– també n'hi ha un contingent que troben que les coses s'han de decidir democràticament i que, per tant, estarien a favor d'un referèndum per saber quines relacions han de tenir les nacions catalana i espanyola. Segons una enquesta recent, un trenta-cinc per cent dels ciutadans del Principat votarien per la independència, si avui es fes un referèndum, però n'hi ha més d'un seixanta per cent que consideren que el referèndum s'hauria de fer. No es tracta d'uns percentatges com els d'Escòcia i Anglaterra, on la majoria dels no independentistes consideren, així mateix, que els escocesos han de decidir

democràticament si volen continuar dins el Regne Unit, o si volen ser directament dins la Unió Europea, com a estat independent. Es tracta, en definitiva, no d'una qüestió de nacionalisme i d'identitat, sinó d'una qüestió de democràcia i de dret a decidir.

Arreu d'Europa, s'està produint un fenomen molt interessant: les nacions que realment avancen cap a la independència veuen créixer cada vegada més el propi sobiranisme. Així, aquesta posició política ha crescut espectacularment a llocs com Escòcia o Flandes, però també, més prop de les illes Balears, al Principat de Catalunya. L'onada sobiranista ha arrossegat clarament, per exemple, CIU i ICV, que es manifestaren dissabte passat, colze amb colze amb ERC. Als llocs on l'avanç cap a la independència no és clar, contràriament, s'està produint un retrocés. Em fa l'efecte que es reforça o fa fluïxera, però que res no es manté gaire en la mateixa posició. Així, nacions sense estat com Bretanya, Occ-

itània, Còrsega, Alsàcia, Galícia, Sardenya i tantes altres veuen com les posicions independentistes cada vegada es troben més temperades, i són més febles, més poc reivindicatives, més diluïdes.

A les illes Balears, malauradament, crec que encara no tenim clar el nostre nord, en aquesta qüestió. Mentre pertot arreu es produeixen moviments importants que afecten la dimensió nacional, les Balears vivim en un marasme no sé si panxacontent, perplex o resignat. En qualsevol cas, no podem ajornar sempre la presa col·lectiva de decisions. I, inexorablement, perquè així ho marca el curs de la Història, ben aviat ens veurem obligats a decidir entre fer el camí dels que volen decidir per si mateixos o fer el de les regions més o menys ben o mal encaixades en els respectius estats. És a dir, haurem de triar si volem ser del club d'Escòcia i de Flandes, o del club de Bretanya, Galícia o la Provença.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

Amb motiu d'unes oposicions al Departament d'Educació, he tingut d'assessorar a Miquel N. O. És un home amb ofici i les seves interessants observacions m'han anat com l'anell al dit. Havent passat moltes hores plegats, arran d'aquestes sessions formatives, hem tingut moments per parlar dels ets i uts del panorama socioeducatiu. Fruit del seu pas per un Equip d'Atenció Psicopedagògica (EAP) del Segrià, em va confessar haver descobert en una ocasió uns vailets que malvivien en unes coves dels afores de Lleida. L'home de seguida es va mobi-

litzar a fi i efecte de reconduir l'afer. Però de seguida també va intuir que seguint els protocols de l'administració, resoldre aquella situació seria un procés lent. I això el va impulsar a botar-se tots els tràmits formals i forçar una entrevista amb la màxima autoritat lleidatana competent en l'atenció a la infantesa. Va aconseguir la cita i pocs dies després aquesta quitxalla fou acompanyada en una llar infantil. En Miquel és un senyor d'ordre, pare de família nombrosa (de les d'abans), catòlic practicant, dialogant i agradable. I malgrat ser un professional exquisidament correcte i respectat per tothom, no va vacil·lar a tirar pel dret. «Anar directament a veure el màxim responsable d'aquest servei no ho podia fer de cap de les maneres. No obstant això, vaig desobeir la normativa. Les

penoses condicions en què vivia aquesta quitxalla em van empenyer a actuar així», em va dir en veu baixa tot i que estàvem sols. El cas és que un perfil tan conservador i legalista com el d'en Miquel va fer un tomb tan bon punt va entrar en contradicció amb la seva consciència. És a dir, fins i tot algunes persones de bons costums són suspectes de no respectar els passos estipulats per les institucions en circumstàncies com la descrita.

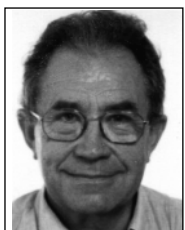
La reacció d'en Miquel, que no vaig dubtar a aplaudir, em va recordar que el 1899 bona part de l'empresariat i dels botiguers catalans van deixar de pagar les contribucions estatals per considerar-les desmesurades. Aleshores, Madrid va ordenar al doctor Robert, batlle de Barcelona, de procedir a l'embargament dels impagats. Però el popu-

lar Bartomeu Robert s'hi va negar, gest que li va costar el càrrec. Qui va gosar desafiar el govern espanyol fou precisament un personatge de tarannà moderadíssim i ideològicament conservador. Aquest episodi, conegut com el *Tancament de caixes*, va ser notícia a inicis del passat setembre quan l'expresident Jordi Pujol, de tendències dretanes, va insinuar que es podria repetir. I Pasqual Maragall, l'altre expresident, li va fer costat.

Així doncs, no és exclusiu d'agitadors, alternatius, anarquistes... l'exercici de la transgressió. Al capdavant, qui més qui menys ha fet servir aquesta pràctica quan ho ha considerat apropiat. Ser responsable, sensible, de pedra picada, no està forçosament renyit amb ser transgressor. Les persones que transgredeixen

davant d'un abús legal ho fan precisament perquè són responsables, sensibles, de pedra picada. Si hi ha gent que es llença a actuar al marge de la llei és perquè, entre d'altres coses, la transgressió permet quedar anímicament descansat. En canvi, haver d'entomar tan sovint situacions injustes resulta feixuc. I encara ho és més contemplar el drama sense fer res (tret de lamentar-se). Certs cansaments col·lectius, com és ara el del catalanisme, neixen per raons similars. Tot i que els comerciants d'aquell *Tancament de caixes* van haver d'acabar pagant, l'episodi ha passat a la història com un acte de fermesa. I és que fins i tot quan no s'assoleixen uns mínims, hi ha accions en bé del nostre poble que ens fan sentir poble, que ens fan sentir potents, que ens uneixen.

Persones com Déu mana

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

L'expiació és: rescabalar, reparar els crims. Si hi donem una dimensió social situada a Catalunya -Principat-, quan uso el terme Països Catalans, ho faig amb l'esperit profundament democràtic d'emancipació, potenciació de cada una de les parts de la nació i la unió confederada. La relació històrica mantinguda amb Espanya, resulta d'un escandalós saldo moral favorable als catalans, i un saldo material favorable, acumulat i acumulant, i continua en el present en la mateixa direcció imperialista espanyola, ens tracta a tots com a colònies que som, serfs de la força guerrera del Regne de Castella que va configurar l'estat, aquesta força material ven ormejada d'armes ens ve despullant d'ençà el segle XVII.

Recordo aquell consell del Conde Duque de Olivares al rei Felip IV: "*Majestad vuestro mayor negocio es Cataluña*". La seva cobejança creada aleshores, encara és present i combativa. El citat personatge a la guerra dels segadors a l'es-

tar les seves tropes en terres catalanes, ja va obligar-nos a pagar la contribució de "*capació*", recaptat per la pròpia soldadesca castellana a part d'hostatjar-se i violar impunement les propietats de la gent del camp. Malgrat l'impuls imperialista de Castella en aquella guerra anomenada dels *segadors* la victòria va ser catalana.

Després va venir la guerra europea de principis del segle XVIII, on de 1.707 a 1.714 varem anar perdent territoris començant pel Regne de València i Lleida, Mallorca va resistir fins el 1.715. La traïció principal d'Anglaterra va ser definitiva, encara avui no estan amortitzats aquells fets, n'hi ha totes les conseqüències en ple segle XXI, vull ser contundent tota Europa ens ha d'ajudar, sens dubte ho farà, justament fins col·laborar amb els catalans a instaurar la democràcia adient, verídica i avançada. A Espanya, les forces fàctiques hauran d'expiar-ne avui les culpes, per un bon ordre democràtic, o sigui han de reparar els crims, rescabalar tot el robat en el transcurs dels darrers tres segles, que és el temps que Catalunya, València, Mallorca..., estan sota el jou espanyol.

Recordar la destrucció, no és subversiu, la memòria és necessària. Hi ha la data del 1.707 on cau Lleida sota les forces castellanes i franceses, podria relatar tota mena de malvestats, seria repetitiu. Només adquirit el poder amb les forces armades, els espanyols tancaren totes les universitats catalanes, també fundaren a Cervera la primera universitat en llengua castellana, és fàcil situar-nos en la veritable intenció dels fets, sedimentada en el feixuc transcurs històric. Malgrat tot les malures, en tres segles la fortalesa de la cultura catalana i el coratge cívic generat pels seus homes i dones, no ha aconseguit Espanya acabar amb nosaltres. Som encara el botí desitjat del projecte de solució final per a la cultura i l'idioma català. Cada llengua, és la veu de la humanitat, la nostra és rica i molt ben conreada, és un puntal del pensament i de la literatura del món per tant de la universalitat. El espanyols pateixen d'atròfia moral. Els catalans som irre-dempts, no podran posar-hi el punt i final nazi per més que s'ho proposin. Vencerem!

A la Paeria, a la Seu Vella de Lleida, van haver-hi cavalls dels militars, fins la gairebé actual data del 1.949. No cal

que aquests escrits siguin un insistent memorial de greuges, sempre ressegueixen dades noves, fets guerrers i políticament coercitius, on exposo fets antics poc coneguts, penso que s'ho val! Unes argumentacions que repetiré, fins a l'extenuació, (l'uso com a terme dialèctic, no hi cauré pas). La importància dels conceptes, són: la necessària expiació de culpes històriques per oxigenar la democràcia i també, que el passat no es pot concebre com una experiència amortitzada, sinó com una experiència integrada en les construccions del present..., i per tant del futur. Recordaré doncs, dos conceptes: l'amortització i l'expiació com a puntals per a l'esdevenir pròsper per a tothom, el meu tothom, sempre expressa el futur pròsper de mallorquins i illencs tots, valencians, catalans i....

La intenció per la ment és el furgar amb constància en els papers històrics, tot superant, i per tant desemascarant la història rosa i romàntica produïda per la falsedat de l'estat-nació actual, que és l'anestèsia de la societat. L'oficialitat espanyola és un ball sinistre que ens encofurna, hem d'obrir espais. L'espanyolització ens manté en la dejec-

ció-desmoralització-social, cal que socialitzem les capacitats mentals de que som capaços els mallorquins, valencians, catalans..., per sotjar els segurs senders cap a la Llibertat. La convicció pròpia i molt recogitada-meditada-és que la regeneració moral de la societat, és la reinstauració de la Nació identitària, com a base per desplegar tota una integració exogàmica -això és un veritable oxímoron que m'ha sortit: però explorem-ho amb cura, estan les dues paraules en perfecte simbiosi, com a primigeni dinamisme, per tant, són positives, fecundes, són el coratge sorgit d'un projecte de societat universalista.

La Catalunya com a detonant de totes les altres terres de la cultura que ens uneix, ha de superar la lenitat -la blenor a exigir el compliment dels deures- davant de l'estat depredador, com de la seva pròpia gent amb situació d'hipotaxi -sé que és un terme gramàtic de subordinació-però manllevo el mot i l'aplico socialment. Des de la força de l'armament, fins a les inèrcies mentals creades pels nacionalistes espanyols, estan en curs de ser llençades a les clavegueres històriques.

Hauran d'expiar les culpes

ANDREU SALOM I MIR

Hi ha llibres el sentit i la significació dels quals abasta camps múltiples i polièdrics d'anàlisi expositiva i racional, amb explicacions i aclariments brillants i absolutament plausibles *avant la lettre*, la qual cosa acaba alineant, textos i autors, en la confrontació directa amb l'adversari irracional (amb l'enemic acerb) que, pel que fa a la pell de brau, en els darrers segles, ens

ha vingut sempre de ponent. **Catalunya sota Espanya.** *L'opressió nacional en democràcia*, d'Alfons López Tena, català de Sagunt i jurista de molt de prestigi implicat en multitud d'iniciatives cíviques, polítiques i culturals, n'és un de ben significatiu i demolidor.

El moll del l'anàlisi exhaustiva que realitza l'autor valencià del conflicte secular Catalunya - Espanya (incloent-hi una allau de dades econòmiques i fiscals ben clarificadoras) és la concurrència d'interessos contraposats reflectits en projectes

nacionals diferents i pregonament divergents. Una confrontació que, com assenyala López Tena, només pot acabar de tres maneres: amb l'extinció de la nació catalana per assimilació, amb la mutilació de l'actual Estat - nació espanyol per la independència catalana o fent les dues nacions compatibles en un mateix Estat veritablement plurinacional.

Així, la nostra supervivència com a nació, que l'autor qualifica de miraculosa, és una anomalia ben estranya en una Europa on nació rere nació o bé ha assolit la inde-

pendència, o bé ha desaparegut per assimilació. En aquest sentit, les situacions transitòries (en certa manera d'indefinició nacional), com la nostra, no són, no poden ésser, sostenibles indefinidament, sobretot si tenim en compte que la majoria demogràfica espanyola és aclaparadora. És per això que el plantejament que en fa López Tena, en confrontar els dos projectes nacionals esmentats, és tan lúcid com senzillament evident.

Tot llegint amb atenció les pàgines d'aquest llibre tan recomanable, hom no pot

deixar de reconèixer-hi clarament el camí que Catalunya, com a país, ha de seguir per continuar existint, perquè no ho podem fer si som en un Estat que ens és contrari i que, a més d'això, ho vol controlar tot. I aquest camí passa, forçosament, per construir un marc de poder nostre i, per tant, constituir-nos en un Estat propi, car, com diu el jurista valencià, "Espanya escanya, Espanya enganya". Nosaltres mateixos. El passat és obert i el futur, en democràcia i en la Unió Europea, pot ser nostre.

Catalunya sota Espanya

PERE FELIP I BUADES

A qui representa la Monarquia

La Monarquia i el seu govern envestiren a Santiago de Xile contra Chávez i Ortega en defensa de les “empreses espanyoles”. És aquest eix prioritari, la política exterior i interior del Regne d'Espanya i val la pena examinar-lo.

Se presentà el dia 15 de novembre a l'Escola Sindical Julian Besteiro un estudi sobre les “multinacionals espanyoles” en Amèrica, realitzat durant tres anys per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, UGT i catorze sindicats de diversos països, a més d'entitats sindicals internacionals. Se centra en BBVA, Telefónica, Endesa, i Rebsol. L'estudi desvetlla una pràctica d'atacs a la llibertat sindical, horaris de feina abusius, subcontractació, i pressions per tal d'allargar la jornada sense la corresponent contraprestació salarial. Aquestes

empreses tenen grans beneficis a Amèrica gràcies a la sobre-explotació de la mà d'obra.

Caldria afegir altres aspectes –que desborden un estudi sindical- de la labor d'aquestes empreses a Amèrica: el saqueig d'hidrocarburs i d'altres matèries primes, l'especulació amb empreses privades i el seu desmantellament.

Precisament setmanes enrera s'ha celebrat a Madrid el forum empresarial organitzat pel mercat de valors Latibex, en el que presidents de BBVA, Telefónica, Iberdrola, i Repsol han exigit als governs llatinoamericans garanties de poder seguir sobreexplotant i saquejant. El president de Telefónica pretén treure de la regió en 2011 el 70% dels seus beneficis.

Se queixen de que alguns països “no acaben d'entendre” l'economia de mercat i reclamen que “apreciïn els beneficis de la inversió privada”.

És cada vegada més dis-

cutible el caràcter “espanyol” d'aquestes multinacionals, que depenen de la seva cotització en la borsa de Nova York i de l'explotació dels mercats llatinoamericans, i entre els accionistes de les quals destaquen el Chase Nominees i altres fons nord-americans

Però, efectivament, els interessos d'aquestes empreses no coincideixen amb els interessos dels treballadors i els pobles de l'Estat espanyol. Al revés, se tracta d'empreses que han acomiadat a desenes de milers de treballadors, asfixien famílies treballadores i a l'economia espanyola amb els seus abusos tarifaries i amb la seva usura hipotecària per tal de finançar les seves aventures especulatives i neocolonials a ultramar.

Són el concentrat del capital especulatiu que destrueix avui dia les nacions. Els privilegis d'aquestes empreses són incompatibles amb el progrés dels pobles d'ambdós costats de l'Atlàntic. I són incompat-

ibles amb la democràcia a la que aspiren els nostres pobles.

La democràcia a Amèrica – els pobles de la qual s'espolparen feliçment el jou dels Borbons fa dos cents anys- comença a recuperar el control de les riqueses nacionals, cosa condemnada pels portaveus del capital internacional.

La democràcia en l'Estat espanyol hauria de començar per recuperar el control dels serveis públics fonamentals i alliberar als particulars i a les petites empreses de l'endeutament i els abusos bancaris. Un govern que vulgui aplicar una política socialista, enlloc de seguir les ordres de Brussel·les (que són les ordres de les multinacionals), nacionalitzaria aquestes empreses que en la seva gran majoria ja foren públiques.

La Monarquia és tot el contrari. A Santiago, l'hereu d'en Franco comparegué com l'agent dels Estats Units i de els multinacionals, usurpant la representació que els pobles de l'E-

stat espanyol mai li han donat. El Senyor Borbón pretengué enfrontar-nos als pobles germans d'Amèrica de la mateixa manera que aquí, el Senyor Borbó patrocina l'enfrontament amb el poble basc o el poble català i persegueix la llibertat d'expressió.

L'interès dels treballadors i els pobles de l'Estat espanyol, de les seves organitzacions –partits i sindicats- és alliberar-se de les institucions de la Monarquia, subsidiàries de la Unió Europea, i això exigeix trencar amb aquestes institucions, representants del gran capital, els especuladors i les multinacionals.

Aquesta és la condició per tal de restablir les relacions fraterals entre els pobles de l'Estat espanyol i restablir les relacions de col·laboració amb les nacions sobiranes d'Amèrica.

Aquest el contingut avui de la lluita per la República, per la Unió Lliure de Repúbliques de l'Estat espanyol.

No és de males persones...

Mark Twain, el creador literari de Tom Sawyer, va créixer a mitjan segle XIX en les ribes del Mississipí. Si fa no fa igual que el seu personatge: «Moltes de les aventures explicades van succeir de debò», apunta Twain en el prefaci del llibre. En un dels capítols, que existeix en dibuixos animats sota el títol *Cap a la llibertat*, Sawyer coneix Morris, un fugitiu afroamericà que no accepta la seva condició d'esclau. I és, aleshores, quan el nostre protagonista adolescent s'adona que els negres també poden ser persones lliures.

Per a aconseguir-ho, però, van ser molts els afroamericans que es van veure obligats a fer com Morris: escapar-se de la tirania dels seus amos i senyors. És a dir, a contrari van haver de transgredir aquelles lleis que els equiparaven a objectes de la propietat privada dels blancs i que, per tant, els inferioritzaven com a éssers humans.

Rere l'aparent conte de quixalla

trapella, l'escriptor nord-americà aborda un tema tan seriós com el racisme, que fa més d'un segle i mig gairebé ningú qüestionava. «Ningú no l'atacava: els diaris no escrivien res en contra; la trona local ens ensenyava que Déu l'aprojava», assenyala Twain en una autobiografia.

Tom Sawyer descobreix que haver nascut un esclau, com ara Morris, no pressuposa que hagi de ser així la resta de la seva existència. Sobretot perquè a mesura que et fas gran tens ús de raó per constatar quan tens o no un problema sense resoldre. I no disposar de llibertat és no disposar del valor polític més bàsic. Probablement per això, Twain va voler transmetre un missatge d'empatia i de justícia en el moment que Tom Sawyer i la comunitat afroamericana de l'indret no dubten a fer costat a Morris.

En aquest sentit, la supeditació del parlament català a l'espanyol, com ara s'ha pogut tornar a veure amb motiu

del nou estatut, ens impedeix ser nosaltres mateixos. L'any 1991, Heribert Barrera, aleshores president del Parlament de Catalunya, va manifestar en la diada del Pi de les Tres Branques: «La llibertat és indivisible i sense llibertats nacionals les altres són lletra morta». Conseqüentment, no disposar de la sobirania que ens correspon com a poble és un problema greu. A hores d'ara, però, és impossible de desencallar-lo perquè tant Espanya com França no en volen ni sentir parlar. En aquests casos, l'historiador Oriol Junqueras subratlla que els pobles tenen el dret i el deure d'«establir noves garanties per a la seva futura seguretat» (*Avui*, 4-7-07). En aquesta línia, fa uns mesos va fer bé la federació catalana de futbol-sala de participar en un torneig amb Espanya de rival i altres estats reconeguts. O va fer bé Jordi Comas, exbatlle de Matadepera, de no penjar la bandera espanyola de l'ajuntament els anys 2005 i 2006 per la festa major. O són

benvingudes les crides a la insubmissió dels mestres si la conselleria d'educació aplica el decret d'ampliació de castellà a les escoles. Hi ha desobediències sospesades i pregonament meditades que han contribuït a humanitzar la societat, tot i que els seus protagonistes eren etiquetats públicament de males persones.

Pel filòsof Josep Maria Esquirol la manera més radical d'esclavatge és aquella en què l'esclau ignora les pròpies cadenes: «el que no s'adona de les seves servituds és el més esclau de tots, encara que sigui feliç». La llibertat, diu Esquirol, comença per la consciència. Ovidi Montllor, que sempre va ser una ànima lliure, cantava «Ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer (...) Les molles volen al vent, diuen: si no et donen, pren».

Quim Gibert, psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La Fira de Frankfurt. L'imperialisme espanyol contra la cultura catalana. Campanyes rebentistes contra els escriptors catalans

Campanya espanyola contra la cultura catalana

El director de l'Institut Ramon Llull (IRL) ha qualificat d'“èxit indiscutible” la presència de la cultura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt. Un èxit que ha destacat bona part de la premsa del Principat i de molts estats europeus i que podem confirmar tots i cada un dels escriptors que hem participat en les diverses activitats que s'han organitzat al recinte firal. N'hem parlat a la Literaturhaus i en els altres indrets on hi ha hagut una presència brillant i alhora aclaparadora dels representants de la nostra mil·lenària cultura. Però ha estat un èxit aconseguit en lluita contra les forces de l'espanyolisme i alguns quintacolumnistes que teníem i tenim a les pròpies fileres.

Anem a pams. Comencem a reflexionar damunt tot el que s'ha esdevengut aquests dies a Alemanya i l'estat espanyol en relació a la Fira. De bon principi, quan fa mesos es començà a perfilar, en tota la seva amplària, la presència d'intel·lectuals catalans a la fira del llibre més important del món, la potència mediàtica espanyola, amb tentacles arreu, des del poder polític i econòmic, amb la força manipuladora que permet el control de la majoria de mitjans de comunicació de l'estat, inicià la tasca de dinamitar i boicotejar la presència de la cultura catalana a Alemanya. Amb la intenció gens amagada de desprestigiar la fira s'organitzaren polèmiques en relació a si eren o no “escriptors catalans” aquells que, girant l'espatlla a la nostra realitat nacional i la nostra cultura, empenen el castellà per a bastir la seva obra literària. Utilitzant els noms d'Eduardo Mendoza, Manuel Vázquez Montalbán, Juan Marsé, Enrique Vila-Matas, Carlos Ruiz-Zafón i d'altres escriptors, ordiren una brutal campanya mediàtica contra el “sectarisme” dels catalans i, més concretament, contra els organitzadors de la nostra participació a la Fira de Frankfurt. Determinats sectors de la premsa principatina i estatal magnificaren fins a extrems increïbles la polèmica encesa pels nostres enemics i s'escrigueren centenars d'articles contra la llarga llista d'autors catalans participants en la fira que eren d'igual o de major qualitat literària que els espanyols esmentats però que, precisament per ser fidels a la seva llengua i a la seva cultura,

mai no han tengut el suport econòmic i mediàtic de l'estat espanyol.

La brutalitat de la campanya espanyolista contra la presència catalana a la Fira de Frankfurt arribà, en certs moments, al paroxisme, i, en veure que era impossible barrar el pas al previsible èxit de la mostra de la cultura catalana a Alemanya

La brutalitat de la campanya espanyolista contra la presència catalana a la Fira de Frankfurt arribà, en certs moments, al paroxisme, i, en veure que era impossible barrar el pas al previsible èxit de la mostra de la cultura catalana a Alemanya, les quotes d'insults i desqualificacions contra alguns dels nostres representants més destacats augmentaren dia a dia en virulència i intensitat. És el cas concret de la brutalitat emprada per Juan Marsé contra la gran escriptora catalana i destacada activista que sempre ha lluitat en defensa dels nostres drets nacionals i socials Isabel-Clara Simó. Com a un dels principals capdavanters de la lluita contra la nostra presència a la Fira de Frankfurt, Juan Marsé havia dit que “cedia el seu lloc a Frankfurt a qualsevol escriptor o escriptora catalans que no siguin Isabel-Clara Simó o Salvador Sotres”. Les declaracions de Juan Marsé contra Isabel-Clara Simó i Salvador Sotres no significaven res en especial, res que no coneguéssim o que no haguéssim patit en carn pròpia: era un esglaó més per a ampliar i magnificar la lluita contra la participació de la cultura catalana a Frankfurt. Qualsevol pretext servia i serveix per a embrutar la cultura catalana o la pràctica artística de la intel·lectualitat de la nació. La qüestió essencial de la campanya rebentista era mantenir viva la flama del combat que defineix els catalans i els seus representants culturals com a sectaris i dogmàtics, com a gent endarrerida i curta de mires que no veu més enllà del seu llombrígol. Segons això, no considerar Marsé, Goytisolo, Mendoza, Vila-Matas o Ruiz-Zafón com a escriptors catalans situava els organitzadors de la presència catalana a la fira com a un grup sectari proper a la follia. L'objectiu dels nostres enemics —que sortosament no s'ha aconseguit!— era presentar la cultura catalana, en plena Alemanya, davant el món sencer, com a un no-res provinciana enfront la presumpta excel·lència de la cultura espan-

yola i els (no menys presumptes) *quienientos millones*, etc., etc. Se cercava, sobretot, mostrar la cultura catalana com a branca regional de la cultura espanyola, és a dir, negar l'existència d'una cultura catalana independent. I a més, és clar, se cercava fragmentar-la territorialment (català = ‘principatí i prou’ = ‘no valencià, etc.’). Ja se sap: els catalans no podem eixir a l'exterior; si ho fem, hem de ser espanyols (o francesos, etc.). I només poden ser catalans aquells que diguin les autoritats espanyoles: el bloc que va de Salses a Guadamar és massa potent per a empassar-se'l.

Isabel-Clara Simó contestava a un amargat i verinós Juan Marsé amb aquestes senzilles i planeres paraules: “Em sobta que la meua presència li molesti. L'he insultat mai? Li he fet algun mal? Em pot dir un sol article meu que sigui ofensiu, agressiu o malvat? Si els meus articles li molesten, per què em llegeix?”. L'escriptora continuava la seva contesta afegint: “No tinc al meu costat cap grup de pressió, ni cap mena, directa ni indirecta, de poder. Què l'ofèn, doncs, de mi? La meua ideologia? No creu que fer ús de la meua llibertat és un dret meu i un dret seu?”.

Tanmateix és inútil provar de convèncer els nostres enemics declarats. La funció de la polèmica provant d'embrutar la participació de Catalunya a Frankfurt era precisament aquesta i no cap altra: escampar brutor arreu per aconseguir barrar el pas al nostre avenç nacional i cultural. No ho han aconseguit, evidentment, però ho han provat i ho continuen intentant amb totes les armes que tenen a l'abast.

En aquesta campanya de desprestigi també han participat, malgrat que sigui de forma indirecta i inconscient, alguns dels nostres escriptors, empipats per no haver estat convidats. Han estat molt pocs, sortosament. Pocs però sorollosos; i amb els seus atacs han fet pinça amb els espanyols reforçant la campanya contra la cultura catalana

En aquesta campanya de desprestigi també han participat, malgrat que sigui de forma indirecta i inconscient, alguns dels nostres escriptors, empipats per no haver estat convidats. Han estat molt pocs, sortosament. Pocs però sorollosos; i amb els seus atacs han fet pinça amb els espanyols reforçant la campanya contra la cultura catalana. Vagi per endavant que hom comprèn que aquests pocs companys del gremi s'hagin enfadat per no haver pogut anar a la fira. Però aquests amics del gremi haurien d'entendre que és completament impossible portar a Alemanya els més de mil autors que escriuen en català. Tots sabem que molts dels que no hi han pogut anar són igual de bons o, fins i tot, millors que els que hi ha anat. Sabem a la perfecció que sovint el protagonisme mediàtic d'alguna “star” és això solament, més protagonisme mediàtic que no pas qualitat literària. Però tot aquell qui estima de veritat l'art, la literatura, sap valorar la qualitat literària existent a Catalunya molt més enllà de modes ocasionals. En aquest cas, i més que res a conseqüència de la campanya espanyola contra la presència de la cultura catalana a Frankfurt, del que es tractava era de fer pinya entre tots nosaltres per a poder mostrar a Europa i al món la vitalitat de l'inabastable món català, la riquesa d'un univers que,

com explicava l'eurodiputat d'ERC Bernat Joan, "representa la manifestació col·lectiva d'una entitat compartida (entre les Illes Balears i Pitiüses, Catalunya, Andorra, la Franja de Ponent, el País Valencià i l'Alguer)".

Podem comprendre que determinats companys s'hagin sentit una mica oblidats, abandonats. I qui no se sent oblidat o marginat en una societat capitalista plena d'injustícies, com a habitants d'un país, el nostre, esclafat des de fa tres-cents anys per l'ocupació espanyola i francesa? Nosaltres mateixos hem escrit nombrosos articles sobre les deficiències existents en la promoció cultural dels nostres escriptors, criticant l'excessiu barcelonisme en la presència literària catalana, l'oblit en aquesta promoció de les Illes, el País Valencià, la Franja de Ponent, Andorra, la Catalunya Nord o l'Alguer. Però, com la hem apuntat, en aquesta ocasió es tractava de tancar files davant la ferotge embranzida de l'enemic, i no ajudar-lo a obrir escletxes en les nostres defenses, fent pinça amb ell.

Per a tot escriptor català hauria d'haver estat motiu d'orgull saber que dins la Fira del Llibre més important del món, la presència catalana ha estat aclaparadora. I, també, com molt bé explicava Bernat Joan, que "durant els darrers dos anys s'hagin publicat [a Alemanya] més de trenta assaigs intentant explicar la realitat dels Països Catalans al públic alemany" representava i representa un èxit indiscutible de la nostra promoció europea, estri de primeríssim ordre si volem sortir algun dia de l'encerclament cultural ordit per l'estat espanyol.

Pens que molts d'aquests companys, els que han fet el joc a l'espanyolisme més tronat, s'han errat de bon de veres. I ho lament sincerament. Mai la frustració, les ganes, compresibles per altra banda, de gaudir d'un cert protagonisme personal, haurien de ser més importants que els interessos generals de la nació. Per això, just en el moment que la campanya espanyolista contra la participació dels escriptors catalans a Frankfurt era més intensa i més brutal, vaig escriure aquest article on deixava aclarida la meua posició en el debat. L'article, que tenia per títol "Per què vaig a Frankfurt", era aquest:

"Reconec que, en un primer moment, em va deixar sorprès l'amable carta de l'Institut Ramon Llull convidant-me a participar en les activitats de la Fira del Llibre de Frankfurt. I dic que em deixà una mica sorprès perquè, sovint, els escriptors de les Illes som oblidats pels responsables de la promoció de la literatura catalana en el món. Aquesta vegada no s'ha esdevengut un fet semblant, i en la llista d'autors de les Illes que representaran la nostra cultura a Alemanya, el proper mes d'octubre, podem trobar Josep Lluís Aguiló Veny, Sebastià Alzamora, Alexandre Ballester, Melcior Comes, Pau Faner, Bartomeu Fiol,

Guillem Frontera, Gabriel Janer Manila, Maria de la Pau Janer, Miquel López Crespí, Antoni Marí, Biel Mesquida, Maria Antònia Oliver, Maria Rosa Planas, Jaume Pomar, Ponç Pons, Arnau Pons, Margalida Pons, Damià Pons, Carme Riera, Jean Serra, Antònia Vicens, Antoni Vidal Ferrando i Miquel Àngel Vidal. No cal dir que la cultura catalana de les Illes té desenes d'autors d'igual qualitat que els esmentats; però, com explicà Josep Bargalló, director de l'Institut Ramon Llull, "és impossible enviar a la Fira de Frankfurt els més de mil escriptors i escriptores dels Països Catalans". Segurament hi haurà properes incorporacions a la llista actual. Els criteris de selecció han anat en relació amb les obres recentment traduïdes de molts dels autors que anam a aquesta fira internacional del llibre, a les propostes de les editorials que hi participen, al potencial de traducció de l'obra de l'autor convidat. S'ha tengut molt en compte que hi hagués autors de tot el domini lingüístic català, incloent, a part del Principal, el País Valencià i les Illes, escriptors d'Andorra, Catalunya Nord i l'Alguer.

"Són moltes les obres d'autor de les Illes traduïdes a iniciativa de Gabriel Janer Manila i l'Institut d'Estudis Baleàrics (IEB) que seran presentades a la Fira del Llibre de Frankfurt. Record ara mateix els noms d'Antoni Serra, Antònia Vicens, Miquel López Crespí, Guillem Frontera, Gabriel Janer Manila, Baltasar Porcel, Antoni Vidal Ferrando, Bartomeu Fiol, Llorenç Villalonga, Maria de la Pau Janer, Maria Antònia Salvà, Jaume Pomar, Pau Faner, Pons Pons i Maria Rosa Planas.

"Juntament amb la presentació dels escriptors de les Illes en el marc de la Literaturhaus de Frankfurt, acte que tindrà lloc dia 12 d'octubre, també hi haurà presentacions dels clàssics catalans traduïts a l'alemany; concretament es donaran a conèixer traduccions de Ramon Llull, Víctor Català, Josep Pla, Josep M. de Sagarra, Mercè Rodoreda, Llorenç Villalonga, Joan Sales i Gabriel Ferrater. Igualment hi haurà lectures d'obres d'autors actuals traduïdes a l'alemany. Per exemple, està programada la lectura de texts de Maria Barbal, Miquel de Palol, Baltasar Porcel, Pere Gimferrer, Albert Sánchez i Joan Margarit, entre molts d'altres. A tot això hem d'afegir les taules rodones, les lectures poètiques que farem, els contactes amb el públic, mitjans de comunicació i editors alemanys. Tot plegat d'una importància cultural de primer ordre i, per a autors que, com qui signa aquest article, tenen molt poca relació amb els fastos de la societat literària, és un goig aquesta possibilitat de sortir per uns dies de l'exclusiva dedicació a la literatura i de gaudir de l'amistat i el contacte sempre enriquidor de tots aquells creadors, catalans i alemanys que, lluny de les campanyes rebentistes contra els que anam a Frankfurt, tan sols ens interessa la literatura, el fet

creatiu i la defensa i promoció dels nostres autors i editors.

"Hi ha alguns autors convidats, pocs, un o dos dels més de cent trenta que hi hem d'anar, els enverinats i malsoferts, els més desesperats per una promoció personal, aliens al significat de promoció de la nostra cultura que té la Fira de Frankfurt; uns pocs ressints que, en un acte del tot coincident amb els nacionalistes espanyols que ataquen la nostra participació a Alemanya, han dit que "troben que tenen poc de protagonisme en els actes de la Fira". Opinió que demostra l'egoisme insolidari amb la nostra cultura de qui fa aquestes declaracions i que, alhora que fa el joc als nostres enemics, només cerca el protagonisme mediàtic que considera que li manca en participar en una activitat catalana col·lectiva i de país. Però amb el seu pa faran sopes, que diuen al meu poble.

"El cert és que qui ataca la nostra participació a Frankfurt és que no entén res de la lluita per donar a conèixer els nostres autors i autores més enllà de les fronteres de l'Estat espanyol. La participació de les Illes a Frankfurt va molt més enllà de la promoció dels escriptors. S'hauria de recordar que a Frankfurt hi haurà representació de vint-i-un editors de les Illes, empreses de l'edició que podran contactar amb el món editorial alemany i de tot el món per a ampliar les possibilitats de traducció dels nostres autors. Per això, com diu el director de l'Institut Ramon Llull, la Fira de Frankfurt, la projecció de la cultura catalana arreu del món, ha de servir-nos a tots per a consolidar una nova manera d'entendre la cultura europea, la construcció d'un àmbit comú, creatiu, generador d'un nou esperit. L'esperit d'una nova Europa que neix de la seva mateixa tradició. Una tradició rica, diversa, plural. Transfronterera. Moderna. Per això anam a Frankfurt".

Vivència de Frankfurt

Potser encara tenim les emocions massa a flor de pell per a parlar amb certa objectivitat de la impressió que ens ha causat la recent participació en la Fira de Frankfurt, la fira de llibre més important del món, sense cap mena de dubte. Crec que encara és massa prest per a calibrar tot el que s'ha fet a iniciativa de l'Institut Ramon Llull i de l'Institut d'Estudis Baleàrics, tant en l'etapa que va ser dirigit per Gabriel Janer Manila com ara, més recentment, sota la direcció de Sebastià Serra. No cal dir que han estat uns dies fructuosos, plens de contactes i noves coneixences, d'intensa relació amb els companys i companyes del gremi, de retrobada de velles amistats, de planificació de futures activitats literàries.

Jaume Pomar, Josep Lluís Aguiló, Melcior Comes, Miquel Àngel Vidal, Maite Salord, Joan Pons, Vicent Ferrer, Miquel López Crespí, Àlex Volney i Gabriel Janer Manila analitzaren fons la problemàtica de la cultura catalana

de les Illes. L'acte central de dia 12 d'octubre amb autors illencs, com explica la premsa que seguí tots els esdeveniments de la Fira de Frankfurt, tengué lloc a la Literaturhaus de Frankfurt amb els escriptors esmentats i sota el títol "Les Balears: territori i cultura". El debat va ser moderat per Sebastià Moranta. L'acte que comptà amb la presència del secretari general del PSM Gabriel Barceló, el portaveu d'UM al Parlament, Tomeu Vicens, el director insular de Cultura Maties Garcies i, també, amb la compareixença posterior de la presidenta del Parlament, Maria Antònia Munar.

Però la passió dels escriptors i escriptores de la delegació de les Illes a la Fira de Frankfurt no donà cap símptoma de fatiga i, a part de les taules rodones, dels contactes amb els editors, de preparar les xerrades, conferències i presentacions, encara tengué temps per a gaudir de mol·tíssimes de les activitats culturals programades

Sebastià Moranta ens demanà amb insistència, portat pel seu amor apassionat per la cultura catalana quina literatura fèiem, quins gèneres conreàvem, com analitzàvem les relacions culturals entre les Illes i Catalunya Principat. Altres preguntes es referien a la relació entre literatura i turisme. Es tractava de saber com s'havien reflectit els canvis socioeconòmics de la segona meitat del segle XX en l'obra dels autors mallorquins. Qüestió d'especial importància era també la promoció i difusió dels autors de les Illes a la resta dels Països Catalans.

Talment com comentava en un moment de l'acte a la Literaturhaus, el qüestionari plantejat pels organitzadors exigia, més que una reunió de treball, la concreció d'un seminari de deu dies de durada amb jornades de vuit hores diàries. Però la passió dels escriptors i escriptores de la delegació de les Illes a la Fira de Frankfurt no donà cap símptoma de fatiga i, a part de les taules rodones, dels contactes amb els editors, de preparar les xerrades, conferències i presentacions, encara tengué temps per a gaudir de mol·tíssimes de les activitats culturals programades. Alguns pogueren assistir a les exposicions de pintura i fotografia, als concerts on han actuat els nostres millors artistes, la representació més genuïna del que és la música catalana a través de la història fins al present.

Però de concerts, presentacions, signatura de contractes, establiment de relacions amb totes les cultures del món, ja n'han parlat molt extensament els companys de la premsa de les Illes, Catalunya Principat i País Valencià que hi eren presents. I també, no en mancava d'altra!, la premsa alemanya i internacional.

MONARQUIA, REIS, PRÍNCEPS.

Recull d'en

Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït)

Corona del Sacre Imperi Romano-Germànic.

“El joc és / On agafaré la consciència del rei” (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

QUÈ ÉS UN REI, UNA MONARQUIA? QUÈ DEU FER?

“El primer art que deu aprendre un rei és el de suportar l'enveja” “Un rei és una persona que no tem res ni desitja res” (Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

“La monarquia és una indústria a destall” (Harold Wilson, nat 1916, polític laborista anglès).

HISTÒRIA: REIS, CATALANS I ESPANYOLS

REIS CATALANS

“Les gents de Catalunya e d'Aragó viuen pus alts de cor, (perquè amb llurs prínceps) cascú pot parlar aïtant com se meta en cor que parlar hi vulla, e aïtantes hores ells escoltaran graciosament, e pus graciola li respondran...E d'altra part (dits prínceps) que cavalguen tots dies per les ciutats e viles e llocs, els mostren a llurs e si un hom o fembra pobre los crida, que tiraran la regna e els oiran e els daran tantost consell a llur necessitat” (Ramon Muntaner, Peralada 1265-Eivissa 1336, gran cronista i militar pancatalà).

RAMON MUNTANER.

“-Senyor, si tots els reis cristians fossin tan cavallers com vós i tinguessin tals vassalls, no hi hauria moro al món” (Na Festa al rei d'Aragó, a “*Curial e Güelfa*”, Anònim català de cavalleria escrit cap a 1435-1456).

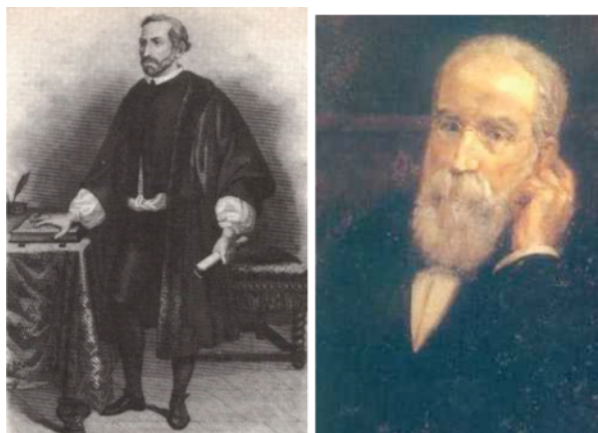
“...No sé quins drets o folles profecies te vas trobant, amb lo teu sant novell. En lo desert adorant lo vedell periren tots ab tals idolatries. Tu et vas perdent, oh ciutat nomenada! i d'any en any sols canviar de rei, rompent la fe contra la santa llei,

dels cristians, oh ciutat difamada!...” (Poema anònim sobre Barcelona en guerra civil catalana, ca 1466-1470).

CATALANS I MONARQUES

“Els homes van fer els reis, i no pas els reis els homes” (Pau Clarís, President de la Generalitat pel braç eclesiàstic, el 1641 –i cal tenir en compte la mentalitat de l'època).

PAU CLARÍS

F. PI I MARGALL.

“La República té sobre la monarquia l'avantatge que porta la racionalitat i no l'absurditat” (Francesc Pi i Margall, 1821-1901, President de la 1ª República espanyola, únic català que ha governat –molt breument– a Madrid).

REIS ESPANYOLS

“El rei se'n va fins on pot, no fins on ell podria” (Proverbi hispànic).

“En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados” (Julián

Besteiro, líder del PSOE, Mítin al teatre Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

“Felipe V i Franco foren Hitlers per als catalans” (Autocitació).

“El meu avi resava el rosari a sa casa, a soles i sense donar la llanda a ningú. Jo no sabia si ell era republicà, perquè encara que érem en l'època de la República jo en coneixia molt pocs, de republicans, i sentia com les senyores es planyien per aquell tan simpàtic i tan espanyol que se n'havia hagut d'anar d'aquella manera. Però tornant al meu avi recorde que malgrat no saber si ell era republicà, el sentia malparlar dels Borbons i deia que havien estat fatídics per a la nostra història. Per això a ciutat, a sa casa, tenia un retrat d'un d'ells, que li deien Felip d'Anjou, i com que es veu que havia estat el més bord de tots, el tenia penjat cap per avall per tal que tothom el veiés i li digués, *don Francisc*, vostè sap que aquest retrat és cap per avall?, i aleshores aprofitava per a contar totes les malifetes del Borbó” (“*Matèria de Bretanya*”, 1975, Carmelina Sánchez-Cutillas, *1927, escriptora madrilenyo-valenciana).

“*Ten mucha cabeza, bastante olfato, nada en la lengua y los cojones en su sitio* / Tingues molt cap, bastant olfacte, gens en la llengua i els collons en el seu lloc” (Don Juan de Borbón al seu fill Juan Carlos como divisa per a poder exercir com a rei espanyol).

“*Le he prometido en el lecho de muerte a mi padre que nunca se rompería España. Y te recuerdo que soy jefe de las fuerzas armadas*” (Avui, 8-1-04, Juan Carlos I a Pilar Rahola en rebre-la com a diputada d'ERC).

REIS I CREENCES

“Aquests són esperits de dimonis, que fan prodigis i van als reis de la terra per a aplegar-los en batalla la gran diada del Déu totpoderós” (Apocalipsi 16:14, darrer llibre de la Bíblia, escrit per Joan “*el profeta*” –identificat com a l'apòstol–, deportat a l'illa de Patmos, Mar Egeu, ca. 95).

“L'Esperit no és ja aqueix colom que cobria els homes sota ales de pau, sinó un Verb visible, la llengua de foc del qual parla tots els idiomes de la terra, amb una eloqüència que aixeca o ensorra imperis” (“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

CHATEAUBRIAND. MARK TWAIN.

“I sempre teníem guerres, i més guerres, i més encara –pertot Europa, arreu el món. “*De vegades en l'interès privat de famílies reials* –deia Satanàs– a voltes per a aixafar una nació dèbil; però mai una guerra començada per l'agressor per a qualsevol propòsit net– no hi ha cap guerra neta en la història de la raça” (*The Mysterious Stranger* / *L'estranger misteriós*, de Mark Twain [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escrip-

tor i periodista estatunidenc).

“Ells regnaren, però no de part meva; foren prínceps, i jo no en sé res” (Osees -o Ausias- 8:4, profeta d'Israel, d'ençà el 744 a. C.).

“Més val morir en Déu que regnar sobre tota la terra d'una punta a altra, perquè ¿de què serveix a l'home de posseir el món sencer, si sofreix esclavitud en la seva ànima?” (Sentència atribuïda a Jesús per Pares de l'Església i que constaven als evangelis apòcrifs perduts).

“Recordeu, el poble alemany és l'elegit de Déu. Sobre mi, l'Emperador Alemany, ha descendit l'esperit de Déu. Jo sóc la seva espasa, la seva arma i el seu virrei” (Kaiser Wilhelm II d'Alemanya, 4 d'agost de 1914, al principi de la 1ª Guerra Mundial, acabà destronat).

“Satanàs influencia governs i nacions, Daniel 10:12-13, 20-21 dona un cop d'ull en el reialme espiritual d'àngels i dimonis i com afecta les nacions. El “príncep del regne de Pèrsia” (v.13) és aparentment un dimoni que exerceix influència sobre el reialme persa en interès de Satanàs. L'arcàngel de Déu, de nom Miquel, finalment en venç la resistència. Igualment el “príncep de Grècia” al verset 20 és també un dimoni” (Citació d'Internet en anglès).

“I tu, infern pregon, rep el teu nou senyor, que arriba a tu amb un ànim que no podran pas canviar ni el temps ni el lloc. L'esperit duu en si mateix el seu propi habitatge i pot en si mateix fer un cel de l'infern o un infern del cel. Què hi fa l'indret on jo sojorni, si sóc sempre el mateix i el que dec ser, si ho sóc tot, encara que menor que Aquell a qui el raig ha fet més gran? Ací, si més no, serem lliures (...) Ací podem regnar amb seguretat i, segons el meu parer, regnar és digne d'ambició, encara que sia dins l'infern; val més regnar dins l'infern que no servir al cel” (*El Paradís Perdut / Paradise Lost*, cap. I, any 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta purità anglès).

“El “*regne de Cel*” és una condició del cor -no alguna cosa que arriba “a la terra” o “després de mort” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof ateu alemany).

“Si no us feu com a nens, excepte que es pot despertar en el seu cinquantè aniversari amb la mateixa emoció que mira endavant i interessar en la vida de què gaudia quan tenien cinc anys, “no podràs entrar dins el regne de Déu”. Un ha de morir no sols cada dia, sinó que tots els dies hem de néixer una altra vegada” (Dorothy Leigh Sayers, 1893-1957, escriptora anglesa).

“-Digues foll: has diners?.

Respongué:

-He Amat.

-has viles, ni castells, ni ciutats, comtats ni ducats?

Respongué:

-He amors, pensaments, plors, dissenys, treballs, llanguiments, qui són millors que imperis ni regnats”

(“*Llibre d'Amic e Amat*”, ca. 1275-1285, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

RAMON LLULL.

VICTOR HUGO.

“Crist fugí de la maldat de la sobirania, El Papa exerceix una horrorosa tirania.

Va tenir Crist una corona... però d'espines, i el Papa en té una altra...de joies fines!.

Crist va rentar els peus als pecadors,

Els del Papa besen els grans senyors.

Crist pagà tribut, però el seu Vicari (?) vol que el món li sia tributari.

Va ser súbdit Jesús d'un món advers, mentre el Papa vol ser Rei de l'Univers.

Va ser el mèrit de Crist la pobresa,

Ara el mèrit del Papa és la riquesa.

Els que Crist va refusar a fuetades

El Papa els acull amb abraçades” (Victor Hugo, 1802-1885, pintor i escriptor romàntic francès).

“Crist és el rei dels vençuts...per ensenyar-los a vèncer” (Autocitació).

“L'autoritat continua essent exercida (dins l'Església) de manera monàrquica, indivisa, sense control, sense contrapoders, sens opinió pública, sense possibilitat de contenció administratiu. Per ço a penes estranya que els fenòmens “ideològics” hi tinguin especial virulència: autolegitimació, autoritarisme, reivindicació d'infal·libilitat, ceguesa i inconsciència, interès pel secret, tendència a la inèrcia i l'estereotip, tradicionalisme, por a la innovació” (“*Seleccions de Teologia*”, 116, 307, St. Cugat, Vallès).

“El meu regne no és d'aquest món” (Jesucrist a Pilats, a l'Evangeli de Joan 18:36).

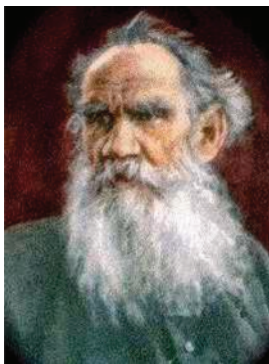
“El meu món no és d'aquest regne” (José Bergamín, 1895-1983, escriptor madrileny).

MONÀRQUICS

“El conservadors anglesos s'havien imaginat per molt de temps que eren els entusiastes de la monarquia, de l'església i de les belleses de l'antiga Constitució anglesa, fins al dia de perill, en què els van extraure la confessió que són entusiastes sols del lloguer (que en treuen)” (Karl H. Marx, també Moses Levy Mordecai, 1818-1883, economista i pensador socialista juevoalemany).

“Anna Pavlovna tenia molta raó per a neguitejar-se, perquè en Pere deixà la tia bruscament, sens esperar tan sols la fi de la seva frase a tomb de la salut de Sa Majestat” (“*Guerra i Pau*”, 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

LEV N. TOLSTOI.

JOHN R. R. TOLKIEN.

“No pas tot el que és d'or lluu, no pas tots els que vaguen estan perduts; allò vell si és fort no es marceix, fins a les arrels profundes no arriba la gebrada. Des de la cendra un foc es despertarà, un llum de les ombres

saltarà; fulla que caigué rebrostarà, els destronats una tornaran a regnar” (“*The Lord of the Rings / El Senyor dels Anells*”, de John Ronald Reuel Tolkien, 1892-1973, escriptor anglès).

“*En España nos la damos de muy patriotas. En la escuela nos dicen: “España es nuestra segunda madre y el Rey su representante” , es decir, su maniquí... y nosotros mirábamos al maestro que, encendido el pecho de entusiasmo, nos decía : “Es nuestra segunda madre. Vosotros como buenos hijos debéis dar hasta la última gota de vuestra sangre” (ésta es la frase de cajón...)”* (Federico García Lorca, 1898-1936, poeta y dramaturg republicà andalús, assassinat pel terrorisme franquista).

REI CONSTITUCIONAL, REI ABSOLUT

“Dues forces que són els pitjors enemics de llibertat civil són la monarquia absoluta i la revolució” (*Lord Acton* [John Emerick Edward Dahlberg], 1834-1902, historiador, polític i escriptor anglès).

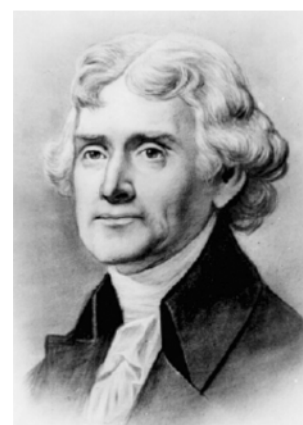
“França és una monarquia absoluta temperada per cançons” (Proverbi Francès).

“ABSOLUT, adj. Independent, irresponsable. Una monarquia absoluta és on el sobirà actua tal com li plau mentre complaui els assassins. No queden moltes monarquies absolutes, la majoria que s'han canviat per monarquies constitucionals, on el poder del sobirà per al mal (i per al bé) es retalla en gran manera, i per repúbliques, que es governen per la casualitat” (*The Devil's Dictionary / El Diccionari del Diable*, 1911, d'Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor sàtiric estatunidenc).

“El Sobirà té, en una monarquia constitucional com la nostra, tres drets: el dret per ser consultat, el dret d'encoratjar, el dret d'advertir. I un rei de gran sentit i sagacitat no en voldria cap altre més” (Walter Bagehot, 1826-1877, economista, periodista i crític literari anglès).

“L'estat de monarquia és allò suprem de la terra: perquè els reis són no sols lloctinents de Déu a la terra, i seuen al tron de Déu, sinó que fins i tot pel mateix Déu són anomenats *Déus*” (James I d'Anglaterra–VI d'Escòcia, 1566-1625, rei escocès de les Illes Britàniques).

“No hi ha cap rei que, de tenir prou força, no estigui sempre disposat a convertir-se en rei absolut” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estatunidenc).

THOMAS JEFFERSON. JONATHAN SWIFT.

“El poder arbitrari constitueix una temptació natural per a un príncep, com el vi o les dones per a un home jove, o el suborn per a un jutge, o l'avarícia per al vell, o la vanitat per a la dona” (Jonathan Swift, 1667-1745, escriptor i periodista irlandès).

MONARQUIA O REPÚBLICA

“El luxe arruïna les Repúbliques; la pobresa, les monarquies” (Carles Lois de Secondat, Baró de Montesquieu, 1689-1755, advocat, escriptor i filòsof occitanoparlant).

“La gent pensa que han fet un pas avant extraordinàriament atrevit quan han de deslliurar-se de la fe en monarquia hereditària i jurar la república democràtica. En realitat, tanmateix, l'Estat no és més que una màquina per a l'opressió d'una classe per una altra, i en efecte en la república democràtica no passa això menys que en la monarquia” (Friedrich Engels, 1820-1895, filòsof socialista alemany, col·laborador de Karl Marx).

“En defensa de la Sancta Fè Catholica y la República si estan en gràcia de Déu” (Clergue català planteja gairebé com a una guerra santa les lleves de la Generalitat contra la invasió hispànica de la tardor del 1640 i promet la vida eterna a qui mori per la pàtria contra els soldats del rei que profanen també esglésies).

POBLE I MONARQUIA

“La toga distingeix el Cèsar del patrici” (No en consta l'autor).

“El silenci de la gent és un avís per al rei” (Proverbi francès).

“Després del joc, el rei i el peó van a raure a la mateixa caixa” (Proverbi italià).

“És el més feliç, adés rei, adés camperol, aquell qui troba pau en sa casa” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“Sovint diuen que els reis tenen les mans llargues; jo voldria que tinguessin igualment llargues les orelles” (Jonathan Swift, 1667-1745, escriptor i periodista irlandès).

“Tots els Estats ben governats i tots els prínceps intel·ligents han tingut cura de no reduir la noblesa al desesper, ni el poble al menyscontent” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme).

“Està igual de bé nèixer rei o ximplet” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

SENECA.

H. A. KELLER.

“No hi ha cap rei que no hagi tingut un esclau entre els seus avantpassats, i cap esclau que no hagi tingut un rei entre els seus” (Helen Adams Keller, 1880-1968,

escriptora estadounidenca sordomuda).

“L'opinió pública és el termòmetre que un monarca hauria de consultar constantment” (Napoleó Bonaparte, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

“És vital per a la monarquia de mantenir-se en contacte amb la gent. És allò que mir de fer, i que faig” (Diana de Gal·les [Lady Diana Frances Spencer], 1961-1997, princesa del Regne Unit).

“No hi ha cap necessitat per separar el monarca de la plebs; tota autoritat és també –igualment– dolenta” (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

“La millor raó perquè la Monarquia sia un govern dur és que és un govern intel·ligible. La massa de la humanitat ho comprèn, i amb prou feines enlloc del món n'entenen cap altra” (Walter Bagehot, 1826-1877, economista, periodista i crític literari anglès).

“Els reis poden ser beneïts, però el Tam (=gorra escocesa) era gloriós,

I, més enllà de les malalties de la vida; victoriosa” (Tam o' Shanter / Gorra Escocesa, de Robert Burns, 1759-1796, poeta nacional escocès).

“La tirania d'un príncep en una oligarquia no és pas tan perillosa per al benestar públic com l'apatia ciutadana en una democràcia” (Charles Louis de Secondat, Baró de la Brède i de Montesquieu, 1689-1755, filòsof occitanoparlant, teòric de la divisió democràtica de poders).

“Qualsevol home abjuraria per guanyar un reialme” (Roger Zelazny, 1937-1995, Scifi, escriptor de fantasia).

“Tots els reis provenen d'alguna raça d'esclaus, i tots els esclaus tingueren reis entre llurs avantpassats” (Plató [Aristocles], ca. 427-347 a.C., influent filòsof idealista grec).

“REGNE” INDIVIDUAL I FAMILIAR

REGNES I REIALMES

“La infantesa és el regne on ningú no mor. Ço és, ningú que importi” (Edna St. Vincent Millay, 1892-1959, poetessa lírica i dramaturga estadounidenca, la 1ª dona a guanyar el Premi Pulitzer de poesia).

“Hi ha pocs menys problemes governant una família privada que un regne sencer” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

“Els pares que donen les claus al cotxe actuen com si estiguessin donant les claus del regne” (William E. Rothschild, escriptor econòmic actual).

MILLOR QUE SER REI, ELS LLIBRES

“Preferiria més aviat ser pobre en una masia plena de llibres que rei sense el desig de llegir” (Thomas Babington Macaulay, 1800-1859, historiador, assagista i estadista anglès).

“Si les riqueses de les Índies, o les corones de tot els regnes d'Europa, es posaven als meus peus a canvi de l'amor que tinc per la lectura, els rebutjaria tots plegats” (François de Salinhac de la Mothe, Fénelon, 1651-

1715, clergue i escriptor occitanoparlant).

SEMBLANT A UN REI

“Estar malalt és gaudir de prerrogatives monàrquiques” (Charles Lamb, 1775-1834, escriptor anglès).

“No hi pot haver cap fracàs per a un home que no ha perdut el seu valor, el seu caràcter, el seu autore-specte, ni la seva autoconfiança. És encara un Rei” (Orison Swett Marden, 1853-1924, escriptor i moralista estadounidenc).

“Clarament ens adonem que el regne interior de la llibertat no pot ser tocat pels atacs exteriors” (Vernon Linwood Howard, 1918-1992, mestre espiritual, autor i filòsof).

“Pens que en una de les meves vides prèvies era un rei poderós, perquè m'agrada que la gent faci el que dic” (Jack Handey, Deep Thoughts, “Recurring Saturday Night Live comedy bit”).

“Sóc el rei llargardaix. Puc fer-ho tot” (Jim Morrison, 1943-1971, cantautor nordamericà, membre de “The Doors” i mite del rock).

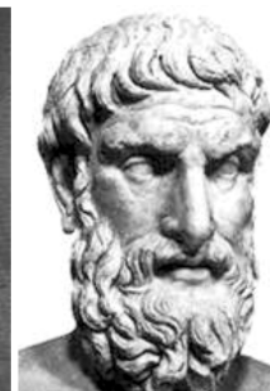
“El poder d'elecció de l'home li permet pensar com un àngel o com un rei o un esclau. Qualsevol cosa que triï, la ment ho crearà i ho manifestarà” (No en consta l'autor).

“Els homes són com una baralla. Trobaràs el rei ocasionalment, però hi ha moltes sotes” (Laura Swenson, escriptora).

POSSESSIONS.

“No el que tinc, sinó el que faig és el meu regne” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

THOMAS CARLYLE. EPICUR DE SAMOS.

“Una vida lliure no pot adquirir gaires possessions, perquè això no és fàcil de fer sense servitud envers multituds o monarques” (Epicur de Samos, 342 ó 341-270 a. de C., filòsof grec).

FELICITAT I REIS

“És més feliç, sia rei o camperol, el qui troba la pau a casa seva” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, cim de les lletres alemanyes).

“Ser feliç és millor que ser rei” (Proverbi africà).

“Com més feliç sóc, més em plany dels reis” (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

S A P O B L A

En Pere Muñoz i el seu fill Miquel acaben d'obrir el bar de tapes Las Médulas al carrer de la Montanya, 18 de sa Pobla. Tel. 686 217 501

Na Magdalena de can Peret i en Pere Torriets acaben d'obrir el bar cafeteria Es Molí al carrer del doctor Gomez Ulla, 28 a sa Pobla. Tel. 606 347 089

Fa 30 anys que en Felip Seguí a qui veiem amb la seva dona i els seus empleats va obrir el taller de portes i automatismes Seguí al carrer del Pintor Picasso, 71 de sa Pobla. Tel. 971 540 169

Fa 30 anys que n'Antoni Gomila regenta la ferreria can Catany al carrer Molí, 54 de sa Pobla. S'ompare va obrir aquesta ferreria fa 65 anys. Tel. 971 540 174

S I N E U

Fa 9 mesos que en Bartomeu Esteve i na Bibiana da Silva obren la Fruiteria i des Pla al carrer de Tramuntana, 82 de Sineu. Tel. 639 857 677

Fa 17 anys que en Pere Munar regenta la cafeteria sa Plaça a sa Plaça, 8 de Sineu. Serveixen berenars, dinars i sopars a la carta. Tel. 971 520 664

C O S T I T X

Fa dos anys i mig que na Magdalena González regenta al bar Central al carrer de la Mare de Déu, 19 de Costitx. Despatxa menús a 7'20. Tel. 971 513 003

Bar 3a. Edat

C/ Mossèn Andreu Llabrés Feliu, s/n
LLOSETA

Dissabtes sopar i música en viu.
Diumenge menú especial, música en viu i ball a 11 euros.
Nit de cap d'any sopar, cotilló, música en viu i ball 40 euros, nins 20 euros.

RESERVES
971 519 736
678 913 517

**Es cantó
de sa pizza**

Telèfon: 971 538 472
 Fax: 971 522 668
 E-mail: escantodesapizza@hotmail.com
 Carrer Joan Carles I, 28 - Muro

BAR CENTRAL COSTITX

Menu del Día	Tapas Variadas
Bocadillos	Variados

Tel. 971 51 30 03

Tallers Santandreu, CB

Reparacions Multimarca

C/. Santa Ana, 139-B
07440 MURO

Tel. 971 53 75 64
Fax 971 86 10 36

Saló ES RETORN

ELS VESPRES DELS DIVENDRES,
DISSABTES I DIUMENGES

SOPAR I BALL AMB MÚSICA EN VIU!

Complex Sport Inca
Carretera Inca-Sineu s/n

**Reservau al
639 246 523**

L'encant del socialisme

L'encant del "socialisme" és tot just això, que és pura poesia i indefinició (per als fatxes el falangisme o el nazisme també té aquest mateix encant de l'inconcret i la testosterona) i que no saben ni què serà ni com concretar-la, per tant, segur que deu ser megaguai i especialment si t'ho passes bé amb els teus col·legues que van vestidets com tu i els agrada la mateixa música

Per a cridar en manis i anar a concerts no cal tampoc massa teoria ni concretar res. Això és molt ensopit, no pots lligar ni beure calimotxo

Parlar de "socialisme" i, tal com ho fan, també d'"independència", són coses més d'acnè juvenil que no de política real (per desgràcia)

Per això no té ressò popular real ni mai han creat ací una Batasuna

Quan Aznar jo em demanava: "I on redimonis s'han clavats estos de l'E.I. i de l'extrema esquerra, que no els veig per enlloc?" Els únics que veies (i encara veus) són els de la secta antibasca i antiianqui UCE, evidentment protegida pel PP (que li dona permisos de paradeta que no dona a cap altre partit ni grup i que van juntets a les manis contra la pau a Euskalherria, amb la resta de grups fatxes, comprats, infiltrats i/o subvencionats)

L'E.I., ací al País Valencià almenys (perquè al Principat l'ambient social és molt distint i molt més permissiu), eren missing durant l'època més negra de l'Aznarato (2000-2004, majoria absoluta del PP a Madrid). Però quan governa el PSOE sí que ixen molt més "de l'armari": són aus de primavera

Per desgràcia, la caracteriologia mediterrània és molt fluixa. Per això els bascs diuen, amb raó, que ells posen els ous i nosaltres les gallines

Per la resta els qui miren la realitat i han llegit història sí que saben com funciona "el socialisme", vull dir, el real, no el líric on se suposa que lligarem els gossos amb llonganisses i que tot serà aproximadament megaguai (?) pels segles dels segles.

La independència, per als nostres independentistes, no és quasi mai rellavant i sempre es pot deixar "carpe diem".

Per a l'any 3000 potser? Ara n'hi han qui diuen que per al 2014...però, què fan per a preparar-la? On és la unitat en un moviment de masses independent de la politiqueria poltronera o del marginalisme hiperideologitzat?

Fan com eixos partits reaccionaris llatinoamericans que es diuen "revolucionarios" i són de l'oligarquia. Prometen, prometen i no s'ho agafen mai seriosament, clar.

Demagògia.

Per favor, no us digueu revolucionaris ni molt menys independentistes. Diguen-vos festeros, esquerrosos, potser.

En fi, teniu el cor a l'esquerra, segurament, però la butxaca ben a la dreta i el cap en unes altres coses "més importants".

El nacionalisme pot ser moltes coses. Ara bé les independències nacionals en context europeu sempre han estat encapçalades per la burgesia i l'església i allí on aquestes forces no han estat independentistes no hi ha res a fer. Com deia Marx, les idees de la classe dominant són les dominants en cada societat.

En contextos no-occidentals a voltes la independència ha estat duta per elits comunistes (per ex. al Vietnam) si bé aliades a la "burgesia nacional". A Xina contra la invasió japonesa igual.

Els independentistes d'esquerra nostres no sols no tenen en compte la via europea, que òbviament és la única que seria viable ara i ací, sinó que ni tan sols accepten la vietnamita. Deu ser que estan en un altre món ...o fora de la Història.

Els vostres referents són sempre de derrotats (maulets, segadors, antifeixistes) i, si repassem la història, veiem que van ser derrotats sobretot per desorganització dels caps i divisió, desconfiança i inhibició de gran part del poble.

Si prenem com a referents derrotats que s'equivocaren, el que ens espera és una nova derrota (potser la definitiva).

El que hem d'aprendre és DELS QUI HAN VENÇUT I S'HAN INDEPENDITZAT.

La política no és poesia, sinó ciències exactes.

Mentre els espanyolistes no parlen massa de violència però sí la practiquen, els independentistes parlen massa de violència i no la practiquen

Conseqüències: els primers inflen el pit després de llançar la pedra i amagar la mà (amb la inestimable ajuda dels mitjans desinformatius espanyols), mentre que els altres a la que diuen "bon dia!" la gent ja els considera per-

illosos

Per què sou tan idiotes i caieu tan estúpidament en la provocació?

De violència (i de sexe) no se n'ha de parlar i menys en fòrums.

Trobe que cal posar-se forts (això ja és dissuassori) i aprendre arts marcial.

Ara bé, també crec que no és sols al carrer i menys a mantinades, com es canvia una societat. És amb contacte directe amb la gent, amb propaganda, amb diaris, amb proselitisme, amb ràdios lliures... I és anant als instituts, perquè quan es crea la ideologia política és en la franja dels 12-18 anys. Si deixem els instituts en mans de l'ultradreta tenim el futur molt fosc, perquè el jovent és el futur

Així que, menys concerts, menys porros i menys birres i més estar pel que hem d'estar per impedir un IV Reich-ne. Siguem autodisciplinats i també divertits, però d'una altra manera més creativa i responsable i engegum el nostre cervell, sense dogmes ni prejudicis, tantes voltes com engegum l'ordinata

Aquests d'ETA són com aquells japonesos que es passaren 30 anys amagats a la selva perquè creien que la guerra no havia acabat.

Estan penjats i els hem de despenjar.

Igual que molts paleorojos que viuen al s. XIX d'ideologies fracassades fa molt i que tants desastres han dut a la Humanitat.

Cal desprogramar-los ja!

"Més val tenir governants malvats que governants estúpids i ignorants (millor tenir bons governants, com és lògic) perquè els primers són previsibles: d'ells només en pots esperar maldats. Dels segons mai no sabrem el que ens pot arribar, ja que en ser ignorants i estúpids són absolutament imprevisibles..." (Erasmus de Rotterdam "*L'elogi a la estultícia*").

«La violència sols afavoreix els que són més capaços de fer-la, és a dir, a l'Estat espanyol. Per això els infiltrats i els idiotes sempre criden a la violència» (Autocitació).

No a la violència de carreró i avantguardista, sí a la no-violència cívica.

No caiguem en els paranys que ens paren els provocadors espanyols disfressats de gauchistes.

"Els animals que assolien escapar-

se'n dels paranys eren aquells qui no s'havien enfurit fins afeblir-se i perdre les forces. Els qui havien assolit fugir eren els qui havien esperat tranquil·lament, que havien servat les forces fins a l'arribada dels caçadors, i aleshores havien aprofitat qualche descurança per a utilitzar la seva energia i llançar-se en un atac desesperat o, més prudentment, per a fugir cap a la llibertat" ("*Roots/Arrels*", 1976, novel·la sobre l'esclavisme, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

Violència=carn per als mèdia reaccionaris=feixistització social=vots al PP=repressió. Creure en la violència (sense un suport d'un govern homològic votat per la majoria de la població) és un infantilisme perillós i és fer el joc a la reacció.

Per a no aguantar tot el que ens toca aguantar, hauríem d'estar autocentrats i amb els peus en terra, cosa impossible de moment a causa de la multitud d'ideologies utopistes i somiatruïtes que són la moda entre l'independentisme. Clar, somiant, no cal treballar ni sacrificar-se ni lluitar de debò.

Cada volta més en fa l'efecte que es tracta d'això: per una banda els infiltrats espanyols promouen el somiatruïtisme utopista i els còmodes catalanets se l'adopten com a dogma de fe a fi de passar-se la vida fumant porros, anant de festa, etc. i dient que "estan fent la revolució"

Quina barra més tremenda!!

El problema és que tots repeteixen la paraula màgica "Independència" com si fos l'abracadabra, però sense concretar res més. Es pensen, els molt somiatruïtes, que és un ensalm. Creuen en la màgiapotàgia, aquesta gent, pobres.

No es prenen ja la molèstia de veure com s'han independitzat uns altres i es creuen que poden fer alguna cosa sense l'ajut exterior o sense tenir un grup popular gran de mobilització independent dels partits però englobant-los. Etc

Són amateurs. Són joves que en realitat volen xalar i anar als concerts i poc més. Que creuen que amb 4 senyeres i crits i concentracions ho aconseguirem. Van despistats. I els més grans tampoc brillen intel·lectualment ni tenen idees massa encertades. És tot com una boira espessa, de la qual s'aprofita Espanya per a continuar torturant, furtant i fent-nos malbé.

L'esquerra independentista, dissortadament, no és pas més forta ara que fa vint anys. Està paralitzada perquè

ha canviat molt poc, no té idees noves, no acumula experiències sinó que repeteix slogans com a llores, més o menys els mateixos que fa 20 anys, com si no hagués passat res (per ex., la caiguda del Teló d'Acer).

Actualment el marxisme està més fora de lloc que mai per analitzar les realitats. El món ha evolucionat molt i ha canviat molt, i eixos dogmes de l'any de Carpanta està demostrat que només ajuden a la petrificació mental i ideològica, que és el que tenim.

En comptes d'anar amb ideologies apriori ("etiquetes" prou buides que degeneren en dogmes) el que necessitem és veure com s'han independitzat uns altres pobles i traure'n conclusions per a nosaltres. La realitat no s'encabeix en cap ideologia, i hem d'aprendre de la realitat, no de dogmes i formulismes abstractes

Igual que socialistes cubans o veneçolans tenen dret a parlar de "pàtria" (malgrat que es refereixen a Estat, perquè a Veneçuela hi ha nacions indígenes), els independentistes i els catalans en general tenim dret a dir pàtria a Catalunya o Països Catalans sense que certs torracollons estiguin acusant-nos de res.

Els qui diuen que cal posar peus a terra són els qui saben com funcionen les coses i que amb birres i concerts i porros no serem lliures, sinó amb treball seriós i ben fet.

Si vols xalar, vés i xala, però no digues que fas la revolució, perquè és simple mentida.

Pots dir-ne somni, però només és una parida.

Un ideal està bé, però necessita plans realistes, no estar sempre pensant en les musaranyes.

Però no voleu treballar i per això vos excuseu de manera barata parlant de "somiari". Sí: somiar rotllos a veure si plouen, aneu obrint la boca, badochs!

"La maniobra d'integració autonomista de l'independentisme porta aparellada, com a segon resultat, l'intent de marginació dels no integrats, els quals, en no sotmetre's al joc electoralista convencional, són condemnats a una política d'estigmatització i d'aïllament social. En aquesta situació, hi ha el perill que l'independentisme es nodreixi de gent més preocupada per les seves pròpies marginacions i frustracions que pels problemes reals del poble català i per la lluita independentista catalana. Així veiem, de vegades, que sota la capa d'un 'independentisme radical' s'aixopluga gent desqueferada, problemàtica i vocacionalment sense ofici, que fa bandera, potser sense saber-ho, del vell eslògan classista 'fruir sense produir'. Aque-

st independentisme es caracteritza per fer seguidisme de lluites esquerranistes d'arreu, com més lluny millor, enmarrant-se en aquestes i defugint i criticant la lluita patriòtica catalana, a la qual fan un magre favor, en tant que la seva pròpia imatge ha estat aprofitada, sovint, per desprestigiar l'independentisme...." (Josep Guia. 'Sense integració autonomista ni marginació social'. "Lluita", 4-2001).

"Per trobar adeptes, un sistema utòpic ha de partir de premisses simples i elementals. D'ací tots aquests prejudicis que, malgrat tot, encarnen poderoses forces morals: que el mal pugui ser definitivament vençut, que la salvació depèn del triomf de certa religió per damunt les altres, que la pobresa pot ser foragitada del món, que la felicitat de tothom arribarà quan la tècnica hagi conquerit la terra o quan la idea liberal, democràtica, comunista o feixista haurà dominat les altres" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

"Qui es compromet a guiar homes mai no ha de perdre de vista el fet que són mones delictives.... La follia de la revolució consistia a aspirar a establir la virtut a la terra. Quan volem fer homes, bons i assenyats, alliberats, moderats, generosos, inevitablement acabem desitjant d'assassinar-los en massa" (Anatole France [Jacques Anatole François Thibault], 1844-1924, narrador, poeta, crític i assagista escèptic francès).

"Renec de qui la vila vol reformar, sense per ca seva començar" (Dita castellana).

"Desconfiau sempre dels qui es posen a estimar allò més allunyat sens haver après a estimar allò que els queia més a prop, dels qui per volar més alt deixen sense calor el niu. Sols quan hom és sublim en allò petit ho és en allò gran, i si sublimes són les ales que salven els espais, més ho són les que, arreplegades i amoroses, donen calor a la fillada, que sens eixa calor peririen" (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

"...no pots pas ficar-te a contribuir en eixa comunitat mundial més ampla ni prendre part en les lluites morals internacionals i alhora acceptar que en ta pròpia casa existeix una situació que et nega ta pròpia identitat com a parlant del gal·lès i la vàlua dels segles que et precedeixen" (*The Welsh Extremist*, del gran gal·lesista Ned Thomas).

Per què hi ha tants grupuscles d'esquerra independentista i no s'uneixen?: Endavant, Maulets, CAJEI, CUP, Estat Català, PSAN... La gent s'arma un cacau mental... Si tots dieu pràcticament el mateix, quins són eixos personalismes que fan impossible una Batasuna cata-

lana? A Batasuna la tenen il·legalitzada, a vosaltres no. Per què no aprofitau per a unir-vos i traure regidors? O és que no us il·legalitzen justament perquè no sou perillosos i no els "furtu" espai electoral?

En la Història, que és la prova del cotó-en-pèl, dissortadament, mai cap partit d'esquerra ha conduït de manera victoriosa cap independència europea.

Així que el missatge ultraesquerrà és el missatge que interessa als antiindependentistes, els qui volen que fracassem en la nostra llibertat a través d'utopies somiarotllos.

Menys somiar i més calcular, menys dir pardalades i més estudiar les realitats de manera científica, menys ideologia i més metodologia.

Inclús els que es diuen independentistes tampoc no fan gran cosa per un independentisme realista i per prioritzar els drets civils dels autòctons. Sovint, qualsevol cosa els pareix més important que això. El problema és que molt jove independentista s'ho fa dir per reacció a l'espanyolisme, però d'independentistes poc. No tenen formació i els esquemes mentals que mantenen són totalment heretats de l'espanyolisme ambiental (colonitzats i regalimant autoodi).

Està molt bé ser solidari i també pensar globalment. Ara bé, actuar localment i tindre clar que allà on més podem fer és a la pròpia terra, que és la nostra primera obligació

Perquè la nostra primera obligació és ocupar-nos de les pròpies coses i genocidis abans de voler arreglar el món sencer. Qui no agrana sa casa és idiota voler agranar la dels altres. Tanmateix, en la nostra extrema esquerra molta gent pensa així: ficar-se en uns altres conflictes abans de tocar el que tenen davant dels morros. Estar pendants del KKK a Alabama i no adonar-se del KKK fatxa que tenim a València. Estar pendants dels colons jueus i no dir res als colons que tenim pujats al coll.

(En canvi, l'"internacionalisme" espanyol sempre s'acaba a la Puerta del Sol de Madrid. Deu ser pel conegut problema dels espanyols amb els idiomes).

Dir "nazi" indiscriminadament és la coartada per a no engegar el cervell i veure cada cas concret en la seua complexitat.

Dir "comunista" és el dogma que evita pensar que potser el comunisme real no té res a veure amb els somnis de joventut ni amb les teories d'intel·lectuals.

Esteu fossilitzats i teniu el cervell en encefalograma pla.

Agressió d'Endavant a una parade-

ta d'Estat Català (que no d'UNC ni de 33, que al 1996 ni existien). Tanmateix acusen UNC i els 33 de nazis a fi de dividir l'independentisme català i enfrontar-lo, segons les consignes dels infiltrats de la policia espanyola: <http://www.youtube.com/watch?v=7g-q2iabsu0&mode=related&search=>

Protesta silenciosa: Em sembla una iniciativa fantàstica i eficaç de cara al poble treballador.

La gent corrent quan sent crits i slogans grandiloqüents i estratosfèrics s'espanta i s'inhibeix, com és comprensible en gent que pateix sobredosi diària de Pantoja i Gran Hermano.

Però les protestes silencioses no deixen d'impressionar per la contundència d'una actitud digna, ferma i seriosa. Perquè és millor ser digne que graciós, i millor fer-se comprendre que bramar coses avui incomprendibles per al poble al qual ens dirigim i que és, en definitiva, el subjecte del canvi social.

Perquè això ho havíem de tenir molt clar: és el poble treballador qui ha de decidir els canvis socials i polítics, amb mobilitzacions i també a les urnes, i no sols unes "avantguardes" sovint massa desconnectades d'aquest poble.

Unes bones avantguardes polítiques pel canvi han d'anar un pas per davant, no a cinquanta com ara solen anar.

Amb política sols és impossible canviar la realitat política, calen canvis espirituals en el poble. Tots els grans líders que lluitaven honestament per un poble oprimat (Gandhi, King, Malcolm X, etc.) proposaven en primer lloc canvis espirituals, de mentalitat.

Entre allò horrible -dretes espanyoles- i allò impossible -utopies concretes i desgavellades- sempre triomfarà l'horrible.

Això és lo milloret, i pega molt en el nostre caràcter mediterrani i de menjar paelles i cerveses

A mi tot lo que es revival i demodé m'encanta! viva la urss, lenin i engels, les grans masses proletàries, les gorges soviètiques amb l'estel, el tovarich camarada, les grans banderes roges, els tancs stalinistes, la KGB, els gulags, la plaça roja tota nevaeta, el casashock, el vodka, tot això és meravellós

VIVA EL KITSCH!!!

És lo millor per a fer-nos entendre pel poble valencià. Guanyarem! perquè sabem comunicar lo que portem tots molt a dins, tot allò tan paregut a la idiosincràsia del nostre país mediterrani.

REVOLUCIÓ PROLETÀRIA
MUNDIAL JA!!

La manifestació de la PDD esdevé un clam per la Independència

Més enllà del nombre de manifestants que és important, 700.000, segons l'organització, i 200.000, segons els diferents cossos policials, la marxa d'ahir al vespre pels carrers de Barcelona, convocada per la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD) va esdevenir un clam per la independència, pel contingut de les pancartes i les consignes que es van cridar i segons els organitzadors "la societat civil catalana marca, d'una manera molt especial, la centralitat en l'agenda política del país". El bloc format per la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) tancava la manifestació.

La marxa ha superat amb escreix la manifestació del 18 de febrer de l'any passat, però també ho ha fet amb el contingut polític de les consignes, ja que s'ha superat aquell "Som una nació" per parlar obertament d'Independència.

El gruix de la manifestació estava format per la societat civil i membres de les més de dues-centes entitats cíviques que havien donat suport. També hi havien militants i simpatitzants de les organitzacions polítiques que havien donat suport, Convergència i Unió (CiU), Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Iniciativa per Catalunya (IC-V) i la Candidatura d'Unitat Popular (CUP). Aquest cop, s'ha pogut visualitzar la presència de l'Esquerra Independentista a l'entorn de la pancarta de la CUP sota el lema "Tirem pel dret, Independència" i que era portada per regidores i regidors de la formació. En alguns indrets del trajecte, la presència de la CUP ha estat rebuda amb aplaudiments, com ja va passar a l'acte pel retorn dels papers de Salamanca. Visualització que no ha estat reflectida als informatius de TV3, però plasmada en al majoria de blocs i edicions digitals. Un altre element destacable ha estat el fet que el bloc de l'Esquerra Independentista estava compost per persones de totes les edats, amb una representació i una presència intergenera-

cional del moviment. La manifestació s'ha iniciat a la plaça de Catalunya i ha finalitzat davant de l'Estació de França. La cua de la manifestació ha tardat una hora i mitja llarga per iniciar el seu recorregut. O sigui que quan es llegia el primer comunicat al final de la marxa cap a les 18:15h, la cua encara no s'havia posat a caminar. Les lectures del comunicat s'anaven alternant amb actuacions musicals de Titot, Feliu Ventura i Gerard Quintana

Primeres reaccions:

Un canvi de cicle polític. Mail obert per Vicent Partal

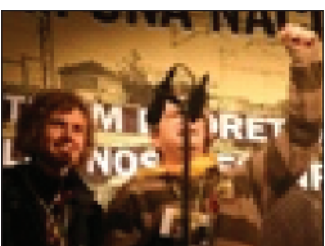
La més gran manifestació independentista de la història de Catalunya. al bloc Bandera Negra de Xavier Borràs

Comentari de Nació digital sobre la cobertura de TV3

Una altra tarda negra de manipulacions dels informatius de TV3. La notícia llegida al TV Vespre a les 21 h i l'article publicat al seu web constitueixen una altra agressió a la informació per part de la televisió del règim. TV3 ja titulava aquest matí: La Plataforma pel Dret a Decidir manté la marxa per les infraestructures tot i el restabliment del servei

Aquest curiós enfocament, en què devia confondre els desitjos amb la realitat, ha estat seguit per la informació post-manifestació, en què TV3 insisteix diverses vegades que s'ha tractat d'una protesta per les infraestructures i, en canvi, silencia de manera vergonyosa que la manifestació ha estat un clam per la independència i la sobirania nacional del nostre país. El 18 de febrer de 2006 TV3 ja va burlar-se del seu públic i avui ha tornat a fer-ho.

Vicent Partal escriu a Vilaweb aquest vespre que la manifestació ha estat un èxit "malgrat els intents de despolititzar-la o reduir-ne l'abast, en els quals TV3 ha assolit nivells d'autèntica vergonya professional."

Colonialisme

Joel Joan: 'l'exèrcit espanyol no té tancs per envair-nos'

L'actor, productor i director, Joel Joan, ha visitat 'El Club' de TV3, on ha confessat "sentir por" de l'article 8 de la Constitució. "Em fot por l'article 8 de la Constitució: un article que diu que si no vull ser espanyol m'enviaran un 'tanque', que a més no tenen i l'han de llogar a Alemanya, perquè no en tenen". Preguntat per Albert Om sobre si ja s'havia informat sobre la qüestió, l'actor ha dit que l'Exèrcit "deu tenir tancs, però es veu que els B-12 per fer una guerra els han de llogar". Joel Joan també ha ironitzat, entre rialles, sobre la composició de l'Exèrcit espanyol, en afirmar que serien "una colla d'equatorians i colombians envaint-nos". D'altra banda, l'actor ha aprofitat per replicar també les declaracions del portaveu del PSC, Joan Ferran, que demanava arrencar la "crosta nacionalista" de TV3. Joel Joan ha afirmat que "Joan Ferran pixa fora de test, però molt". Per a l'actor català, que el portaveu del PSC "es fiqui amb gent com l'Antoni Bassas, que ha demostrat una professionalitat extraordinària en tot el que fa, o amb el Miquel Calzada, que són líders d'audiència" suposa estar "insultant 900 mil catalans, perquè els hi diu que són crosta nacionalista". "Les paraules estan perverses de tal manera que tots piquem quan aquest senyor vol que

piquem", ha afegit. D'altra banda, Joel Joan ha assegurat que "conec gent del PP que s'està fent independentista", en veure "un país espoliat i sense cap possibilitat de progrés". L'actor ha deixat clar també que "mai de la vida faria política en un partit polític", tot i reconèixer que "els mítings sí que m'agraden, però ja s'han perdut, perquè els polítics estan molt pendents de quan connecta la televisió". Pel que fa a la seva sèrie, 'Porca Misèria', Joel Joan ha dit que "té un marc nacional que és el dels Països Catalans" i que aquest marc nacional "és el posicionament polític de la sèrie", tot i remarcar també que "en cap moment pretén ser una sèrie independentista". "El que sí té clar és quin és el seu país i quins són els seus paràmetres". Joel Joan també ha acceptat que "molta gent deixa de venir a veure'm al teatre pel meu posicionament polític perquè deixo de caure-li bé". En aquest sentit ha comparat la seva situació a la de Susan Sarandon i Tim Robbins als EUA, ja que "són molt crítics amb Bush i es mullen molt pels drets dels seus ciutadans". "No crec que mai em vagi malament per motius polítics, perquè som gent civilitzada i som molt més democràtics del que ens volen fer veure".

Reproduït de www.e-noticies.com

Presentació a Pineda de Mar (Alt Maresme) del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Raimon Miranda, escriptor,
i amb la presència Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 18 de gener de 2008

Hora: 8 del vespre

Lloc: Biblioteca Manuel Serra i Moret

Adreça: Plaça de les Mèlies, 21

Conculcacions (47)

L'Estat del Vaticà i el seu pes històric

A bans d'exposar la meua opinió sobre aquest ens, vull fer anunci del meu estricte respecte a totes les religions que hi puguin haver en aquest món i no voldria pas que aquest escrit fos interpretat com a una crítica a les diverses creences existents, ans al contrari i especialment també la meua admiració per moltes entre les existents, que presenten la solidaritat entre els homes com a primera condició per a enquadrar-les en el gran misteri de la creació en què estem immersos. Dit això passaré a exposar la meua opinió, exclusivament sobre aquesta poderosa secta, que fins ara coneixem amb el nom de Vaticà.

El Vaticà és un organisme, que proveït d'un estat propi, els permet erigir-se i auto imposar-se com a únics intèrprets del missatge de Crist i a continuació dotarlo del suposat misteri de la fe, de manera que els qui no gaudeixin de la seva particular interpretació, queden completament desautoritzats, sinó repudiats i qualificats com a heretges i declarats enemics acèrrims del cristianisme i de la pròpia lliçó aportada pel mateix Crist durant tota la seva vida.

En haver-se constituït en estat propi, els ha situat en una actitud, que jo en diria de plena esclavitud i dependència del poder material, que podem qualificar d'exclusivament terrenal i vinculat al món més corrosiu i plenament detractor dels valors de la més alta espiritualitat. És aquesta obsessió que els ha menat a una copiosa i escandalosa acumulació de riqueses temporals, molt lluny de la pobresa del Crist i més distanciat encara de la simplicitat en que es troba l'estil de vida assumida pel mateix profeta.

Sembla impossible que la gent d'aquest col·lectiu impulsats pels valors que acabem de insinuar, siguin capaços de

conrear una rectitud moral, una ètica i una concepció derivada del gran missatge central de Crist fonamentat en l'amor entre els homes, sobre el que gira la seva filosofia, com a contraposició a l'egoisme existent en la humanitat, del que se'n deriven també la insolidaritat, l'ambició de poder, l'esclavatge, l'absència de diàleg, la no acceptació dels altres, la imposició de la tortura i la mort, etc...

Seguint el procés històric del Vaticà, es demostra com han esdevingut els protagonistes i malversadors dels missatges de Crist, no tan sols per omissió, sinó que han passat a l'acció i les seves conseqüències, sempre en imposicions impregnades de valors completament negatius, i destructors directes en el que han pres part, més o menys directament, com en són exemples clars les terribles creuades que acaronaven, com a portadores de la salvació dels fidels i del món i que com a resultat real, sols van produir matances i més matances, diametralment oposades a la concepció cristiana del diàleg, la comprensió i per tant del mateix amor cristià.

L'altra vesant paral·lela en temps posteriors, n'és la irrupció de les Inquisicions portades a terme en diferents països en les que també el Vaticà té responsabilitats inacceptables en la seva inspiració, per cruels, inhumanes, i destructores de les societats establertes, crims i tortures execrables amb milers i milers de morts i afectats per tota classe d'espoliacions, robatoris, destitucions, etc... Resulta inconcebible que els màxims responsables de la creença religiosa de la pau i l'amor hagin impulsat i endegat aberracions d'aquesta dimensió. Recordem la cruel i sagnant guerra contra el catarisme dels bons homes, a més aprofitada pels francesos per apoderar-se d'Occitània i incloure-la en el seu ter-

ritori patrimonial. El Vaticà en va ser l'inspirador i va atiar el foc de la injustícia i el genocidi, fins ara no reparat.

Parlant d'aberracions, n'hi ha una que no podem deixar de citar que és la creació dins la seva ètica del concepte de pecat, atribuint-li una càrrega de perversió completament negativa, sense esperança i que ha de ser redimida sols per la revenja espiritual imposada en la forma més negativa d'uns inventats, infern etern o el purgatori, com a focs incineradors d'ànimes. És la mostra d'insolidaritat més flagrant vers als que han errat, sense oferir cap més aportació que la redempció pel sofriment. És convertir el pecat en una estigmatització i deshonor, sols redimible per una imposició del dolor dit purificador. No es contempla en cap moment la reconstrucció del dèficit ètic i moral o el desordre conceptual que ha portat al "pecador" a cometre l'acció al marge del codi de l'amor.

No volem saber, com el Vaticà ha estat capaç d'acumular la riquesa de què és propietària, de quins negocis han estat els que han facilitat aquest imperi econòmic, ni quines són les negociacions, butlles i manipulacions que poden haver contribuït a aquest enriquiment escandalosament inhumà i al mateix temps tant contraposat a la religió que diuen representar i expandir.

No volem tampoc fer una relació de històries completament imaginades i orientades a crear i afavorir la por entre els creients, perquè es sentin obligats a seguir les consignes dictades per aquesta organització. Una bona part d'elles és la mateixa ciència, la que una darrera l'altra les va desacreditant i convertint-les en veritables mentides i enganys, atribuint-les com a fabulació al servei dels seus interessos, sense cap fonament seriós demostrable.

Tampoc volem fer una valoració d'altres eines i com han estat utilitzades, com són els dogmes de la fe, com a estris deformadors d'una realitat imaginada que està farcida d'asseveracions orfes de tota objectivitat i reflexió en profunditat.

No voler donar el braç a tòrcer en molts temes com els que hem citat, és el que està provocant un desprestigi important del Vaticà i com a conseqüència una sensible reculada en el món cristià i a menystenir-lo com a uns impostors del veritable missatge de Crist, al marge de la ciència i la tècnica i els avenços en el sentit d'una evolució científica que cada dia és més evident que no se la pot ignorar, ja que prescindir-ne és transgredir els interessos d'una humanitat que cerca la felicitat en la pròpia realització.

Sempre el Vaticà ha estat al costat dels poderosos, dels vencedors i dels que han traït el destí natural de generacions i generacions en la recerca de la veritat, i que utilitzant l'oprobri s'han fet amos del món utilitzant tots els mitjans més denigrants i abominables.

Recordem, com a darrer exemple la figura de l'assassí i enemic de Catalunya "Franco", passejant-se victoriós sota pal·li, amb la benedicció indiscutible del Vaticà.

I finalment fem notar, com en el temps de la moda de la paraula democràcia com a miraculosa salvació de tots els errors de la humanitat, el Vaticà, ni històricament ni en l'actualitat ha dotat la seva trajectòria d'acord amb uns principis més o menys propers a aquest concepte. Tot continua dictant-se a dit, pels que es creuen en possessió de la única i veritable fe, de moment sense cap esperança que abandonin la greu posició en què estan ancorats.

Claudi Romeu, 15 d'agost del 07

Esquerra es compromet a treballar a Europa per una solució pacífica al conflicte del Kurdistan

Bernat Joan, Secretari general de l'Aliança Lliure Europea i secretari de Política Internacional d'Esquerra s'ha compromès, davant Abdullah Demirbas, batle de Diyarbakir, a treballar "per una solució pacífica al conflicte del Kurdistan". Joan, que s'ha entrevistat amb diverses autoritats de Diyarbakir i amb representants del Partit pel Progrés i la Democràcia i de la Plataforma Democràtica, que engloba associa-

cions professionals i sindicats, ha manifestat el compromís d'Esquerra "amb aquells que treballen per la diversitat, pel progrés i per la democràcia".

Segons Joan, "el procés d'acostament de Turquia a la Unió Europea constitueix una bona ocasió per pressionar el govern turc perquè modifiqui la seua estructura jacobina i es compromet amb el respecte pels drets humans i pels drets dels pobles". Abdullah Demirbas ha lamentat "la

inhabilitació de diversos càrrecs públics perquè han exigit l'oficialitat de la llengua kurda i el respecte als drets culturals del poble kurd" i ha agraït la col·laboració amb la seua causa "tant a l'Aliança Lliure Europea com a Esquerra Republicana de Catalunya". Per la seua banda, els representants de la Plataforma Democràtica han manifestat que "una intervenció militar al Kurdistan podria ser catastròfica, quan patim una situació socialment insostenible, amb més del cinquanta

per cent de la població a l'atur i vint mil infants orfes al carrer". Així mateix, en una entrevista amb Sedar Sengül, encarregat de relacions exteriors a l'ajuntament de Diyarbakir, aquest ha expressat el seu rebuig al fet que Ankara s'oposi a sol·licitar la declaració de qualsevol monument kurd com a Patrimoni de la Humanitat, quan Diyarbakir té la muralla més gran del món, després de la xinesa. Joan ha trobat aquesta negació "lògica en un estat jacobí", alhora que "esperèntica".

FIRA DE SA PERDIU DE MONTUÏRI

Na Maria Mas, a qui veiem amb sa filla Anaeli fabrica miniatures de decoració i pinta plats de vidre al seu estudi del camí de son Moix, 12 de Manacor. Tel. 971 555 149

Fa 8 mesos que en Maties Coll i n'Antònia Maria Verger han obert la botiga Alimentació de Bon Gust, ca na Matxa a la Plaça Major, 13 de Montuïri. Tel. 971 646 626

Fa 20 anys que n'Armand Garcia i n'Apol·lonia Mascaró van pels mercats i fires de Mallorca a vendre calçats i vestits. Viuen a la carretera d'Artà, 56 del Port d'Alcúdia. Tel. 691 665 727

SINEU

Na Joana Esteva és la madona jove del Bar can Pates al carrer de sa Quintana, 4 de Sineu. Despatxa menús a 7'50 Tel. 971 520 689

Fa 22 anys que en Pep Ferriol regenta el celler can Font a sa Plaça 18 de Sineu. Despatxa la cuina mallorquina a la carta. Tel. 666 475 682

FIRA DE SANT TOMÀS DE SINEU

Fa un any i mig que en Bartomeu Batle és el president de l'associació de la Tercera Edat de Sineu. Estan a l'antic local del pes de ses figues que el Govern Balear va restaurar ara fa mig any. Són 350 associats que broden, fan gimnàstica i els dissabtes ball d'aferrat. Tel. 971 520 304

Fa 13 anys que en Jordi Gelabert i na Magdalena Gacies regenten la Cafeteria sa Mola al carrer de Santa Margalida, 1 de Sineu. Despatxen berenars a 5 euróns, amb beguda i cafè. Els divendres, dissabtes i vespres de festa hi ha ball. A la foto, amb en Gacies, pare de na Magdalena, mestre d'obres jubilat qui ens conta que aquesta cafeteria era la farinera del metge Alomar, la qual cosa me va fer pensar en aquella cançó que diu: *Ja diràs a n'Alomar/aquell de sa farinera/que sinó vol moldre a espera/fo faré un molí a s'era/que per tot Sineu moldrà*. Tel. 971 855 273

Fa mig any que en Cristofh Eschich ha obert la Casa de l'Art Sineu al carrer de Santa Margalida 1 de Sineu. En Cristofh que és pintor donarà un curs de pintura i dibuix a partir del 15 de gener. Apunta-vis-hi al 971 520 629

SA MOLA

Sineu sempre de festa

Ctra. Sta. Margalida, nº1 - Sineu

Telf. 85 52 73

Floristeria

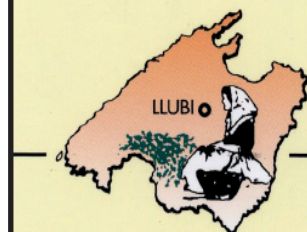
Ben Florit

971 522 255

Bernat Coll, 11
07430 Llubí

FESTIUS

619 188 981
616 565 635

«Sa Llubinera»

ENVINAGRATS - VINAGRES
TÀPERES - OLIVES

Sineu, 41 - 07430 Llubí
Tel.: 971 522 057
Fax: 971 857 094

Gestió de compravenda • Lloguers vacacionals

Jordi Cifre

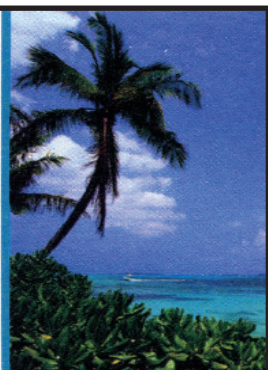
c/ Mercat, 30
07420 sa Pobla - Mallorca

Mòvil. 692 882 030
www.villanord.es
info@villanord.es

VIAJES CANALS SA

FRANCISCA LLULL SANCHEZ

C/ ROSSINYOL, 6
07440 - MURO
ILLES BALEARS
971860170
971860691
muro@viajescanals.muro

Centro del Bienestar Salud y Belleza

*Nutrición deportiva

*Pérdida de peso

*Mantenimiento

*Engordar

*Cosmética capilar

*Exfoliante para el cuerpo

**Para más información llamar al
971 86 26 49 de 10h. a 16h.**

FIRA DE LA MEL A LLUBÍ

En Miquel Ramis i en Guillem Bauçà són els amos de sa LLubinera al carrer de Sineu, 41 de Llubí. Fabriquen envinagrats, vinagres, tàperes, olives. Tel. 971 522 057

Són n'Agustí Mascaró i les seves filles Maria i Francisca. La seva dona, Na Magdalena regenta la floristeria Ben Florit al carrer de Bernat Coll, 11 de Llubí. Tel. 971 522 255

SA POBLA

Fa 3 mesos que na Maria Dolors Martínez ha obert la botiga de puericultura Barrufets al carrer de Crestaix, 9 de sa Pobla. Tel. 971 544 417

vidres i alumini

Mas - Capó

PERSIANAS - VIDRIERAS
MAMPARAS DE BAÑO
MOSQUITERAS - CORREDERAS
CRISTALES...

Gran, 154 - 07420 Sa Pobla
Tel.: 971 542 553
Mòbil: 627 353 829

Juan Carlos Payeras Payeras
ASSESSOR IMMOBILIARI

M: +0034 627 440 579
jcpayeras@ialcanada.com

ialcanada.com

Ofic. Sa Pobla
T: +0034 971 548 090
F: +0034 971 862 153
Ronda Albufera, 54, local 3
07420 Mallorca (Illes Balears)

Ofic. Port d'Alcúdia
T: +0034 971 548 090
F: +0034 971 897 145
Ctra. Alcúdia-Artà, 38 - 07400

Carnisseria - Xarcuteria

Can Rigo

Carrer Prínceps, 8, baixos
07420 SA POBLA

Tel. **971 86 26 37**
Mòbil **658 090 333**

FERRERIA

J. Paris

Carrer Comerç, 50 - A - Telf 971 54 18 66
07420 - SA POBLA (Mallorca)

CAFETERIA

sa figuera

Pol. Can Tro - Parcel·la nº7
07420 - Sa Pobla
Mòbil: 652 911 305
cafeteriasafiguera@hotmail.com

FUSTERIA

SOCIES CANTALLOPS S.L.

Mobles de cuina
Portes, Persianes i Decoració

Lluna, 154 - 07420 Sa Pobla
Tel.: 971 540 546
Mòbils: 649 977 705 - 649 977 250

PERFORACIONS ROIG S.L.

CAPTACIÓ D'AIGUES * GEOTÈCNIA * MICROPILOTATGE

Polígon Can Trò
Ronda de s'Albufera, 6
07420 Sa Pobla (Mallorca)

Tel. 971 54 05 45
Fax: 971 86 24 55
Mòvil: 606 35 38 30

e-mail: perforaciones-roig@illademallorca.com

YALFAS

ELÈCTRIC HIDRÀULIC UYALFAS, S.L.
Empresa Instal·ladora fontaneria Autoritzada per la Direcció General d'Indústria de Balears amb el N°. 1905
Instal·lador Autoritzat Elèctric 1802

Hidràulica:

- Bombes Sumergides
- Grups de Pressió
- Regs Automatitzats i Aspersió
- Fontaneria en General
- Disseny de Jardins

Elèctrica:

- Instal·lacions Elèctriques en general
- Automatismes
- Aire Acondicionat
- R.B.T. (Reds de Baixa Tensió)
- Grups Elèctrogens

C/. Cooperativa, nº11
07420 Sa Pobla (Mallorca)
Tel.: 871 998 580 - Fax: 871 999 856 - Tel. Mòbil: 670 597 789

FUSTERIA

NADAL MARRUNTX S.L.

PROJECTES I PRESSUPOSTS

C/. Reina Victoria, 42 - Tel. i Fax 971 54 27 50
07420 SA POBLA (Mallorca)

Art i Moda

Saló de Bellesa
Tel. 971 861 099

estilistes unisex
tractaments capilars
massatges corporals
estètica en general
cabina solarium

C/ Santa Ana, 86 MURO

Fills de Göbbels

El ministre nazi de propaganda Joseph Paul Goebbels, deia que una mentida repetida 100 vegades es converteix en veritat. Així doncs colonitzadors i renegats, tot fent d'altaveu del més avantatjat dels deixebles de Goebbels -la hiena histèrica, impotent, ressentida i envejosa que ulula cada dia per la ràdio dels "torquemades" inquisidors de la "conferencia episcopal"-, vomiten la seva fel anti-catalana en forma de mentides barroeres i verinoses que no enganyen a ningú. Només evidencien la mala bava i l'odi profund a Catalunya, que destil·len el "camarada portavoz" i els seus seguidors (bàsicament sucursalistes del pp, ciudadanos i altres males herbes). El nazisme comença creant confusió i tergiversant-ho tot, fins que la gent ja no sap que és veritat i què és mentida. És llavors quan té el terreny aplanat per a poder imposar la seva llei. I aquest és el reguitzell de falsedats que esbomben tant com poden: 1a "Menos catalán y mas infraestructuras": Tenint en compte que no es pot ni sobreviure en català, doncs no hi ha ni un sol medicament que dugui ni una sola paraula en català, és tant vil aquesta falsedat que no mereix ni ser replicada amb arguments. És una simple i primària defecació bucal.

2a "Las prioridades de la generalidad son la cultura catalanista y las selecciones catalanas": Les subvencions de la Generalitat de Catalunya a la Cultura Catalana són inferiors a les que la mateixa institució, per vergonya dels falsos independentistes de la direcció d'ERC, dóna a això que en diuen cultura espanyola.

Des de la "feria de abril" de Barcelona, aquella que enguany ha estat visitada per 3000 milions de persones - els "experts" fa mig any que debaten i no en treuen l'entrellat del perquè l'altra meitat de la població del planeta no hi va anar-, fins a les altres "ferias de abril" més modestes, passant per les "romerias del rocío", "crisol", les "casas regionales", ràdios espanyoles, música espanyola, festivals "horteras" espanyols, i dispenseu la redundància, el cinema espanyol fet a Catalunya, els diaris espanyols (la vanguardia, el periodico, el pais, etc.), les revistes espanyoles (del "corazón", "el viejo topo", etc.), estudis universitaris espanyols, treballs universitaris espanyols de docents i alumnes i moltíssimes altres espanyolades que farien interminable aquest article.

3a "Nuestros impuestos son para su construcción de Cataluña ": La

diferència entre el que la comunitat autònoma de Catalunya, colonitzadors i renegats inclosos, va pagar l'any 2005, i el que vam rebre de l'estat en forma d'inversions i subvencions, segons dades de la funcas-"cajas de ahorro españolas"-, fou de 19.177 milions d'euros en contra nostra. D'això se'n diu espoliació fiscal i equival a un hospital i mig com el de Valls, diari.

Pertant, els impostos que paguem tots els habitants de Catalunya són per fer espanya més rica, i els seus habitants més i més mantinguts. Aneu-hi i ho comprovareu. Cal dir que aquests diners també els empen per a destruir la Catalanitat.

4a "La generalidad paga escuelas en Francia": A la Catalunya Nord hi ha escoles catalanes - La Bressola - íntegrament finançades per particulars. Des del mecenes Pep Colomer fins a moltíssims aportadors particulars.

5a "Hemos de exigir a los políticos del tripartito catalanista que solucionen los problemas de quien les paga": Nosaltres paguem a l'estat espanyol la immensa majoria dels nostres impostos, per tant el que cal és que ens deixi de robar.. Si be és cert que una petita part la paguem a la Generalitat, els "problemas" que tenim depenen directament del govern del "imperio". Quant als titellescol-laboracionistes del tripartit, els hi cauria la cara de vergonya si entinguessin, doncs per exemple, mentre queda inutilitzada durant 1 mes gran part de la ciutat sanitària de la Vall d'Hebron, les despeses sumpuàries (dinars, sopars, viatges, etc.) innecessàries (canviar per empitjorar els rètols de les carreteres) i escandaloses (els 5000 convidats el 10 de setembre al Parlament, com si celebrassin la victòria de felip Vè), així com el nombre de funcionaris, no paren d'augmentar.

El que hem de fer amb els titellescol-laboracionistes del tripartit i els de la oposició, és foragitar-los, encara que sigui a fums de sabatot, lo més aviat possible. Com més triguem a fer-ho, més allargarem aquesta agonia Nacional, econòmica i política.

I tornant a colonitzadors i renegats, són tant menyspreables i anticatalans que no volen per Catalunya, el que els seus "camaradas" de Euskadi i Navarra defensen aferrissadament; que espanya no els en robi ni 5 cèntims d'euro.

Antoni Gomis

Una provocació neocolonial

Espanya manté en la costa del Marroc diverses possessions: Ceuta, Melilla, les illes Xafarines, la illa del Juliverd i els penyals d'Alhucenes i Velez de Gomera.

Fins el segle XX, Ceuta i Melilla eren oficialment "presidios", uns forts tancats que recloïen uns quant penats sotmesos a un tracte despòtic, militars i unes poques dones (familiars d'oficials i prostitutes). Unes places dedicades a la pirateria, la caça d'esclaus i al robatori que la Monarquia espanyola sostenia com a llocs de deportació i per el control militar de la costa marroquina.

La immensa majoria del territori actualment ocupat per l'Estat espanyol al Marroc prové de la guerra colonial de 1860, amb l'espoli i deportació dels seus habitants marroquins. El perímetre de Ceuta i Melilla anterior a aquesta data és una part ridícula de les actuals places. Sols a partir de les guerres del Marroc adquireixen importància militar. Llavors adquireixen importància econòmica degut al contraban, el blanqueig de diner i altres activitats, mafioses. La població espanyola en les ciutats és en gran percentatge pasatgeres (militars i funcionaris).

El propi govern espanyol reconeixia el seu caràcter colonial. Ceuta i Melilla foren col·locades el 1925 sota l'autoritat de l'Alt Comissari Espanyol al Marroc i sota la dependència política i administrativa de la direcció General del Marroc i Colònies. La posició del moviment obrer respecte a Ceuta i Melilla fou sempre clara per la devolució d'ambdues ciutats al Marroc.

Ambdues ciutats són feus franquistes. Amb un cens que no reconeix a bona part dels musulmans, l'Assemblea de Melilla reuneix a 15 membres del PP, 5 de CPM i 5 del PSOE; la de Ceuta 19 del PP, 5 d'EDCE, 2 PSOE. La visita real cercava precisament aquest ambient: donar a Sa Majestat un bany de masses i banderes rojigualdes en l'únic lloc on estava garantida l'absència de manifestacions republicanes o anti-

monàrquiques. A l'organitzar-les, el Govern Zapatero, una vegada més, subordinat a la política dels franquistes, s'embarca en una provocació contra la nació marroquí, ara que els Estats units proposen un nou Magreb basat en la ruptura de nacions com Argèlia i Marroc per tal de crear ents directament sotmesos a les multinacionals.

La colonització del Marroc sols significà desgràcies pel poble espanyol. Allà se crearen i aprengueren les seves tàctiques bàrbares els militars colpistes que s'aixecaren el 1936 per degollar als treballadors espanyols. Continuar avui la política colonial va contra els interessos del poble treballador. Ceuta i Melilla, Juliverd, Chafarines i els penyals han de ser retornats al Marroc.

De provocació en provocació. En poc més d'una setmana, Sa Majestat ha prodigat les provocacions contra les antigues colònies espanyoles. Primer la visita als enclaves colonials del Magreb, i llavors els desplants contra els presidents de Veneçuela i Nicaragua. Només hi manca Guinea i Filipines per completar la feina.

En la cimera llatinoamericana, per una vegada en la vida, el rei ha pronunciat unes paraules que no li havien escrit. De mala manera i parlant-li de tu, ha etzibat al president de Venezuela, Hugo Chavez, un gens diplomàtic "Per què no te calles?" Llavors s'ha aixecat de la reunió quan en Daniel Ortega, president de Nicaragua intervenia contra la multinacional espanyola Union Fenosa, que després de fer-se càrrec de l'elèctrica nacional nicaragüenca ha sotmès a Managua i a tot el país a continuades apagades per manca d'inversions i manteniment de la xarxa (vaja, com si fos Barcelona).

Ja se distingí Sa Majestat fa un parell d'anys per fer-li un tall de mànigues a uns manifestants que exhibien banderes republicanes... Serà la etiqueta de la Cort.

Pere Felip i Buades

Himnes de nacions sens Estat propi

Occitania : http://en.wikipedia.org/wiki/Se_Canta

Catalunya/Catalonia : http://en.wikipedia.org/wiki/Els_Segadors

Euskalherria/Basque Country : http://en.wikipedia.org/wiki/Eusko_Abandaren_Ereserkia

Galiza/Galice : http://en.wikipedia.org/wiki/Os_Pinos

Breizh/Brittany : http://en.wikipedia.org/wiki/Bro_Gozh_ma_Zado%C3%B9

Alba/Scotland : http://en.wikipedia.org/wiki/National_anthem_of_Scotland

Cymru/Wales : http://en.wikipedia.org/wiki/Hen_Wlad_Fy_Nhadau

Vlaanderen/Flanders : http://en.wikipedia.org/wiki/De_Vlaamse_Leeuw

Friezen/Frisia : http://en.wikipedia.org/wiki/De_%C3%A2lde_Friezen

Karelia : http://en.wikipedia.org/wiki/Anthem_of_the_Republic_of_Karelia

S A P O B L A

Fa 2 mesos que na Martina Serra amb en Ferràn Pisà ha obert la Verdgaleria al carrer Crestaix de sa Pobra. Actualment hi tenen una exposició de ceràmica den Jaume Poma. Tel. 971 540 158

Fa 18 anys que na Francisca Socies regenta el Bar Mara al carrer Gran, 29 de sa Pobra. Tel. 971 540 555

Fa 15 anys que en Tofol Company regenta la Fusteria Company al carrer Sagasta, 33 de sa Pobra. Tel. 971 540 174

Fa mig any que en Tofol Perelló ha traslladat el magatzem Kripsol del carrer de la Pau al polígon de can Tro al carrer Traginers, 62 de sa Pobra. És un magatzem per a majoristes i te material per a piscines, aire condicionat, bombes per treure aigua. Tel. 971 862 011

Fa 7 anys que en Manel Mercader pinta a l'acrílic i temàtica mixta al seu estudi del carrer de Santa Catalina Thomàs, 93 de sa Pobra. Son pare, en Pep Mercader ja pintava quadres. El mes de gener exposarà els seus quadres al bar Es Canyar de la plaça de l'ajuntament d'Alcúdia. Tel. 971 540 295

Fa 2 anys que en Carles Gost ha obert la correduria d'assegurances Segur Class CMP al carrer Gran, 111 de sa Pobra. Al mateix local també hi ha una immobiliària. Te sucursal al Passeig Colom a l'antic local de la Banca March de can Picafort. A la foto amb les seves empleades. Tel. 651 860 722

Fa 25 anys que en Tomeu Cladera i en Sebastià Siquier regenten la ferreteria Cladera-Siquier al carrer Crestaix, 61 de sa Pobra. Tel. 971 540 106

Na Francisca Aguiló restaura mobles antics, corda cadires i dona classes al carrer del Melicotó, 25 als Garrovers de Marratxí. També és la presidenta del Club de la tercera edat dels Garrovers. Va posar una pareta a la fira de sa Pobra. Tel. 971 791 391

Fa 4 mesos que en Toni Mateu i en Pere Serra, regenten el Vaumar Cafè a la Plaça Major, 13 de sa Pobra. Tenen obert de les 7'30 a la 12 de la nit. Es caps de setmana tenen música en viu, monòlegs, etc. Tel. 971 544 417

Persiana Mallorquina

Fusta - Alumini

Poeta Josep Maria Llompart, 4
07420 Sa Pobra
Tel.: 971 541 316
Fax: 971 862 640
e-mail: persiana@ari.es

Jocs i Bauxa
1er CENTRE D'OCI INFANTIL

FESTES
ANIVERSARIS
REUNIONS INFANTILS
JOCES
CAFETERIA

C/. Major, 112 SA POBLA Telf.: 971 540 574 - 617 033 724

KenZa
Moda i Complementos

Tel/Fax.: 971 544 387
C/ Major, 25
07420 - Sa Pobra

SolerSV Vallespir
guixos escalotles

Magatzem i Treballs amb guixos i escalotles
Fabricació de peces especials

Instal·lació sostre desmuntable
i placa de cartó-guix

C/. Marqués de la Romana, 57 - Tel. 971 54 09 95 - Fax: 971 54 25 43
07420 Sa Pobra - Illes Balears (B-57347437)

Els terroristes espanyols, “espècie protegida”

Atac terrorista a la seu d'ERPv amb un explosiu

Aquesta nit passada de dimecres a dijous uns desconeguts han col·locat un artefacte explosiu contra la seu d'**Esquerra**, al carrer de l'Erudit Orellana de València, que ha esclatat provocant danys de diversa consideració. L'artefacte ha trencat el vidre del pati i l'onada expansiva ha fet malbé els cotxes que hi havia aparcats a la vora.

Redacció

Segons que indiquen fonts d'aquest partit, la presència de metralla indica que la intenció dels autors era la de fer el màxim mal possible i el fet que l'hagen fet esclatar sense avisar podria haver provocat desgràcies personals.

El president d'ERPv i diputat al Congrés, Agustí Cerdà, ha condemnat enèrgicament aquest atemptat i ha declarat que “l'extrema dreta blavera continua emprant l'únic llenguatge que coneix: el de la violència i el terrorisme”. Cerdà ha comentat que “estem farts de tants atacs, de tantes agressions i de tanta violència contra els qui defensem unes determinades idees. Portem des de la transició rebent cops per part d'aquells que no volen que tinguem un país normal, un País Valencià orgullós de les seues arrels catalanes”, però ha advertit tot seguit que “atacs com aquest no ens aturaran, al contrari: ens fan més forts per seguir treballant pel nostre país i pels seus ciutadans”. El diputat republicà ha afegit que “espere que el senyor Camps i el PP facen una condemna pública, ells que aparentment tan preocupats estan pel terrorisme”.

El diputat valencià d'Esquerra per Barcelona, ha volgut recordar que la violència espanyolista gaudeix d'una estranya impunitat a la ciutat de València. “Fa escassament dos mesos, el Bloc també va patir un atemptat similar. Anteriorment han sigut Ca Revolta, ACPV i els Casals Jaume I, el Comité d'Ajuda al Refugiat, etc. Esperem que les forces de seguretat detinguen els terroristes que han dut a terme aquesta covard acció i els assenten davant la justícia”, ha sentenciat.

Aquesta mateixa setmana dirigents d'Iniciativa del Poble Valencià es reunien amb el Delegat del Govern al País Valencià per tractar l'augment de la violència ultra, com ja havien fet setmanes abans amb el responsable d'Interior del Govern espanyol, Alfredo Pérez Rubalcaba. Durant la present legislatura el mateix Cerdà ha interpellat els dos ministres de l'Interior, Alonso i Rubalcaba al voltant d'aquestes accions de terrorisme de baixa intensitat sobre altres partits i entitats i que avui li ha tocat patir al seu partit.

Reaccions polítiques

La coordinadora i diputada autonòmica d'Esquerra Unida, Glòria Marcos, ha condemnat en nom de la seua formació l'atac amb un artefacte casolà a la seu d'Esquerra Republicana del País Valencià a València i ha alertat del fet que el Consell, en mans del PP, “és responsable del clima que l'ha provocat amb la seua explotació permanent de la tensió antiscandinava i del victimisme ranci, arguments que estan donant ales a l'extrema dreta d'aquest País”.

Marcos va informar de què havia parlat personalment amb el secretari general d'Esquerra Republicana, Agustí Cerdà, per expressar-li “la nostra total solidaritat i, també, per comprovar de primera mà que l'artefacte ha provocat danys considerables, donat que contenia metralla, i que no s'ha produït cap avís previ”. “Es tracta d'un episodi molt greu i que, per acumulació amb uns altres fets semblants els darrers temps, amb atacs quasi continus a les seus d'organitzacions progressistes, ens està recordant als mesos obscurs de la Batalla de València”, va explicar.

La dirigent d'esquerres va exigir de la Delegació del Govern i del govern de la Generalitat que “es posen tots els mitjans i els esforços per trobar els individus i grupuscles que estan darrere d'aquests atacs, perquè no estem veient cap tipus de resultat pràctic i creguem que no s'està fent el suficient per aïllar a l'extrema dreta” i va demanar “una reflexió a fons sobre les causes pregoneres que estan darrere”. “Que l'extrema dreta espanyola escollisca el País Valencià per fer moltes de les seues activitats i que s'aculla, per exemple, una conferència d'un líder del Ku Klux Klan, són indicadors que estem davant un problema molt greu”, digué en acabant.

Acció Cultural del País Valencià també s'ha solidaritzat amb ERPv i ha mostra el seu rebuig per l'atemptat que han patit, tot dient que l'atemptat amb explosius patit per la formació republicana aquesta matinal com el patit fa unes setmanes pel Bloc confirma l'existència d'un terrorisme ultra i blaver consolidat organitzativament i cada vegada de major intensitat. El salt qualitatiu que suposa un atemptat amb explosius i, si com tot apunta en aquesta ocasió, amb metralla, ens posa davant una situació d'extrema gravetat que requereix d'una resposta contundent i unànim de la societat valenciana, i en primer lloc de la seua classe política. A les pintades i agressions patides per ACPV i altres entitats, a les pallisses a persones (cas del portaveu del Bloc a Mislata o als assistents a la manifestació del 25 d'Abril), ara ja ens trobem en un

context on hi juguen les bombes. La línia, doncs, ja s'ha traspassat.

Com ve denunciant ACPV d'uns anys ençà, no ens trobem davant de fets aïllats. No és agosarat ni exagerat dir que al País Valencià existeix aquest terrorisme ultra cada vegada més actiu contra els valencianistes i que actua, malauradament, amb total impunitat. Ni les forces polítiques majoritàries, ni la justícia, ni la Delegació de Govern, ni la Generalitat Valenciana ni tampoc els mitjans de comunicació donen a aquest fenomen la importància que, malauradament, té. I fins i tot en el cas del PP valencià i algunes formacions polítiques blaveres alimenten ideològicament aquest fenomen. La impunitat i la manca de denúncia pública reforça i alimenta aquest terrorisme. No podem sinó fer-nos la pregunta de que passaria si aquests fets es produïren a altres indrets de l'Estat espanyol, de segur que com a mínim anirien en portada de tots els diaris estatals.

Novament “ens adrecem a la Delegació del Govern, qui té les competències per actuar policialment, per a que d'una vegada per totes actue contundentment i decidida contra aquesta violència que posa en perill la convivència entre valencians quan no la seua integritat física. I, també, instem la Generalitat Valenciana a que abandone el seu antiscandinavisme furibund sinó vol convertir-se, si no ho ha fet ja, en inspiració ideològica dels violents”. Per últim, han mostrat públicament la seua solidaritat amb els militants i simpatitzants d'Esquerra Republicana del País Valencià (ERPv).

El secretari general del BLOC i portaveu adjunt del Compromís, Enric Morera, ha condemnat també l'atac que ha patit aquest matí la seu d'ERPv a la ciutat de València. Morera ha lamentat el clima d'impunitat que hi ha al País Valencià amb la concatenació d'atacs semblants, com el que va rebre el BLOC el passat 9 d'octubre, sense qui hi haja hagut, de moment, cap tipus de detenció o, si més no, conclusió sobre quins poden ser autors materials i intel·lectuals d'aquests atemptats terroristes en tota regla.

Morera ha exigít a la Delegació del

Govern que pose fi al clima d'impunitat amb què està actuant l'extrema dreta al País Valencià, com que pose a disposició de la justícia als qui cometen aquests atemptats. El dirigent nacionalista li ha demanat al respecte la mateixa celeritat que va tindre per identificar als qui cremaren la foto del Rei en una manifestació a València.

Morera ha expressat la seua decepció amb la gestió socialista al capdavant de la Delegació del Govern, ja que en els últims temps l'extrema dreta està actuant amb més impunitat que mai, tanta que ens recorda els tristos moments de la Batalla de València.

Morera ha recordat que ha demanat la compareixença del conseller de Governació en Les Corts a fi que explique quines mesures està portant a terme la Generalitat per acabar amb el clima d'impunitat que està assotant València i els atemptats d'extrema dreta que estan conculant les llibertats públiques.

Per últim Iniciativa del Poble Valencià ha condemnat també l'atac. Per al portaveu d'Iniciativa Francesc Garcia “es tracta d'un fet molt greu, l'escalada de violència feixista que estem patint al País Valencià és alarmant i s'ha de posar fre d'una vegada a la sensació d'impunitat amb que actuen els grups ultradretans”.

Segons Garcia “este atac es suma al que va patir la seu del Bloc i als que han patit, mitjans de comunicació, col·lectius i entitats d'esquerres. No podem permetre que es tracte de menyscar la nostra llibertat mitjançant la violència, els poders polítics i judicials han d'intervindre decididament en este assumpte, les forces de seguretat no han d'escatimar esforços per a identificar els autors i posar-los davant la justícia”.

Garcia recorda com “des d'Iniciativa del Poble Valencià estem molt preocupats per l'augment de l'activitat violenta de l'ultradreta i en eixe sentit ja ens hem reunit amb el Ministre de l'Interior Alfredo Pérez Rubalcaba i amb el delegat del Govern Antoni Bernabé per a exigir-los que els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat establisquen mesures efectives per a combatre este tipus d'actes delictius que ja tenen visos de ser terroristes”.

Per al portaveu d'Iniciativa considerava “que la societat s'ha de conscienciar de la gravetat del rebrot de la violència feixista i des dels poder públics s'ha d'evitar donar alé a qualsevol expressió que incite a la violència cap a ideologies no afins”.

Cristians catalans es donen de baixa de Església per culpa de la KOPEborroka

AMB UNA INSTÀNCIA AL BISBAT. Un català es dona de "baixa" de l'Església per la Cope

Un membre de l'Església catòlica ha decidit donar-se de "baixa" arran dels continguts de la Cope, segons ha explicat ell mateix a e-notícies. El català Vicenç Tió, que va ser alcaldable de CiU per Martorell (Baix Llobregat) a les primeres eleccions municipals (1979), ha actuat així per "la Cope, parlant clar". L'exfidel ja havia advertit al mossèn de la seva parròquia de la seva intenció de donar-se "de baixa de l'Església", però finalment aquest el va adreçar al bisbat de Barcelona. L'exregidor va anar llavors al bisbat i va presentar una instància perquè ser "donat de baixa del cens del bisbat com a creient". Vicenç Tió ha admès que "segurament sóc un cas únic", però ha insistit que estava fart que "em punxin cada dia com a català" i que

diguin "les bestieses que estan dient" a l'esmentada emissora. "Vostès volen donar exemple d'estimació? Són la negació de l'Evangeli", ha afegit. L'exfidel també considera, en aquest sentit, que l'Església catalana "ha perdut el tren" en no imposar els seus criteris. "La Cope és la negació de l'Evangeli"

Reproduït de
www.e-notícies.com

Els catalans giren l'esquena massivament a l'església per culpa del racisme de la Kope

Els catalans, els qui menys donen a l'Església a través de l'IRPF per culpa de la COPE i qui més aporten a les ONG.

Menys del 25% dels catalans que fa la declaració de renda marca la casella de l'Església catòlica per destinar-hi fons. Aquesta dada suposa que Catalunya és el territori de tot l'Estat on es destinen menys diners a l'Església (a través de l'IRPF) però, en canvi, els catalans són els més solidaris amb les ONG ja que el 60% dels contribuents donen el 0,5% de l'IRPF a aquestes entitats sense ànim lucre. Segons dades revelades per

RAC 1, Barcelona és la demarcació de tot l'Estat amb un menor percentatge de contribuents a l'Església, ja que només el 21% dels ciutadans marquen la casella de l'Església en la seva declaració de renda, quan la mitjana estatal se situa en el 33%. Girona (23%), Tarragona (28%) i Lleida (31%) també se situen sota la mitjana. El cardenal Lluís Martínez Sistach, també arquebisbe de Barcelona, ha reconegut a la mateixa emissora que les aportacions van de baixa, en part per culpa dels atacs de la COPE a Catalunya. "No hauria de ser així; entenc que a vegades a la gent els preocupa, els molesta i

tenen aquesta reacció", ha comentat Sistach abans d'afegir que "dels diners que l'església rep de l'agència tributària, res va a la COPE, i de la COPE no va res a la Conferència Episcopal". A partir d'enguany, canvia el sistema de finançament de l'Església, ja que els contribuents que marquin la casella hi destinaran el 0,7% de la renda, i no el 0,5% com fins ara. A canvi, el Govern espanyol no donarà ajudes a l'Església i els cobrarà l'IVA. **Informa:** EL DEBAT.CAT

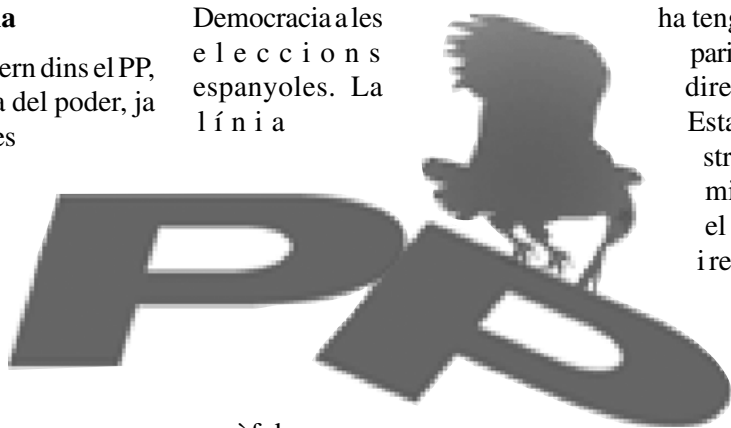
Reproduït de www.radio-catalunya.ca

Se consuma l'escissió dins el PP

26/11/2007 • Palma

L'enfrontament intern dins el PP, provocat per la pèrdua del poder, ja ha tingut conseqüències internes. A l'abandó de personatges de la línia dura anticatalanista, com Juan Font Rosselló, s'hi ha afegit ara la notícia que la militant del PP d'Alaró, Maria Fiol Borràs, ha deixat el partit per encapçalar la llista del partit espanyolista Unión Progreso y

Democracia a les eleccions espanyoles. La línia

xenòfoba impulsada pel PP i amplificada per El (In)mundo

ha tingut com a conseqüència l'aparició d'un competidor electoral directe. Jaume Matas i Rosa Estaràs han engreixat un monstre que els llevarà un quants milers de vots. És dubtós que el fet els faci aprendre la lliçó i rectifiquin el seu discurs d'odi i crispació permanent. Com a la falla de l'escorpí i la granota, l'anticatalanisme forma part de la seva naturalesa.

Reproduït de www.tribunamallorca.org

San Miguel: allà on va, menysprea el català

El nacionalisme espanyol ha desfermat una guerra contra l'empresa Moritz per haver donat suport a la Plataforma per la Llengua, entitat que ha elaborat un informe sobre la situació de l'etiquetatge a les cerveses. En aquest informe es diu que les cerveses etiquetades en català han experimentat un fort increment, passant de només 3 productes l'any 2001 a 36 cerveses en l'actualitat. Però hi ha contrastos. Mentre Damm ha passat a etiquetar en català el 60% dels seus productes, l'empresa San Miguel es nega a utilitzar aquesta llengua malgrat que, si més no, té tres bones raons per fer-ho: una, perquè etiqueta en més d'una vintena de llengües; dues, perquè inclou quinze llengües en una mateixa etiqueta; i tres, perquè és una empresa catalana que respecta mercats molt més petits com el danès o el finès. "Allà on va, triomfa", diu el seu eslògan. Però és mentida. A Catalunya són milers les persones que l'han deixada de consumir i que, amb bon criteri, s'han passat a Moritz. Moritz és una molt bona cervesa elaborada per una empresa catalana que data del 1856 i que després d'un parèntesi va ressorgir l'any 2004 amb una força extraordinària etiquetada en català. De fet, no hi fa constar només les dades bàsiques, també hi inclou la informació complementària. Aquesta política empresarial, que seria normal a qualsevol país del món, és altament meritòria a Catalunya, fins al punt que el consumidor l'ha premiada amb la seva fidelitat al producte. Deu ser per això que San Miguel es veu obligada a fer campanyes televisives per recordar que existeix mentre Moritz, amb un pressupost molt més modest, es va menjant el seu mercat.

"Donem suport en la mesura de les nostres possibilitats a diverses iniciatives adreçades a la normalització de l'ús del català i a la cultura catalana", ha estat la resposta de Moritz a les ires de l'espanyolisme. I ha reblat que etiqueta en català "perquè és l'idioma propi del país en el qual té l'origen, la seu social i el cent per cent del mercat". Tota una mostra de desacomplexada normalitat.

San Miguel, en canvi, respecta la llengua i la cultura de tots els pobles on va menysprear el seu. No sols menysprea obertament la llengua i la cultura de Catalunya, fins i tot fa d'aquest menyspreu una imatge de marca. Molt bé. Però hi ha una cosa que San Miguel no hauria de menysprear, i és la capacitat reactiva de la societat catalana. La mateixa societat que va provocar grans pèrdues a Leche Pascual i que va propiciar el naixement de Llet Nostra, una empresa avui tan pròspera com l'estimada Moritz.

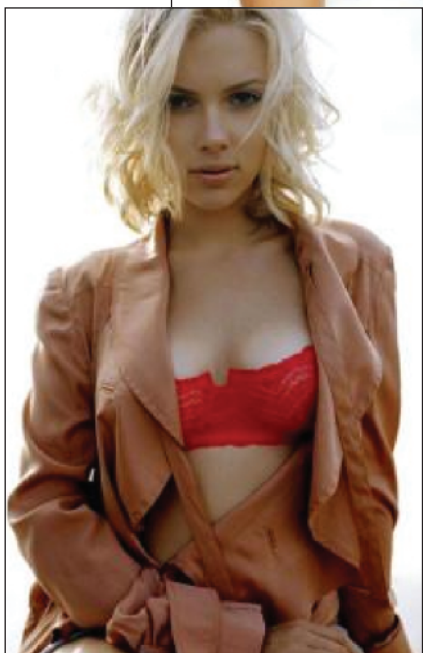
www.victoralexandre.cat

Eroscatalà

Mites d'avui Jim Beam (29/11/2007)

Scarlett Johansson, la nova Marilyn

Nascuda el 1984 a Manhattan, Scarlett Johansson s'ha convertit en una de les principals icones eròtiques de l'actualitat, fins al punt de ser comparada amb Marilyn Monroe. Uns llavis

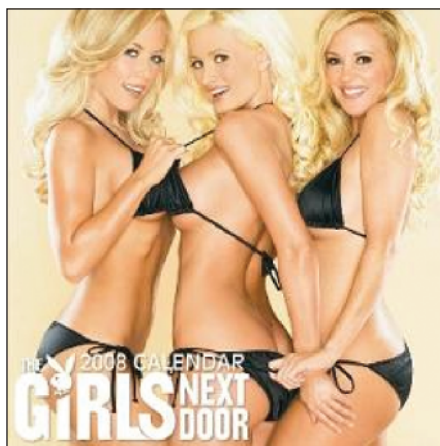
carnosos que posen a mil a escopòdils de tot el planeta, i uns pits que estimulen les zones erògenes de mig planeta, la Johansson va començar a fer cinema a *Un muchacho llamado norte*, amb només deu

anys. Posteriorment va ser requerida per fer *Manny & Lo*, ja com a protagonista. Més tard va participar a *L'home que xiuxiuejava als cavalls*, però la seva pel·lícula més celebrada, va ser quan amb setze anys va coprotagonitzar la versió al cine del còmic *Ghost world*. La seva posterior evolució és coneguda per tothom. Musa de Woody Allen, *Lost in translation*, *La dàlia negra*, elegida com a bellesa universal a múltiples tries de dones perfectes. Bé, el cas és que, la seva carrera no la pot pas aixecar gaire més, però el què tenim entre les cames ens vibra de satisfacció només de contemplar-la.

Actualitat Otis Toole (30/11/2007)

Les novies de Hugh Hefner en un calendari de luxe

El propietari de l'imperi Playboy no en té prou amb tenir tres novies de les prestacions de Holly Madison, Bridget Marquardt i Kendra Wilkinson (3 per una persona tan gran hauria d'estar prohibit per la seguretat social), que a més es permet el luxe de refregar-nos-les per la cara. O si no com expliquen

pretén és dinamitar-nos la pituitària.

Mites d'avui Henry Lee Lucas (21/11/2007)

Lucy Clarkson, per sucari-hi pa i el què convingui

Excepcional la Lucy Clarkson. Aquesta model anglesa que va servir per crear el quart joc oficial de Lara Croft per vídeo joc. Sense voler entrar en comparacions odioses, sembla com a mínim que el Brad Pitt s'ho hauria de fer

mirar a l'hora de triar aventureres. La Clarkson va néixer a Rotherham (South Yorkshire) el 1982 i sembla destinada a trencar esquemes en això de la moda. A nosaltres ja ens ha trencat la retina de tant mirar-la a la pantalla.

Llegendes de l'erotisme C. Quilty (03/12/2007)

Entrepà de Claudia Cardinale

Heu sentit mai aquella ridícula expressió de "bocatta di cardinale"? Doncs hi va haver una època en que es va transformar per "bocatta di Claudia Cardinale". El motiu no era altre que la bellesa de la voluptuosa actriu italiana va transcendir els límits del cinema, per convertir-se en tota una icona de la sensualitat i l'erotisme. La Cardinale curiosament

que l'home hagi encarregat un calendari de luxe per 2008, amb les tres individus, en posicions més o menys eròtiques. Per mi que el què

va néixer a Tunísia, tot i tenir els pares italians, i va introduir-se en això del cinema gràcies a haver guanyat un concurs de bellesa en aquell país nord-africà el 1957. A partir d'aquell moment va participar en no poques pel·lícules dels més prestigiosos directors italians, i en algunes d'internacionals. En el seu currículum hi ha pel·lícules imprescindibles com *Flitzcarraldo*, *La pantera rosa*, *Fellini 8 i 1/2*, *El gatopardo* o *Rocco i els seus germans*. Uns pits acollonants i una presència que desperta els instints més baixos, van convertir-la en una dona fatal de la pantalla. Fatal sobretot pels què es deixaven seduir per la seva corpòria magnitud.

Ocellota de la setmana Otis Toole (03/12/2007)

Barbetta

A la Barbetta li agrada jugar amb el mocador. Cada dia que el toca el troba millor. Fa una estona que hi està practicant. I gaudeix com si fos d'astracan. Jo ho deia en Miquel Martí i Pol. Que amb la rima tothom fa el què vol.

Pràctiques sexuals Clare Quilty (02/12/2007)

Festa lesbiana a la piscina

Deu ser perquè hi ha més aigua calenta que de freda, però això del lesbianisme i les piscines, comença a ser preocupant. Moltes pàgines web dediquen el seu espai a dones fent-se tot tipus de tocaments en un lloc on els més motivats només fan que nedar amunt i avall. A nosaltres és clar, ja ens va bé la primera opció. El què voldríem saber, és on collons està situada aquesta piscina dels pebrots, per anar-hi a jugar una estoóooooona.

Sexe a Internet Humbert Humbert (24/11/2007)

Erotisme segons la Wikipedia

Erotisme (del grec ερως - "desig") s'ocupa de tot el relacionat amb les relacions sexuals i no simplement amb el acte físic sinó també amb totes les seves projeccions. L'erotisme pot veure's en combinació amb la líbido, terme més usat per la psicoanàlisi freudiana. L'erotisme tracta de tot allò que emana de la nostra zona libídica i està relacionat amb el sexe i amb l'amor. L'adjectiu eròtic ens indica que el tema a tractar està relacionat amb el sexe dependent del substantiu al que qualifica. Tenim, per exemple, la pintura eròtica o la moda eròtica.

La paraula més usada comunament i procedent de l'anglès és "sexy", que reflectiria l'interès eròtic d'una persona o d'un objecte. En el món dels objectes, l'erotisme pot confondre's amb el fetitxisme que és la derivació, cap a objectes o parts del cos, de la líbido; de tal manera que la vista o una simple imatge real o mental d'aquesta part del cos provoqui en el fetitxista un desig sexual. De l'erotisme s'aconsegueixen llibres sencers dedicats a explicar tècniques i com posar-les en pràctica. Un exponent molt divulgat de l'erotisme literari és el Sade, qui en la seva època va ser catalogat com a depravat per exercir el llibertinatge de la manera pública i per acompanyar el tema de les relacions sexuals amb fortes dosis de violència.

Pedalant cap a la independència

L'endemà de l'1D com era previsible tot són presses per retallar algun trosset d'èxit del magnífic pastís que es va passejar entre la Plaça Catalunya i l'Estació de França de Barcelona. És legítim voler treure'n partit d'un acte del qual has participat, tanmateix el més important a hores d'ara és saber si serem capaços d'analitzar el bany de multituds i destriar-ne interpretacions de recorregut més llarg que el de la manifestació.

El fet cabdal ha estat sens dubte el nou triomf del catalanisme. La victòria de la dignitat de ser catalans i d'exigir respecte que es troba en el moll de l'os d'allò que va néixer al segle XIX i que alguns pretenen re-fundar ara. Ha estat com en una d'aquelles ensopidíssimes etapes del Tour on sembla que els ciclistes s'hagin posat d'acord perquè no hi passis res. De sobte un ciclista rebel se salta les ordres del director esportiu i davant les mirades inquisidores de la resta d'equips i l'oportuna desconexió de televisió (que ha decidit programar un culebrot) llença un atac fulgurant deixant a tothom enrere amb rapidesa. Aprofitant la confusió obre un forat tant gran que finalment s'alça amb la victòria. Això mateix és el que va passar air.

Mentre des de dalt els doctors d'equip injectaven regularment morfina en dosis somníferes, un dels corredors va intuir que les dosis eren potser letals i va decidir

prescindir-ne. Doncs ja m'ho faig jo, va pensar. I així ha estat. Cap més alternativa, només la certesa de saber que feia el que sempre s'ha exigit al ciclista, unes cames, una bicicleta i molt d'amor al que fas. Ningú des de cap altre àmbit havia estat capaç de donar resposta. El catalanisme, el dret a decidir (que per cert no el va inventar pas el ciclista Mas) coix, tort, re-fundat, empeltat o sargit s'alçava amb l'etapa que podria haver estat decisiva per a la resolució d'aquesta gran volta al món de les nacions sense estat.

Sent agosarats i deixant de banda el símil de la bicicleta podríem dir que aquest ha estat un assaig general del que seria un referèndum d'autodeterminació a dia d'avui. Una majoria amb una idea clara sobre qui és qui té la potestat per decidir, però una majoria insuficient de moment per clavar un 60%, i probablement per causa d'aquella gent qui "serveix dos senyors" però que intueix a qui es deu. La majoria de la independència comença a treure tímidament el cap. Podríem dir que el que només eren xifres d'enquestes d'incerta materialització s'ha traduït en persones de carn i ós que s'han apropiat de l'espai públic i s'han trobat a gust compartint-lo amb altre gent d'idees diverses.

Es plantegen tot un seguit de preguntes: com s'articula políticament a partir d'ara el dret a decidir o sobiranisme? No ja des dels partits sinó que es planteja quines han de ser les estratègies a seguir des d'aquesta nova ciutadania partit-escèptica que pren protagonisme. L'èxit d'ahir hagués estat possible sense l'adhesió activa dels partits que hi van donar suport? Ha calculat Montilla l'impacte de la gran errada estratègica que a comés? El President de la Generalitat i líder del PSC ha dibuixat tot solet on es troba la divisòria entre Catalunya i Espanya. El que no ha calculat però és quants dels seus estan disposats a traspasar-la -com Maragall o Sobrequés- i quants seguiran sent fidels a l'amo madrileny. El 2008 serà apassionant, i del TC en podria rajar la gota que vessés el got ja ple de la indignació amb Espanya.

Per cert, la teràpia de grup ha funcionat. Enhorabona catalans.

Miqui Mel

Londres, 2 de desembre 2007.

Els lladres de Madrid no volen difondre les balances fiscals perquè seria un escàndol

SEGONS REVELA JORDI PUJOL, Solbes creu un "escàndol" difondre les balances fiscals

L'expresident de la Generalitat Jordi Pujol ha revelat durant la presentació del seu primer volum de memòries -en seguiran dos més- que el ministre d'Economia, Pedro Solbes, en un recent sopar privat a Barcelona, va reconèixer que les balances fiscals "no es poden publicar perquè seria un escàndol". "Un escàndol per a Catalunya i per a altres", ha afegit. Pujol que la informació li ha arribat "per tres persones diferents" i que li dona "tota la credibilitat". El líder històric de CiU

ha reconegut que se sent "satisfet a mitges" del balanç de la seva vida, però que "quan em vaig retirar m'havia de retirar" alhora que ha admès que "els últims anys van ser difícils". L'expresident també considera que "anem malament", però que "no estem tan malament com diuen" i ha explicat que va ser torturat més de "tres hores" a la Prefectura Superior de Policia quan va ser

detingut pels Fets del Palau, en ple franquisme, un episodi del que fins ara mai n'havia parlat.

Reproduït de
www.e-noticies.com

IDEALS, FE I NATURA HUMANA.

Recull a càrrec
d'en Ricard-Joan Colom

FE I IDEALS.

“L'home està fet de la seva fe. Tal creurà, tal farà” (*Bhagavad Gita*, llibre sagrat hindú, l'Índia, ca. s.V-II a. C.).

“... la fe s'oposa a tot intent d'absolutitzar l'activitat en qui es concreta qualsevol compromís històric. És la que podríem anomenar funcionalitat **antiidolàtrica** de la fe: front a qualsevol temptació d'idolatria envers els propis projectes o concepcions, compromisos assumits o fites assolides, el creient (...) presenta el regnat de Déu en la seva realització plena no pot identificar-se amb cap realització històrica”. “Cal fer esment de la densitat específica que l'opció pel pobres (o minories, vençuts, etc.) confereix a la vida cristiana dins un món on sols semblen comptar els vencedors, els més forts, els més capaços o els dotats de major agressivitat competitiva. J.B. Metz insisteix amb raó que la més radical originalitat de la fe cristiana i la seva més significativa aportació social rau a la rellevància fonamental que atorga als pobres, vençuts i marginats” (Julio Lois, teòleg de l'alliberament).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i

assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...” “El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot **capgirat**. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar l'inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítics (...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat” (*Parlem de l'altra vida*, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenda Inquisició vaticana).

LEONARDO BOFF. JOSEPH RATZINGER.

“Quan la política promet de ser redempció, promet massa. Quan pretén fer l'obra de Déu, s'esdevé no pas divina, sinó demoniaca” (Joseph Ratzinger, *1927, cervell gris alemany de la Cúria vaticana, ara Papa Benet XVI).

“Però aquells qui superbs i creguts per semblar-los que posseeixen la més sublim doctrina, no atenen el Mestre qui els diu: *Aprengeu de mi que sóc mansoi i humil de cor, i trobareu descans per a les vostres ànimes; i encara que conegueren Déu, no El glorificaren com pertoca a Déu, ni li donen gràcies; ans s'envaneixen amb llurs propis pensaments, i llur cor poca solta es cobreix de tenebres*” (“*Confessions*”, d'Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“Les nocions del bé i el mal són innates en l'ànima humana” (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, tingut per feixistoide pels atenencs “*progres*” -però corruptes- que ordenaren la seva mort).

“Després va dir a l'home: -Ja que t'has escoltat la teva dona i has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit, la terra serà maleïda per culpa teva: tota la vida passaràs fatigues per treure'n l'aliment. La terra et produirà cards i espines, i t'hauràs d'alimentar d'allò que donin els camps. Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front fins que tornis a la terra d'on vas ser tret: perquè ets pols, i a la pols tornaràs” (Gènesi 3:17-19, primer llibre de la Bíblia atribuït a Moisés).

FE, IDEOLOGIES HUMANISTES I NATURA HUMANA

“Qui vulgui canviar el món ha de començar per canviar-se ell mateix” (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica).

SÓCRATES.

VON KEYSERLING.

“No n'hi ha pas, d'Humanitat; tan sols individus vius. I qui vulgui desatendre els individus en profit de la Humanitat, l'erra de totes passades. Heus ací la monstruosa facilitat amb què pobles sencers es troben disposats a llançar-se a la guerra amb plena consciència de les horrors que implica. És que volen morir. La vida tal com és actualment ha perdut per a ells qualsevol sentit” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof i científic alemany).

“Històricament la creença en el cel i la creença en la utopia són com a tubs comunicants que es compensen en un bé: quan l'un baixa l'altre puja. Quan les religions clàssiques van decaure, l'agitació comunista va pujar a Atenes (430 a. C.), i la revolució va començar a Roma (133 a.C.); quan aquests moviments van fallar, les creences en la resurrecció van triomfar, tot culminant en la Cristianitat. Quan, en el nostre segle XVIII, la creença cristiana es va afeblir, el comunisme va reaparèixer. En aquesta perspectiva el futur de la religió és segur” (Will Durant, 1885-1967, historiador i escriptor estadounidense).

“El primer impuls d'un home a qui no li agrada Déu és dir-se: *'Haig d'arreglar el món sense Ell'*” (Joseph Joubert, 1754-1824, agut escriptor cristià francès).

“El Comunisme està en conflicte amb la natura humana” (Joseph Ernest Renan, 1823-1892, escriptor francès).

“La bondat o maldat d’una ideologia depèn de les persones que en facin ús. Si un milió de llops haguessin d’organitzar-se a favor de la justícia, ¿deixarien d’esser un milió de llops?”.

“-Per què et malfies tant del pensament? -féu el filòsof- Es tracta de l’únic instrument de què disposem per a ordenar el món.

-Cert. Però pot ordenar-lo tan perfectament que ja no sies capaç d’albirar-lo.

Més avant digué als seus deixebles:

-Un pensament és una pantalla, no pas un mirall, i és per ço que vivim protegits per un embolcall fet de pensament, insensibles a la realitat”.

“Tothom pensa a canviar el món, Però quasi ningú no pensa de canviar-se ell mateix” (Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l’Índia).

A. DE MELLO. F. DOSTOIEVSKI.

“El socialisme no és sols un problema laboral o de l’anomenat *quart estat*, sinó que és en primer lloc un problema d’ateisme, de la contemporània presentació de l’ateisme, el problema de la torre de Babel, bastida expressament al marge de Déu, no pas per atènyer el cel de la terra estant, sinó per abaixar el cel a la terra” (“*Els germans Karamazov*”, Fiodor N. Dostoevski, 1821-1881, escriptor rus).

“Jo era miserable com qualsevol ànima presonera amb l’amor a coses moridores, que quan les perd, li destrossen els sentiments i llavors és quan coneix tota sa misèria...” “Pecat no és desig de natures roïnes sinó no buscar els béns millors” “Les ànimes, encara quan pequen no busquen sinó assemblejar-se a Déu amb una llibertat orgullosa, sense trellat, en un cert sentit, de baixa qualitat” (Aureli-Agustí d’Hipona, 354-430, Pare de l’Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“L’home té malícia de la Revelació perquè és el despertar, l’alliberament de les veritats abstractes a les quals els descendents de Caïm...s’han avesat. La filosofia (...) allunya de si (...) el misteri, i evita totes aquells preguntes per a les quals té respostes ja preparades” (Lev Txestov, 1866-1938, filòsof cristià existencialista russojueu).

“(Luter) demostrà per què la religió tendia a enrancir-se i per què l’oficialitat tendia a autoconservar-se en lloc de servir una religió crítica tant de si mateixa com de l’oficialitat. La raó n’era que ell albirava els processos que erosionaven i corroïen el cristianisme a dins el cor de cada individu” (“*Luter*”, James Atkinson, 1968).

“El principi de llibertat i d’igualtat, si s’associen amb el mer egoisme, faran sols diables: cadascú maldarà per ser independent a fi de poder lluitar sols pel seu propi interès. I ací rau la necessitat de religió i el seu poder, de portar al principi de la benevolença i d’estimar fins als homes” (John Randolph, 1773-1833, orador i estadista estatunidenc).

“Ja ens hem deslliurat de moltes supersticions; però si hem trencat alguns ídols, ha estat només durant un trasllat de la idolatria” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

JOHN RANDOLPH. TORRAS I BAGES.

“L’objecte del cristianisme és netejar de vicis la naturalesa humana i enfortir-la i fecundar-la pel bé, il·luminant el seu enteniment amb una claror divina; de manera que quan un poble és influït per ell, el caràcter dels homes i dels usos i institucions són d’una admirable naturalitat” (“*La tradició catalana*”, cap. II, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

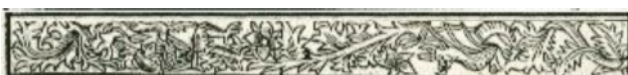
“Sols Déu pot fer una selecció sincerament aleatòria” (9ª Llei de Levy).

“D’ençà uns dos cents anys, l’Església ja no assassina físicament (en part perquè no li ho toleren ja), en canvi, governs laïcistes com el francès i o ateus com el de Pol Pot, Stalin o Corea del Nord sí. Així és la llei del pèndol humana: canvien els actors però els crims romanen” “Si algú no té de res, allò primer serà que mengi, encara que sia d’una ONG. És la diferència entre la vida i la mort, per molt que els progressius diguin que és “paternalisme” o coses així. “*Qui salva una vida, salva un món sencer*” (Talmud) i tothom podríem ser Herr Schindler, però és més còmode pontificar “això ho havia de fer l’Estat” i quedar-se tan tranquils” (Autocitació).

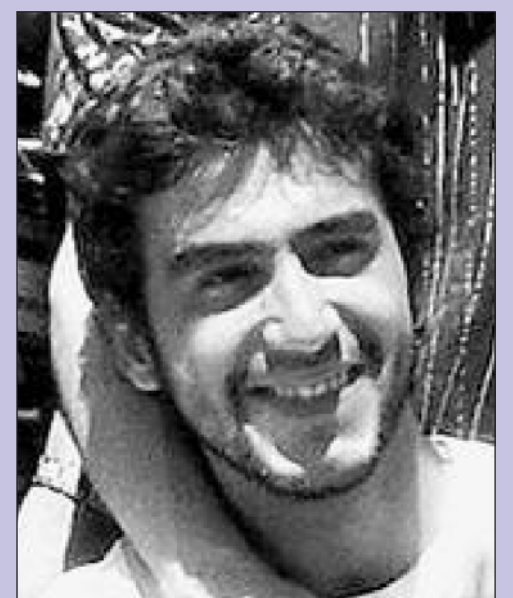
Resultats de la rutina, del doctrinarisme, de llegir les manipulacions interessades de la premsa espanyolista...

Les víctimes del feixisme, si són de Madrid tenen més valor que els catalans per a la penya antifeixista?

Ja coneixeu la moguda i enfrontaments amb els mossos d’esquadra per l’assassinat a Madrid d’un noi a mans de feixistes. Vosaltres recordeu que a Barcelona hi hagués una moguda d’aquesta mena i envergadura per l’assassinat d’un altre noi? (Isanta em sembla recordar que es deia) Pregunta: Com és possible moure tanta gent de forma tan violenta per una víctima madrilenya a Barcelona i no per una víctima catalana a la capital de Catalunya. És una pregunta inquietant, no us sembla? Tots dos nois joves, però l’un és d’aquí (català) i l’altra de 600 Km lluny però resulta que té molt més ressò mediàtic i de tota mena. Quina és la raó de la diferència? L’assassinat és la forma més vil de matar, sigui qui sigui la víctima, l’assassí o les circumstàncies llevat de la legítima defensa que ja no es tipifica com assassinat.

M’agradaria saber la vostra opinió perquè hi ha d’haver una raó que desconec, però que m’inquieta: la solidaritat amb el mort de Madrid és fruit dels moltíssims espanyols que viuen a Catalunya i donen més valor a un “paisa”? Eren majoritàriament castellans els que s’enfrontaven als mossos o hi havia també catalans. Perquè no la mateixa reacció? No crec que entre els cercles independentistes s’hagi mogut gaire gent per enfrontar-se als mossos. Si us fixeu amb el correu està escrit en espanyol i ve a dir que bona part de culpa d’aquest assassinat la té la situació de marginació i soledat en que vivia. En fi, que vol carregar les culpes cap a una altra banda. El feixisme no està mort sinó al contrari, igual que l’au Fènix, renaix de les seves pròpies cendres o millor dit, que sempre s’ha conservat en estat latent.

El jove Isanta assassinat a Berga per una banda feixistoïde de forasters lumpens

Intel·ligència i caràcter. Palestra i la formació dels joves (1928-1939)

Fragments d'un llibre sobre Palestra, entitat ideada sobretot per Josep M. Batista i Roca, presidida per Pompeu Fabra i que es dedicava sobretot a instruir gimnàsticament, patriòticament (lingüísticament, històricament, taquigràficament, etc.) i moral els joves durant la 2a república (ecspanyola).

No havíem de caure a l'acció imitativa dels atemptats personals. Car si apallissar una persona en grup no era cosa noble, a més podia ésser perillosa, perquè dels cops podíem passar a les pistoles i al descrèdit pistolista d'altres organitzacions. No era aquesta la nostra ruta, sinó la de la formació d'un cos d'oficials capaços de portar la lluita per la independència de Catalunya al camp de batalla. Als alumnes dels estudis militars ens quedava, doncs, prohibida la participació en accions immediates i complots. Els qui consideressin que aquest camí era el bo, eren suplicats de marginar-se. [part del nucli fundacional de Palestra venia de la SEM (Societat d'estudis militars) o l'ORMICA (Organització militar catalana)]

La crítica a Palestra per part de diferents elements de l'esquerra obrerista catalana era implacable: la preocupació catalanista pels aspectes intel·lectuals per damunt de les necessitats de les masses, el rebuig a la recuperació d'unes virtuts col·lectives pretesament medievals, qualificades de salvatges, el seu clericalisme i un entorn qualificat de conservador i, fins i tot per a alguns, una amenaça per un possible feixisme català, format pels fills de la burgesia. [els sectaris d'esquerres, desqualificant els patriotes que no eren d'esquerres; els sectaris de dretes també fan al revés]

No saben res de cultura, ni de conviccions; ni res saben de mossèn Cinto ni d'en Guimerà, ni de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, ni del patriotisme exemplar d'en Francesc Macià (...). No coneixen res de la història de Catalunya, ni han sentit a parlar mai d'en Fiveller, d'en Bac de Roda o d'en Rafel Casanova! Ah, però sí que saben tots els tangos de moda, totes les cançons carrinclones, la vida i miracles dels Zamora, Samitier, Uzkudun [jugadors del Barça de llavors], etc.! [llavors ja

passava, l'únic que en comptes de saber-se les cançons de la discoteca, se sabien els tangos]

Si el poble català conegués la seva història, com altres pobles coneixen la llur, Catalunya fóra a mig camí de la (seva) llibertat.

Només així aconseguirem que tornin per a Catalunya aquells dies de glòria que visqué quan els seus fills eren plenament conscients de la seva personalitat i tenien, per tant, una voluntat decidida de servir-la i fer-la triomfar de tota mena d'obstacles.

I estic segur que en llegir les qualitats i els defectes, les virtuts i els vicis, els encerts i les errades, dels catalans d'altres temps, sentireu el vivíssim desig d'imitar-los en allò que tinguin de bo, i allunyar-vos d'allò que tinguem d'imperfecte.

Digué com en les lluites interiors de Catalunya, no sempre la discòrdia i la divisió ha estat obra exclusiva dels propis catalans, sinó que de vegades hi juga paper també el foraster a profit d'ell i per a assegurar el seu predomini.

"Hi ha pobles als quals l'exuberància de llur economia impulsa a l'imperi i al domini. Ad'altres, però, en certs casos insòlits és la mateixa migradesa de llur economia la que imposa com a condició imprescindible de llur existència dominar un altre poble més ric d'on puguin extreure els elements necessaris per viure." El primer lloc, restava clar que era l'Imperi britànic; el segon, l'Estat ecspanyol. Un poble dominat com Catalunya: "La preocupació essencial de produir i gaudir li fa oblidar tota altra consideració i el porta a inhibir-se de tot deixant fer el poble dominador."

"El domini aliè els afebleix la voluntat, els crea hàbits d'obediència, anul·la l'esperit d'iniciativa, generalitza la inhibició, fa que s'accontentin amb exposar o suplicar al poble hegemònic, esperen les seves decisions i s'hi conformen." [extret del llibre Intel·ligència i caràcter. Palestra i la formació dels joves (1928-1939), Lluís Duran, Ed. Afers]

<http://es.groups.yahoo.com/group/problemdivorciados/>

Espoli fiscal

La internacionalització, un dels grans temes pendents de l'independentisme català

diumenge, desembre 02, 2007

I el món, en sap res de l'ID?

Malauradament, la resposta és no. O pràcticament no-res, no sap. Tot i que no he fet una navegació exhaustiva, només he trobat aquest article a Le Monde i un altre publicat al Baltimore Sun que recull una crònica d'Associated Press. Res més.

De lluny aquest és el passiu de tota la campanya de l'ID. I la veritat és que no és cap casualitat. Estic acostumat a llegir pàgines i pàgines webs de tots els moviments independentistes que es fan i es desfan: kurds, kosovars, txetxens, i tots els que volgueu. I en tots ells hi ha un tret comú. Tots tenen un enllaç amb una versió en anglès, ni que sigui resumida, breu. Però permet que el lector no local, sense coneixement de la llengua pròpia, pugui seguir els arguments i plantejaments del moviment en qüestió.

Què passa amb els webs dels movi-

ments polítics sobiranistes catalans? Doncs que la immensa majoria ignora l'anglès. Ens mirem el melic en el sentit més negatiu de la paraula. Renunciem a fer particeps a la resta del món de la nostra lluita. Pregunta: Hi ha res que no alleugereixi més als ecspanyols que saber que tot el que fem els catalans per la Independència no té CAP ressò mediàtic més enllà de les fronteres... ecspanyoles? Oi que no? Mentre això passi, ells poden respirar tranquils. Encara no ens hem assabentat que vivim en l'entorn de la globalització, i que el nostre món és el món i no Ecspanya?

Fem un repàs. El web de la Plataforma pel Dret a Decidir no només no té cap enllaç amb una versió anglesa, sinó que literalment sembla que estigui morta. El de Sobirania i Progrés, sí que funciona, però no té cap enllaç amb una versió anglesa. El del Cercle d'Estudis Sobiranistes, està en construcció. És d'esperar que una entitat eminentment de caire acadèmic com aquesta

sigui sensible al tema de l'anglès. Continuem: el de Reagrupament.cat, no en té. El d'Esquerra Independentista, tampoc. El del Partit Republicà Català, ídem. Incomprendiblement, el de Catalunya Acció, no té versió en anglès. Esquerra Republicana de Catalunya, no. Bloc Nacionalista Valencià, no. El del Partit Socialista de Mallorca, nanai. El de la Intersindical-CSC, que no. La Cup, que no que no i que no. Endavant, que no, que no. La Cajei, no, no, no. Seguim: Omnium Cultural, no consta. Acció Cultural del País Valencià, no. L'Obra Cultural Balear, no. Podríem continuar, però no cal.

Algunes excepcions? Sí. Per sort. El web de CDC, tot i que una mica rata. El de la Comissió de la Dignitat, per motius obvis, necessiten versions en anglès. I finalment, la que més s'ho ha treballat, i pel que el seu nom, ja ho deixa ben clar, el web de freecatalonia. Poques, molt poques.

En definitiva, un panorama ben galdós. Només una pregunta. Quin és l'objectiu de la nostra lluita? La Independència, de manera que entrarem en la comunitat internacional sense mitjancers, oi? Però com volem que aquesta comunitat internacional ens conegui, si no li facilitem les nostres opinions, idees, plantejaments, arguments, etc.? Qui ho farà? Els ecspanyols? Mentre l'impacte de la nostra lluita no arribi als mitjans global, el nostre esforç només donarà la meitat dels fruits, o fins i tot menys!

Reproduït de [www.http://josep-sort.blogspot.com/](http://josep-sort.blogspot.com/)

Regina Jonas: la primera dona rabina

Va néixer el 3 d'agost de 1902 a Berlín. El seu pare va morir quan ella era molt jove. Com moltes dones del seu temps, es dedicà a la docència, però Regina Jonas no s'accontentà simplement amb ser mestra. A Berlín, es va matricular a la *Hochschule für die Wissenschaft des Judentums*, Institut per a la Ciència del judaisme, un seminari per a educadors i rabins liberals. Allà es va graduar com a professora de religió.

Encara no estava satisfeta: Regina Jonas va voler ser rabina. Va escriure la seva tesi, requisit per a ser ordenada. El seu tema fou: *"Pot una dona ser rabí segons les fonts halàkhiques?"* La conclusió que n'extreia, basada en fonts bíbliques, talmúdiques i rabíniques, era positiva per a l'ordenació femenina, de manera que aconseguí ser ordenada.

El professor de Talmud, també responsable de les ordenacions, es negà a ordenar-la. Regina va recórrer llavors a R. Leo Baeck, líder espiritual del judaisme alemany, que havia estat professor seu en el seminari. Ell també s'hi va negar, tal vegada perquè la seva ordenació hauria provocat massa problemes comunitaris amb el rabinat ortodox d'Alemanya.

El 27 de Desembre de 1935, Regina Jonas fou ordenada pel rabí liberal Max Dienemann a Offenbach, que era el cap de l'Associació de Rabins Liberals. Però una cosa era aconseguir l'ordenació, i l'altre trobar una comunitat on exercir. Això no obstant, Regina Jonas va trobar feina com consellera en diverses institucions socials jueves.

Degut a la persecució nazi, molts rabins hagueren d'emigrar i com a conseqüència moltes comunitats es varen quedar sense recolzament rabínic. Ironia del destí, la persecució nazi va fer possible que Regina treballés com a rabí i que prediqués en una sinagoga, però no per gaire temps. Com molts d'altres jueus, va ser obligada a treballar en una fàbrica. Així i tot, va continuar el seu treball rabínic, ensenyant i predicant.

El 3 de Novembre de 1942, Regina Jonas va haver d'omplir un imprès de declaració. Aquesta declaració era un llistat de totes les seves propietats – incloent-hi els seus llibres. Dos dies després, li ho varen

confiscar tot "en bé del Reich alemany." Al dia següent, la Gestapo la va arrestar. Era el 6 de Novembre de 1942. Fou deportada a Theresienstadt. Fins i tot allí va continuar exercint el rabinat. Víctor Frankl, el famós psicòleg, li va demanar ajuda. Volia constituir un comitè de crisis per augmentar les possibilitats de supervivència. La seva tasca era rebre els trens a la estació. Allí ajudava a la gent que patia *shock* i desorientació.

En els arxius de Theresienstadt es conserva una llista manuscrita amb els títols de les vint-i-quatre conferències que va fer. Cinc de les conferències versaven sobre la història de la dona jueva, altres cinc sobre temes talmúdics, dues sobre temes bíblics, tres sobre temes pastorals i nou sobre introduccions generals a la religió, ètica i festes jueves.

Regina Jonas va treballar molt dur a Theresienstadt durant dos anys. Finalment, va ser deportada a Auschwitz. Sabem el dia en què fou assassinada. Era el 12 de Desembre de 1944 i Jonas tenia 42 anys.

L'any 1972, els moviments reformista i reconstruccionista a Estats Units varen començar a ordenar dones rabines. L'any 1995, Bea Wyler, que havia estudiat al *Jewish Theological Seminary* de Nova York, va ser la primera dona rabina a Alemanya, a la comunitat d'Oldenburg

Com funciona ara mateix, al dia a dia, l'anticatalanisme a l'Espanya profunda

L'ambient a la feina no pot ésser més fastigós. Fa uns dies, quan la baralla entre el president veneçolà i el borbó, el director d'on sóc digué, en referència als americans d'abans de la conquesta espanyola, que "es menjaven entre ells", tot justificant així el genocidi espanyol.

Per altra banda, aquesta mateixa setmana, una conserge, encarregada de trucar tots els alumnes d'una professora que no vindria a treballar, per advertir-los que no anessin al centre, es negà a trucar a una noieta perquè era catalana, i deia que, aqueixa, aniria... als espanyols els avisa,

a la catalana no. Jo vaig intentar localitzar a les llistes qui podria ésser, però la malparida de la conserge (que a més a més, hi és sense cap mèrit i resulta que és mig analfabeta) havia assenyalat com avisats tothom, de manera que no es podia saber qui era la noia. El cap d'estudis, que hi era quan l'incident, no li va dir res, és més, em sembla que fins i tot somrigué amb la discriminació. Denunciar els fets resulta impossible, car no en tinc proves, i a més a més, denunciar a qui?, a la mateixa administració espanyola que discrimina?

El record d'una gran esperança frustrada

«He de dir que recorde especialment el 14 d'abril [de 1931]. Si vols, uns dies després; a Burjassot, foren uns dies frenètics, era un poble que es posava en marxa per fi, amb banderes, un poble que es llançava al carrer. Recorde que la meua mare em va dur, agafat de la mà, jo tenia aleshores sis o set anys, a la plaça del poble. La meua germana, que era més petita, tenia uns mesos, la duia al braç. Recorde aquell 14 d'abril d'una manera fulgurant, una cosa bellíssima.

El temps de la guerra fou per a mi un temps feliç a més no poder. La guerra, la

vaig passar sencera al meu poble. Durant la guerra, vaig conèixer coses bellíssimes, coses que m'han acompanyat i coses que m'han desesperat a vegades. I contrastava amb el temps de la postguerra, ple de cauteles. I si memorable fou en sentit de feliç del temps de guerra, memorable fou també en el sentit de fotut el temps de la postguerra. Jo no puc oblidar les matineses dels tirs de fusell... Les execucions, mataven molta gent, és un record tenebrós.»

(Entrevista feta a Vicent Andrés Estellés per Montserrat Roig el 1978.)

Els asturians reclamen l'oficialitat de l'asturià al seu territori

Dilluns, 26 de novembre

Diversos milers d'estudiants es van manifestar a Oviedo dissabte passat per demanar al govern d'Astúries que inclogui l'oficialitat de l'asturià al nou Estatut d'Autonomia que s'està redactant a Astúries. A l'acte hi donaven suport més de 250 organitzacions, partits, sindicats i entitats socials i culturals d'Astúries, i va comptar amb la lectura d'un manifest i un concert del grup La Bandina.

El Conceyu Abiertu Pola Oficialidá (CAO), part de la Xunta Pola Defensa de la Llingua Asturiana, va

afirmar que Astúries es troba "en desigualtat" respecte de molts territoris de l'Estat espanyol, perquè "no tenim reconeguda oficialment la nostra llengua pròpia". El portaveu de la CAO va exigir als partits majoritaris espanyols, PP i PSOE, voluntat política per anar més endavant en el reconeixement de l'asturià.

Poesia

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

L'amor no coneix fronteres

S'amor va ben encarnat,
A dins tota sa persona,
Tot amb diferenta forma,
Serà ben apreciat.
Un el tendrà inclinat
Amb alguna creació
I s'altre d'explorador
N'hi ha també amb maldat.

Mentre hi ha joventut,
Un no té gran preferència
En contemplar la presència,
D'un cos alt i ben plantat
i més si és del teu gust
per les seves qualitats,
en un moment han robat,
El perfum del teu impuls.

Una dona ha despertat
En tu sa inspiració,
Te sents amb ella un bufó,
De veritat dominat.
Defecte, no n'hi veus cap,
és un món de simpatia
això me passa Maria,
per tu visc ben entregat.

El moment que descobrí,
Meva vista ta persona,
Quina flor tan amorosa
Al moment entrà dins mi.
Presoner me vaig sentir
De tanta amabilitat,
Ton caminar elegant,
Això me va encalentic.

La rialla angelical,
Brillava a la teva cara
Una expressió contemplava,
Qualque cosa especial.
Tu eres com aquell fanal
Que dona molta claror,
Me cridares l'atenció,
Com pedra que alça el parpal.

Des d'aquell precís moment
Mon amor t'entregaria,
Jo pensava en tu, Maria
D'un mode impenitent,
Me sentiré ben content
Si jo te puc estimar
La meva vida passar,
Dins tos braços ben calent.

Un esclau per tu seré,
Durant el curs de ma vida,
Jo t'estimaré, Maria
Com la rosa del roser.
Molt per tu treballaré
No miraré sa fatiga,
Que fossis feliç voldria
Per això m'esforçaré.

Te tendré com una rosa,
Que cuida lo jardiner
L'aigua clara que allà te,
Per fer saó li amolla.
A collir-la, ell no gosa
Quan la veu tan resplendent,
Com si fos un monument,
La va mirant a tota hora.

Incòmode

Sóc...
el gra en el cul,
la pedra en el peu,
la punxa en el dit,
l'estella en la ungla,
l'aigua en l'oït,
la pols en el nas,
la terra en la boca,
l'arena en els ulls,
l'ofec en el pit...

Pesi a qui pesi
tot això,
ho sóc.
Joanjo de Marèlia

Salut

Guia de salut per a joves

De bon rotllo... el millor seria beure responsablement, ja que l'alcohol, encara que inicialment produeix una desinhibició, després ocasiona una disminució dels reflexos, una falsa apreciació de les distàncies, una subestimació de la velocitat. Per tant, i sobretot si condueixes, el millor seria donar les claus del vehicle a algun amic o amiga que no ha begut, o tornar a casa caminant o amb transport públic.

A Europa ja hi ha una consciència clara d'aquest risc, i abans d'anar de marxa ja decideixen qui conduirà. Sortosament, a casa nostra aquest és un hàbit cada cop més estès.

Encara que prendre alcohol, inicialment, et pot semblar divertit i sense cap tipus de risc, a la llarga no és així. El risc de patir algun trastorn relacionat amb el seu consum apareix a partir de quantitats relativament baixes.

2. QUÈ ÉS L'ALCOHOL?

Tots sabeu què és l'alcohol, però potser també hi ha coses sobre ell que no sabeu...

L'alcohol no és només una substància tòxica. És també **una droga**, entenent per droga tota **substància** que introduïda en un organisme viu **pot modificar una o varies de les seves funcions**.

De vegades quan parlem de drogues només pensem en la cocaïna, l'heroïna... però l'alcohol presenta **totes les característiques** d'aquestes drogues.

Amb el consum regular de begudes alcohòliques es presenta el risc d'anar augmentant les quantitats per aconseguir els mateixos efectes (procés de tolerància). Es pot dir que una persona presenta dependència de l'alcohol quan li és molt difícil deixar de consumir-ne encara que s'experimentin els símptomes negatius.

No és fàcil adonar-se que s'està arribant a uns **nivells perillosos** en el consum de begudes alcohòliques. En poden ser simptomàtiques les situacions següents:

- 1- Quan es té la impressió de beure massa.
- 2- Quan la família retreu sovint que es beu en excés.
- 3- Quan les amistats o persones de l'entorn comenten que beu molt o que aguanta molt.
- 4- Quan el metge o la metgessa aconsella beure menys.
- 5- Quan al matí es tenen ganes de beure.
- 6- Quan es recorre a la beguda per alleugerir el neguit o la tensió de qualsevol classe.
- 7- Quan s'usa l'alcohol per adormir-se.

EN AQUESTS CASOS CAL CONSULTAR-HO AMB EL
PERSONAL ESPECIALITZAT I PLANTEJAR-SE
LA NECESSITAT DE RENUNCIAR A L'ALCOHOL
LA SÍNDROME D'ABSTINÈNCIA ÉS EL CONJUNT
D'ALTERACIONS QUE APAREIXEN EN LA
PERSONA ADDICTA QUAN SE LA PRIVA DE LA
SEVA DROGA

Intoxicació aguda i intoxicació crònica

La intoxicació aguda o borratxera es presenta com a resultat d'un consum elevat d'alcohol en un curt interval de temps.

Segons la concentració d'alcohol a la sang, la persona presenta uns trastorns més o menys importants.

A partir de 0,5 g/l d'alcohol a la sang: es presenta un estat d'eufòria que porta a sobreestimar les pròpies facultats, mentre que disminueixen els reflexos i l'agudes visual.

A partir **d'1 g/l:** es presenta un estat d'embriaguesa amb pèrdua de control de les facultats superiors.

A partir **de 3 g/l:** es presenta un estat d'apatia.

A partir **dels 4-5 g/l:** coma.

Per sobre **dels 5,5 g/l:** es produeix la mort.

La intoxicació crònica es deu al consum regular d'un excés de begudes alcohòliques (més de 56 g d'alcohol pur al dia) durant un període prolongat de temps.

gat de temps. Pot consistir en estats freqüents d'embriaguesa, però també en la ingestió diària de dosis excessives d'alcohol sense arribar a embriagar-se (per exemple, un consum diari de dos gots de vi, una cervesa, un combinat i una copa de brandi).

Una persona habituada al consum de begudes alcohòliques pot notar poc els seus efectes i creure que aguanta molt i que l'alcohol no la perjudica. **La realitat és que l'alcohol exerceix sempre la seva acció tòxica sobre l'organisme.**

La intoxicació crònica és causa de lesions orgàniques que poden afectar el tub digestiu, el fetge i el sistema nerviós. Així mateix, provoca trastorns hematològics, cardíacs i hormonals.

**RECORDA: SI BEUS
NO CONDUEIXIS!!**

A nivell pràctic: com pots saber si beus en excés?

Es considera com a unitat de mesura del consum d'alcohol els grams, i s'estableix la conveniència de diferenciar el consum en funció del sexe.

Bevedor o bevedora de risc o consum de risc és aquell que ultrapassa les següents quantitats, expressades en grams d'alcohol pur ingerits setmanalment:

280 g en l'home (350 cc).

168 g en la dona no embarassada (210 cc).

(cc d'alcohol = grams d'alcohol/0,8)

Aquests criteris, en lloc de valorar el consum diari, valoren el consum setmanal perquè s'ha vist que els caps de setmana augmenta la tendència a consumir begudes alcohòliques.

Per calcular els grams d'alcohol consumits s'utilitza la **unitat de beguda estàndard (UBE)**, que a Catalunya està fixada en 10 grams. Per exemple:

Una consumició de cervesa o vi 1 UBE

Un conyac, una ginebra o un whisky 2 UBE

Si per exemple una persona consumeix un total de 39 UBE en una setmana, això ho multiplicarem per 10 (que és el valor de la UBE) i ens donarà un total de 390 grams d'alcohol consumits en una setmana.

La quantitat d'alcohol que hi hagi a la teva sang

TOTAL SETMANAL = 39 UBE = 39x10 = 390 grams

De dilluns a divendres	Dissabte i diumenge
2 gots de vi = 2 UBE	3 cerveses = 3 UBE
1 cervesa = 1 UBE	1 copa de conyac = 2 UBE
1 copa de conyac = 2 UBE	1 whisky = 2 UBE
TOTAL = 5 UBE	TOTAL = 7 UBE
Multiplicat per 5 dies = 25 UBE	Multiplicat per 2 dies = 14 UBE
TOTAL = 25+14 = 39 UBE	
SETMANAL	

depèn de diferents factors:

Pes—> si peses poc, l'alcohol t'afectarà més.

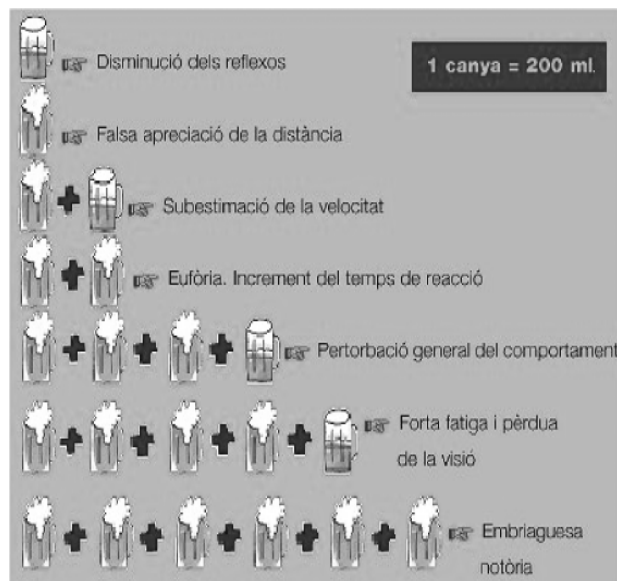
Sexe—> a igual quantitat té més efecte en la dona que en l'home.

Velocitat amb què bevem—> com més ràpid, més efecte.

Menjar—> si menges l'alcohol triga més a passar a la sang.

L'alcoholèmia: és la presència d'alcohol en la sang després d'haver ingerit una beguda alcohòlica. Augmenta en funció de la quantitat d'alcohol ingerit. També hi influeix la graduació de la beguda.

L'índex d'alcoholèmia: és el famós índex que mesuren quan t'aturen agents de trànsit. Cada beguda alcohòlica du una determinada quantitat d'alcohol, que està determinada per la graduació (és a dir, el percentatge d'alcohol pur que porta aquella beguda). Amb dues consumicions del tipus "cubata" ja n'hi ha prou per sobrepassar el nivell màxim permès per la llei (0,5 g/l si es fa una anàlisi de sang o 0,25 mg/l si és en aire aspirat), i **el risc d'accidentar-se es multiplica per 5.**

RECORDA: Si una persona entra en coma etílic o pateix una gran borratxera:

No li donis alcohol ni cap medicament.

Intenta tranquil·litzar-la perquè pot estar agressiva. Evita que caigui i pateixi fractures.

Si està inconscient: mantingues-la amb el cap de costat, perquè si vomita podria arribar a aspirar el seu propi vòmit i asfixiar-se.

No abandonis mai algú en aquestes condicions.

Abriga-la perquè si no podria arribar a morir.

I sobretot porta-la a un servei mèdic o avisa una ambulància si no la pots mobilitzar perquè l'atenguin.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

Se traspasa restaurant en ple rendiment, caixes demostrables a la zona del General Luque d'Inca. Tel. 971 883 856

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

Traspàs tenda en el centre de Manacor. Excel·lent parròquia, totalment equipada, local de 60 m2. més magatzem. Única en les seves característiques. 20.000 € negociables. 606 047 283.

Venc xalet 250 m2. útils dins una quarterada de terreny. Piscina i forn de pedra, ximenea, arbres fruiters i palmeres, 5 habitacions, 3 banys a la zona des Pil·larí 800.000 € Tel. 971 743 159.

Passeig Marítim, venc pis 130 m2. 3 habitacions, 2 banys, sala menjador, vistes a la mar. 300.000 € Tel. 871 949 471.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233 892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paissocatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al·lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar hora-baixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més Jove. Si et trobes sola, crí-da'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, E l e c t r o c o r r e u xmunaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona

persona per compartir la vida. Electrocorreu: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si som-mieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971757831 665246023.

Empresari, mallorquí, vol conèixer dona de 30 a 45 anys per a possible relació seriosa. Imprescindible viure a Mallorca. Contactar al telèfon 971 900 140.

Senyora mallorquina de 50 anys, separada, sense lligams de cap tipus, li agradaria trobar una bona persona per compartir amistat i una relació de futur si es possible. Podeu telefonar al 971900140.

Hola, som un jove de 35 anys i m'agradaria conèixer al·lotes de sa meua edat més o menys per arribar a trobar sa meua mitja taronja. Tel. 971 900 140.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenniansa a distància de 'la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C *934411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Unitat Nacional Catalana és un partit independentista de recent creació. Som un partit de centre, democràtic i obert a tothom, per tal d'assolir la llibertat nacional de tot Catalunya. La nostra web és www.unitat.org. Si esteu interessats en militar-hi o rebre informació, podeu escriure a: correu@unitat.org.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65. Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SARENALT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88(digital Roland multifuncional 1200 €. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Proverbis

- Hereu sense un clau?
Marramiau!

- La dona borratxa
i el vi al celler
no pot ser.

- Dona que parla al carrer
té la llar feta un femer.

- Dona que té molts galants
es queda per vestir sants.

- Molt sarau i poca missa
fa la dona perdedissa.

- Si un dia tes molts diners
tothom te'n deixarà més.

- De poc et serveix el guanyar
si no saps aforrar.

- Per saber si l'amic
és bo o no:
toca-li el butxacó.

- Bonica i amb diners,
què vols més?

- No ho esperis tot dels sants:
cal posar-hi el coll abans.

- De fam i de feina
tothom en fuig.

- A qui no li has de donar
no li estalviïs l'esmorzar.

- Si vols estar ben servit
fes-te tu mateix el llit.

Cuina

Poti-poti de Mura

Ingredients:

Bacallà esqueixat, patates, ceba, tomàquet, pebrot vermell, olives, oli i sal.

Preparació:

Es posa a dessalar el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores. Es bullen les patates, amb pell. Quan són fredes, es pelen i es tallen a rodanxes. Es talla la ceba pel llarg, el pebrot a tires i el tomàquet a rodanxes. Es posa, en una plata fonda, un sostre de patates, un de bacallà esqueixat, ben escorregut, i un de ceba, pebrot i tomàquet i unes quantes olives pel damunt.

Es posa una estona a la nevera. Quan es treu, s'amaneix amb oli i sal i es serveix.

Arròs clar de llagosta

Arròs menorquí *Wow!*

Ingredients:

Llagosta viva, ceba, pebrot verd ben tendre, tomàquet, sal, oli, aigua i arròs.

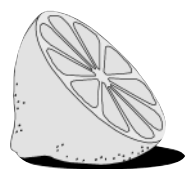
Preparació:

Es posa en una cassola al foc, un bon raig d'oli amb un pessic de sal. Es pica la ceba i s'hi posa. A continuació, es trinxa el pebrot i s'hi tira. Quan estigui cuit, s'hi afegeix el tomàquet picat i es deixa coure fins que tot plegat faci una confitura. Després, s'apaga el foc.

S'agafa la llagosta pel cap i, amb l'altra mà, se li plega la cua, tot posant-la damunt una safata que reculli bé el líquid que farà. Amb un bon ganivet, se li talla el cap en rodó. Es deixen degotar les dues parts dins la cassola i també s'hi tira el suc que ha fet, abans no qualli. S'hi dona una remenada.

Es trenca una banya de la llagosta, arran del cap. A la base del ventall que fa la cua i té l'anus: s'hi fica la banya pel cap ample, fins que surti per l'altre extrem i es torna a treure, estirant. El budell quedarà net.

Es trosseja la cua a daus i es tira a la cassola. S'obre el cap de la llagosta pel llarg, en vertical. Amb una cullereta, se li treu el fetge, que és groc verdós, i es fregeix en una paella amb un raig d'oli, remenant-lo per a què quedi ben esmicolat. Si és una femella i porta ous, també s'hi fregeixen. Un cop cuit, es tira a la cassola. Es trosseja el cap i també s'hi tira. Cal que tots el trossos de llagosta quedin amb la closca a la banda de sobre. Es mig-cobreix amb aigua i s'hi tira la sal. Es torna a encendre el foc i es deixa que arrenqui el bull. Quan bulli fort, s'hi tira una mica d'arròs (cal que quedi clar) i es deixa coure uns divuit minuts. Després, s'apaga el foc i es serveix.

Romesco (salsa)

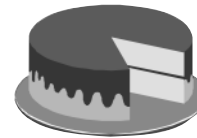
Serveix per als peixos a la brasa, marisc al vapor, etc. Es pot conservar en pots, esterilitzats al bany maria.

Ingredients:

Pebrots de romesco i bitxo secs, ametlles i avellanes torrades, alls, pa sec, aigua, oli i sal.

Preparació:

S'escalden els pebrots i el bitxo, en una mica d'aigua bullint. En una paella en oli abundant, es fregeixen un bon grapat de dents d'all, pelades; quan tenen una mica de color, es treuen amb l'escumadora i es posen al morter. Llavors es tiren a la paella un grapatet d'ametlles i un d'avellanes, pelades, i se'ls deixa agafar una mica de color, també. Després, s'afegeixen al morter. Acte seguit, es fregeix una llesqueta de pa, amb el foc baix i tombant-la sovint, per a que ni es cremi ni quedi sense fregir per dins. S'apaga el foc i es posa la llesca de pa al morter. Es treu les cues i les llavors de dels pebrots i del bitxo, s'escalden, se'ls treu la polpa, rasant amb la punta d'un ganivet i també es tira al morter. Llavors s'hi afegeix un pols de sal i es pica tot, fins que quedi ben esmicolat. S'hi afegeix l'oli de la paella i una mica d'oli cru i es remena bé.

Bacallà a la llauna

4 persones. 40 minuts

Ingredients:

600 g. de bacallà de la part gruixuda (morro), 4 grans d'all, 1 vas de vi blanc, 15 g de pebre vermell, farina, 2 dl. dbli d'oliva, julivert, sal i pebre

Preparació:

Talleu el bacallà a trossos mit jans i deixeu-lo en remull 24 hores; durant aquest temps, canvieu-lo 3 o 4 ve gades d'aigua. Un cop dessalat, l'heu d'escórrer i assecar amb un drap.

Poseu oli en una paella. Quan estigui calenta, fregiu els trossos de bacallà, enfarinats i espolsats de la farina que sobri.

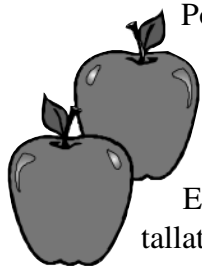
Quan estiguin daurats, col·loqueu-los en una «llauna» (safata de llauna per posar al forn).

En el mateix oli que heu fregit el bacallà, fregiu ara els grans d'alls, pelats i tallats fins.

Quan comencin a prendre color, retireu la paella del foc i afegiu-hi el pebre vermell; removeu ràpidament. Aboqueu-hi el vas de vi blanc i torneu-ho altra vegada al foc perquè s'evapori una mica.

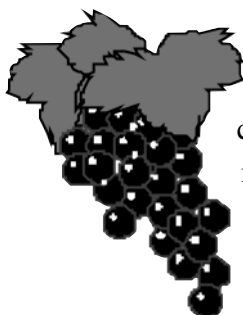
Aboqueu la mescla per sobre del bacallà. Ensalgueu amb julivert picat i poseu-ho una estona al forn escalfat d'abans.

Serviu-lo en la mateixa llauna, calent.

Suc d'anguiles

El guisat que porta aquest nom no és sinó l'anterior, sense més diferència que el fet de portar creïlles trossejades i, per tant, més líquid, no sols per a coure-les, sinó perquè, ja cuit tot, ha de quedar el conjunt més sucós. Es guisa igualment en paella. En alguns llocs del nostre litoral—els marenys albuferencs i més al sud de Sueca i Cullera, de tanta tradició anguilera—, quan el suc es vol magnificar, a l'últim bull, ja quasi sense foc, se'n constel·la la superfície d'ous caiguts i s'aparta tot seguit la paella del foguer.

M U R O

Fa 2 anys que na Maria Estelrich regenta el bar can Moragues al carrer Santa Ana, 105 de Muro. Despatxa els variats i els pepitos. Tel. 971 537298

Va mig any que na Maria Comino i el seu fill Alexandre González obren la pizzeria Es cantó de sa Pizza al carrer de Joan Carles I, n. 28 de Muro. Fan pizzas per menjar al local i per endur-se'n. Telefonau-los al 971 538 472

A Mallorca hi ha dos campanars, només dos, que estan separats de l'església: el de Muro i el de Sineu. Diuen que el de Muro el feren així, perquè allà on l'havien de construir hi havia una carabassera disforja, i per no fer-la malbé, feren el campanar un poc més enllà. I és que els murers són molt respectuosos amb les carabasseres i amb les altres plantes. Enguany a la fira de la tardor feren un concurs de la carabassa més grossa i la més llarga. El campanar de Sineu, diuen per sant Joan, que els santjoaners i anaren amb cordes i les estiraren duent-se el campanar un tros lluny de l'església. Però en Gabriel Sabataret conta que davall el campanar hi ha es perñ del món, i que cada parell d'anys es rector, es batle i s'escolà l'untén un poc perquè vagi més llatí.

Fa 35 anys que en Pere Ramís va obrir la botiga d'electrodomèstics, informàtica, fotografia, imatge i so, Master al carrer Antoni Cànaves, 2 de Muro. Ara, ja jubilat, al seva filla Pedrona és la titular. Tel. 971 860 101

Fa 39 anys que en Rafel Capó va obrir el super ca na Maria al carrer de Santa Ana, 88 de Muro. Ara, ja jubilat els seus fills i les seves nores regenten el super, Tel. 971 537 284. A la foto amb en Gabriel Munar que regenta el magatzem de pinsos Hens al carrer de santa Margalida, 59, tot a Muro. Tel. 971 860 054

Fa 22 anys que la família Santandreu regenta el taller Santandreu de venta i reparació multimarca d'automòbils. Els trobareu al carrer de santa Ana 139 B de Muro. Tel. 971 537 564

Fa 8 mesos que la família Esteve regenta el restaurant ca'n Costitx al carrer del bisbe Albertí, 1 de Muro. Despatxen el menú a 7'50. Els diumenges a 12 euróns. Tel. 971 860 776

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

SINEU

INCA

Fa 9 mesos que na Natàlia González a qui veiem amb el seu fill Benjamí, regenta al Restaurant SEIBO (el seibo és la flor nacional argentina). Estan a sa Plaça, 5 de Sineu. Despatxa la graellada argentina i la cuina mallorquina a la carta. Tel. 971 520 538

Fa dos mesos que n'Evarist González, a qui veiem amb el seu music Miquel, regenta el Saló es Retorn al complex Esport d'Inca. Els divendres, dissabte i diumenge a vespre sopar i ball amb música en viu. Reservau taula al 639 246 523